

CARTEA
DE
VACANȚĂ

ion bodunescu

MARSUL CORMORANILOR

CARTEA
DE
VACANȚĂ

ion bodunescu

**MARSUL
CORMORANILOR**

Copertă : Ilie Victor
Desene : Petru Rusu

ion bodunescu

MARSUL CORMORANILOR

editura
SPORT-
TURISM

București-1985

Copiilor mei, NICOLETA și DAN...

Dunărea rămîne o teribilă atracție. O chemare tainică te tulbură. De departe sau de aproape ea este aceeași. Cîntecul ei, cînd calm, liniștitor, poveste de om matur, așezat, cînd pătimaș, răscolitor, turbulent, sînge tînăr, adolescentin, te urmărește. Odată bolnav „de Dunăre“ nu te mai poți vindeca.

Și valurile se aleargă unul pe altul, într-o neodihnă permanentă. Uneori, atunci cînd soarele își încearcă puterea în zile senine, luminoase, descoperi mulțimi de oglinzi multicolore. Alteori, te neliniștește învolburarea apei, cînd se aude limpede și un vuiet adînc, neînțeles, iar glasul se răspîndește printre luncile îmbrăcate în sălcii, anini sau plop.

— Cîteodată, îi zise Tăutu lui Mircescu, trezindu-se vorbind cu glas tare, înainte de a ajunge la Dunăre, simt un fior, inima parcă îmi bate mai tare. Trăiesc o emoție asemănătoare cu așteptarea unei întâlniri cu o fată dragă.

— Ai dreptate, te înțeleg, și asta este tot un fel de iubire. Și încă una foarte statornică, răspunse Mircescu zîmbind.

— Da, o iubire, altfel nici nu se poate. Știi, își continuă gîndul Tăutu, am citit undeva ceva foarte frumos și, cred, foarte adevărat. Nu mai știu exact unde, se spunea acolo că pentru noi, românii, Dunărea, Carpații și Marea ar reprezenta o trinitate tutelară. Și cît vor exista acestea, va exista și neamul românesc. Îți amintești? spuse el mai departe, și Mircescu a trebuit să se întoarcă spre colegul său, care într-adevăr avea chef de vorbă, încercînd parcă să-și descarce o anumită tensiune pe care el, prietenul lui, o simțea. Îți amintești discuția cu inginerul acela care fusese la specializare în străinătate și la întoarcere ne-a spus, cu vocea plină de emoție, cum așteptase, cum numărase zilele, apoi orele pînă la

întoarcerea acasă. Nu că n-ar fi găsit acolo cu cine să stea de vorbă, doar nu erau singuri, și, slavă Domnului, a avut atîta treabă, atîta de citit. Dar, pe măsură ce trecea timpul, pe el îl ardea dorul. Și la aeroport, coborînd, și ajungînd într-un loc unde era pămînt și iarbă, nu beton, a îngenuncheat și a sărutat acel loc. Atunci a știut că este acasă...

Se văzu luciul Dunării. Urcau șleपुरi. Îi era greu să identifice toate pavilioanele. Lui Tăutu îi veniră în minte cuvintele lui Mircescu care încercase cîndva să-i demonstreze rolul Dunării în transportul fluvial. Mai ales pentru țările care nu au ieșire directă la mările și oceanele lumii. Și apoi, pe drept cuvînt, unii au numit-o „o punte a prieteniei“, a prieteniei între popoare.

Parcă molipsindu-se de la prietenul său ori sub influența imaginii Dunării și a gîndurilor care-l invadaseră, Tăutu tăcu și el. Privea doar. Dunărea i se părea o chemare fulgerată de mii de oglinzi, în mii de ochi acoperiți de tremurarea pleoapelor de apă, într-o nesfîrșită taină. Minune și bucurie, cîntec rostit sau nerostit, armonie, liniște și puritate. Se trezi forțînd o comparație. N-ar fi crezut vreodată că va ajunge să alăture ideea de munte, tot ceea ce simțea el ori de cîte ori se găsea la peste 1 500 de metri înălțime, de starea pe care i-a provocat-o Dunărea.

Sigur, își spunea Tăutu, este altceva. Acolo, pe un colț de stîncă, se socotea mai înalt, mai bărbat. După oboseala urcușului, odată acesta învins, se vedea biruitor peste greutatea, peste propriile sale neputințe. Acum, privind întinderile de apă curgătoare se simțea mai odihnit în neliniști și frămîntări, mai aproape de viață, de realitate.

— Ai dreptate, rosti Tăutu tare, cînd coborîră din autoturismul care-i adusese aci, atît de aproape de respirația Dunării. Ai dreptate, prietene.

Cineva neavizat ar fi putut crede că este continuarea unui dialog aprins în care s-au confruntat păreri contradictorii. În fond, Mircescu tăcuse tot timpul. Mai vechile lui vorbe îl însoțiră pe Tăutu și cu „ele“ a tot „discutat“. Mircescu nu era de felul lui un taciturn. Ba, dimpotrivă, era recunoscut pentru verva și umorul lui. Bărbat în toată puterea cuvîntului, perspicace, stăpîn pe sine în tot ceea ce făcea, un bun profesionist, dar mai ales un om ce te putea scoate din sărite prin argumentele pe care le tot căuta, prin logica lui „torpilă“ de care mulți se temeau, el era oricînd gata să ia parte la vreo agapă prietenească, să spună (avea de altfel un haz aparte) anecdote după anecdote sau să imite (artist trebuia să se facă !) pe cîte unul sau altul.

Cînd era însă în joc o treabă serioasă, Mircescu devenea altul. Unii se plîngeau chiar că le pune „tălpi“, că îi ignoră, ceea ce nu corespundea adevărului. În realitate el avea nevoie de certitudini și nu construia nimic pe vorbe care i se păreau apă chioară. Dorea fapte și logică.

— Ce anume ? întrebă dintr-o dată Mircescu.

Pînă atunci doar mormăise din cînd în cînd un „hm“ sau un „mda“. Se gîndea el la ceva, la... altceva. Avea el în minte un obiectiv anume. Îl auzise pe Tăutu și acum încerca să lege o „discuție“.

— Înseamnă că nimic nu te satisface, nu-i așa ? reveni Tăutu, parcă înțelegînd gîndurile ascunse și nerostite ale lui Mircescu, urmîndu-l îndeaproape pe drumul spre malul Dunării.

— Depinde, răspunse în doi peri Mircescu.

„Asta tace și vrea să adune de toate de la mine,

să scormonească pînă și în sufletul meu, ca să-și poată construi cît mai convingător ipoteza. Poate de aceea m-a acceptat. De altfel numai pe mine m-a acceptat...”, gîndi Tăutu.

— Eu nu sînt nici Rașcu și nici Guran. Că m-am săturat de ei și m-am bucurat să vin să lucrez în echipă cu tine, dacă se poate numi o echipă ceea ce sîntem noi aici. O echipă în care unul tace și altul vorbește. Știi că nu suport...

Mircescu întoarse capul și ochii lui vii, căprui, zimbeau. Apoi îl luă de braț pe Tăutu.

— Nimic nu e perfect, zise el, dar cu asta nu vreau să spun că n-ai avea dreptate. Însă lucrurile nu trebuie împinse pînă la extrem. Chiar dacă uneori sîntem nevoiți să acceptăm ceva care nu prea ne face plăcere, avem obligația, măcar morală, aș zice, să ne păstrăm optimismul. Știi bine la ce mă gîndesc. Te-am urmărit și pe tine, dar mintea mea era conectată la tot ceea ce cunoaștem pînă acum. Trebuie întii să analizăm și apoi să ne asumăm răspunderea... Cu atît mai mult în acest moment și în acest caz. Și atenție ! continuă Mircescu. Pînă acum avem doar senzația că ceva nu e normal, judecînd însă vom vedea dacă aparențele se confirmă sau ne... înșală. Oricum, părerile sînt determinate de ceva și nu putem să nu ținem seama de ele.

Pășeau alături, pe covorul verde al ierbii, inundat de greieri, șopîrle și gîze mici, împresurați de fluturi albi și roșii. Erau înconjurați de o liniște nefirească, picurată parcă din văzduhul proaspăt, semn de taină și de geneză.

Priviră către marginea cealaltă, către satul de peste Dunăre. Se auzi cîntec de cocoși.

— Cunoști bine Dunărea ?

— Cum să nu. Doar am făcut armata la grăniceri, îi răspunse Mircescu.

— Atunci trebuie să știi locul unde, în același timp, se pot auzi cîntînd cocoșii din trei țări.

— Da, la Gruia. Acolo poți asculta cocoșii de la noi, de la bulgari și de la sîrbi...

— Așa e, o știi... Și zicînd acestea, Tăutu se răsuci puțin pe călcîie apoi continuă : Să revenim la ceea ce discutăm. Tu poți să crezi ce vrei și să nu-mi dai dreptate. Poți ! Dar mie toată treaba nu mi se pare deloc curată. N-am nici o probă. N-am nici „fapte“, nici „logica“ vreunor relații. Am însă... miros. Nu e treabă curată !

— Mda, mormăi Mircescu coborînd treptele săpate în malul Dunării și luînd-o pe micuța plajă „Gîsca“, amenajată după posibilitățile existente aici.

— Mda, făcu și Tăutu, și iar remarcă faptul că tovarășul lui abandonase discuția.

Îl lăsă pe Mircescu să parcurgă plaja și se așeză pe pontonul improvizat. Asta era. Mircescu nu se afla în toate apele. Se frămînta și trebuia să fie singur.

Dunărea curgea leneșă. Era răcoare. Ziua se anunța frumoasă, deși soarele încă nu-și dăduse întreaga măsură a măreției. Tăutu stătu așa cîteva clipe privind vîrtejurile apei și „zborul“ scurt al peștilor. Și se îmbufnă dintr-o dată la gîndul că nu și-a adus sculele de pescuit. „Poate le-o fi luat el“, îi trecu prin minte o idee, dar abandonă repede această „speranță“. Privi în dreapta către „Ostrovul Gîștii“, spre linia verde și subțire a sălciilor, plopilor tineri sau aninilor.

Informația fusese primită fără entuziasm de către un ofițer care o și „clasase“ fără să-i treacă prin minte că ar trebui verificată. Crezuse că omul care

a adus-o „avusese vedenii“ și el n-a făcut altceva decît s-o înregistreze.

Cînd știrea a ajuns pe biroul inspectorului șef Banu, acesta a rămas de-a dreptul surprins. Surprins și supărat. Nu era admisibil ca un lucrător cu experiență să manifeste o asemenea superficialitate și să treacă pe lîngă o informație atît de ciudată, care putea ascunde fapte deosebit de importante. Îl chemă la el pe ofițerul în cauză, îl muștră aspru și îl anunță că va deveni subiectul ședinței de la sfîrșitul săptămînii.

Luă legătura cu șeful unității de grăniceri care-i confirmă datele. Ei urmăreau îndeaproape „evoluția“ vasului turistic străin. De altfel o prezentare amănunțită a situației a fost deja trimisă spre inspectorul șef. Împreună cu șeful grănicerilor, Banu stabilea acțiunea să fie preluată de oamenii lui, urmînd ca grănicerii să „observe“ cu atenție tot ce se petrece și să fie gata să intervină în orice moment.

Pînă una-alta îl chemă pe Mircescu, primul cu care discută cele cuprinse în notă. Apoi fu adus și Tăutu. Erau doi, erau deci o echipă. Și încă o echipă foarte puternică. Tăutu și Mircescu urmau să plece să verifice datele, să se documenteze, într-un cuvînt să preia cazul.

— Poate că încă nu e vorba de un caz, șopti Mircescu lui Tăutu, însă de verificat trebuie să verificăm. Și încă pe toate fețele. Termenul e atît de scurt, poate prea scurt, și trebuie s-o luăm din loc cît mai repede.

Banu le auzi discuția în timp ce răspundea la telefon. Zîmbi și se făcu că n-a reținut nimic din vorbele lor.

— Mă, băieți, eu știu că sînteți iscușiți și harnici. Asta v-am mai spus-o și nu-mi pot lua vorbele

înapoi. Poate că știrea asta nu înseamnă nimic sau nu înseamnă mare lucru, deși... Neoficial vă mărturisesc că am altă impresie. Tare mi-e frică că treburile sînt mai complicate și mai grave. Dar am trecut noi și prin altele. Această speță, a cărei descifrare o aștept cît mai repede rezolvată, are, după cum mi se pare, „miez“. Nu e nici ușor, nici comod și nu e... la mintea oricui. Cu cît cazurile sînt mai grele, știți și voi, cu atît și puterea noastră de a discerne faptele, de a „simți“ traiectoriile imprevizibile trebuie să fie alta. Gîndiți-vă, observați și iar gîndiți și analizați, nu vă pripiti. N-avem nevoie doar de explicații, ci și de soluții. Am încredere în voi și în reușita voastră. La treabă și noroc !

Mircescu și Tăutu se făcură nevăzuți. Părăsiră cabinetul inspectorului șef și se întoarseră tăcuți la ei în birou.

Se priviră cîteva clipe, de parcă atunci s-ar fi văzut pentru prima dată, copleșiți dintr-o dată de importanța pe care șeful o dăduse acelei informații.

— Mda, făcuse Mircescu, mă mir că nu aprinzi iar țigara. Te-am văzut. Abia aștepti, dar nu acum și nu aici, tinere. Ești mai tînăr decît mine cu zece ani și fumezi de zece ori mai mult decît mine. Mai las-o dracului de țigară.

— Tovule, se repezi Tăutu, mie nu-mi lua acest drept. Dacă zici că te lași de tutun, treaba dumitale, dar dacă primești cazuri ca ăsta, nu cred eu să... lasă-mă măcar să trag cîteva fumuri, să mă dezmeticesc și eu, înțelegi ? Tovarășul colonel n-a zis că e unul șef și altul subordonat. Sîntem egali. Pînă rezolvăm cazul. După aceea mai discutăm.

— Bine, măi, cascadă, hai, fumează, poftim scrumiera asta. Ca să te „dezmeticești“... Și să vedem de unde pornim și cum. Ce șanse avem. Că poate țigara

asta este miraculoasă și ne dă soluția ! Ai tu talente tale, unde nu te-ajută capul te-ajută țigara ! Și începu să rîdă fericit de „formula“ găsită. De multă vreme își propusese să-l facă pe Tăutu să se lase de fumat și nu pierdea ocazia să nu-și tachineze prietenul.

Tăutu, care-și scosese deja țigările pe masă, trase una din pachet, o bătu ușor și tacticos de colțul biroului și o aprinse cu vădită plăcere. Se făcu a nu pricepe ironia lui Mircescu. Știa ce urmărește prietenul lui. Pînă una-alta țigara era pentru el o plăcere mult prea mare ca să renunțe la ea. Așa că... mai trase cîteva fumuri. Căzu pe gînduri. Cîteva clipe se lăsă liniște. Apoi, spre surprinderea lui Mircescu, se ridică, strivi țigara în scrumieră, cu un gest scurt, de parcă, deodată, i se schimbase gustul, devenind amară, insuportabilă.

— Uite, Mircescule, zise el aproape nervos, cu aerul că ar fi făcut cine știe ce descoperire, mai întîi trebuie să stăm de vorbă cu acel om. Hîrtia e hîrtie, dar eu vreau omul, vreau să discutăm cu el. Dacă a scăpat ceva ? Cînd începi să scrii e alta. Trebuie să stăm de vorbă cu el. Uneori, un amănunt aparent neesențial devine decisiv. Nu e neapărat nevoie să fie un aspect care să elimine dubiile, ci chiar un fleac. Vreau acest fleac. Pentru că...

— Bravo, mă ! îl întrerupse Mircescu. Acum ai vorbit exact ca mine ! Așa, da ! Că doar stăm în aceeași luntre. Trebuie să ne convingem. Cine se aseamănă se adună, în sensul cel mai bun al zicalei, așa că să ne așternem la treabă. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. N-o spun eu prima dată. Și poate că o spun banal. Dar n-are importanță.

Și camera cu un singur birou masiv, din stejar, două-trei scaune, deloc mohorîta, zugrăvită în culori

alb-gri, se transformă într-un fel de sală de stat major, în care doi tineri ofițeri, pasionați de meseria lor, își uneau forțele pentru descoperirea unui adevăr. Oricare ar fi el. Jocul acesta al minții lor, dar de multe ori și al sufletului, ținea de stabilirea unui plan strategic care să reziste unei analize logice.

Inspectorul Banu le ceruse un plan inițial de acțiune. Și tocmai asta căutau ei să construiască. După câteva ore, mai multe pagini erau scrise ordonat și puse într-un dosar. Mircescu se duse să le prezinte, așa cum i se ordonase.

Practic, ce făcuseră ei ? Pornind de la puținele și contradictoriile date conținute în informație, pe care le-au supus „focului concentrat” al întrebărilor, au stabilit „zonele calde” ale problemei, setul de întrebări, prioritățile, variante, necesități etc. Toate formulate precis și limpede. Urma ca analiza inspectorului șef să dea proiectului lor statutul unui plan de acțiune.

Cît timp Mircescu fusese plecat, Tăutu, în picioare, rămase la fereastră privind peste oraș, spre dealurile din apropiere, care căpătaseră culoarea lanurilor de orz semănate acolo, ca un semn bun. Își aminti : „vin grîul și orzul peste oraș ; să nu uităm nici gustul bobului acela, dar nici cum arată paiul sau spicul, în splendoarea lor neîntinată, formidabilă pecete răsfîrîntă în zarea de aur a țării”. Citise undeva aceste cuvinte ? Nu mai știa unde. Acum ele i se păreau, nu știa de ce, foarte potrivite. Fumase vreo trei țigări, una după alta. Imaginea de afară îl făcea melancolic, iar întîrzierea lui Mircescu îl neliniștea.

— Hai, Tăutule, strigă acesta intrînd zgomotos pe ușă. Gata, băiete, s-a aprobat. Putem începe. Ai avut dreptate. Prima mișcare : o discuție, de detalii, cu

omul care a dat informația... Ai la dispoziție o oră să-ți iei schimburi și ne reîntîlnim aici.

— Sigur, dai dispoziție... de ce nu ai cerut să fii șef, că eu subordonat nu mi-aș fi dorit să-ți fiu, îi repezi Tăutu.

— Mă, tu le iei pe toate așa din vîrful carului, ce dracu', n-am și eu dreptul să fiu altfel în aceste momente ?

Și fără să mai aștepte, Mircescu începu să-și strîngă hîrțiile de pe birou și să le așeze în fișet.

Tăutu nu mai zise nici el nimic, cu toate că ar fi vrut să-l fiarbă un pic. În fond el era fericit că lucra împreună cu Mircescu, dar... Pînă una-alta se apucă și el să facă puțină ordine printre hîrțiile sale.

— Nici măcar nu întrebi cum a decurs întrevvedereea, rupse tăcerea Mircescu.

— Nu, deloc, asta n-ar aduce nimic deosebit, ca tot o să-mi povestești tu, te simt, în schimb ar însemna să-mi mai mănînc cîteva minute bune din ora pe care mi-ai pus-o la dispoziție.

— Stop ! îl întrerupse Mircescu. Ascultă-mă, eu am ciudățeniile mele, dar văd că tu mă întreci. Bine că am aflat ce-ți convine și ce nu ! Și acum să mergem. Deja am intrat în criză de timp. Sper să-ți treacă. Nu ești tu omul care să umble tot timpul bosumflat. Nu ții tu supărare, cum nu țin eu banii. Știi bine că între noi nu e vorba de nici o șefie.

— Mă, da' bine mă cunoști, rîse Tăutu. Adică ți-ai pierdut simțul umorului ? De unde să fiu eu supărat ? Și ce să fac eu cu supărarea ? S-o pun la C.E.C. ? Să iau dobîndă ? Află, prietene, că dacă nu-ți revizuiești atitudinea față de mine, abia mă supăr. Acum, să ne grăbim. Trap ! Că timpul trece.

— Și chiar nu vrei să-ți spun, mai zise Mircescu, nu ești curios să afli cum a decurs întrevvedereea ?

— Avem timp, făcu Tăutu. Se opri și cu mîna pe umărul lui Mircescu rosti : Am un bătrîn în sat. Țsta, după ce i-a murit muierea și după ce păstrase doliul, a ieșit în sat la horă, într-o duminică, și s-a prins și el lîngă cei mai tineri și-a început să strige : „Cît oi fi, și-oi fi, și-oi fi, tot la tine m-oi gîndi“. S-au mirat cei din jur, care l-au crezut trăsmit, dacă nu nebun. Dar nu era așa. Omul simțise că se poate exprima așa, în fața lumii. Copiii hotărîseră să-l însoare, mai ales noră-sa, la care stătea, că însurat o să aibă cine să-l spele și să-i facă mîncare. Deci să scape de el. Și asta i-a venit lui în cap în acel moment. Să le dea cu tifla la toți... Ai priceput poanta ? !

- Apoi Tăutu făcu un fel de reverență, rîse de-a binelea, îi strigă „la revedere !“ și o zbughi pe ușă. Mircescu nu-l opri, nu-l întrebă nimic. „O să dezlegăm noi șarada asta“, gîndi el, și o luă la rîndul lui spre casă. Mai aveau la dispoziție aproape patruzeci de minute.

Dincolo de ipoteze, rămăsese totuși imaginea acelei mărturii. Și dincolo de cele scrise, era omul pe care, atunci, după acea oră pregătitoare, porniră să-l caute Mircescu și Tăutu.

Starostele pescarilor, unul Nae, căci despre el era vorba, se afla cu ceilalți fîrtați ai lui pe Dunăre, cu lotcile, să ridice și să așeze vîrșile. La Gîsca, era un punct al lor de acostare. Așa că acolo au ajuns și acolo s-au pus pe așteptare. Plaja era scurtă, Dunărea crescuse, pentru că plouase bine, chiar foarte bine, dar aici totul se usca repede, pămîntul fiind nisipos. Dacă e secetă, se simte imediat lipsa de apă și e nevoie de irigații. Așezat pe ponton, Tăutu urmărea zborul cormoranilor. Ciudată și

inegalabilă paradă aeriană. Marș fantastic pe care aceste înaripate îl desenau pe seninul cerului, într-o simetrie de invidiat. Halucinant zbor către inima Deltei ! Și prins de această vrajă, își imaginează că pînă și păsările acelea au o anumită ordine în viața lor, că tocmai această ordine în mișcare creează starea lor normală de a fi și-a putea supraviețui.

— Cred că va trebui să așteptăm mai mult, auzi el glasul lui Mircescu și acea stare de extaz, de vrajă, dispăru.

— Lasă că și așteptarea este bună... pentru înțelepți, răspunse Tăutu, ridicîndu-se și apropiindu-se de prietenul său.

— Dacă am putea clarifica în această discuție unele aspecte, înseamnă că pornim cu dreptul. Și ceea ce face și mai interesantă întîlnirea e că ea poate chiar infirma tot ce am presupus noi ! Aici ne fură jocul aparențelor, simt asta, și numai pescarul ne poate ajuta.

Tăutu îl urmări pe Mircescu care încerca prin această discuție să găsească, pînă la un punct, o explicație și o justificare.

— Cum adică ? Crezi că totul trebuie să corespundă presupunerilor noastre ?

— Eh, nici chiar așa ! Eu încerc numai să construiesc niște variante, continuă Mircescu, aruncîndu-și privirea spre cotul ostrovului, acolo de unde bănuia că are să apară Nae cu ceilalți pescari.

— Și totul ține de această discuție. E singurul fir real pînă la ora actuală, zise Tăutu.

— Dacă reușim, poate nu mai rămîne singurul. Întrebarea e dacă acest Nae și-a putut fixa în memorie toate cele, adică și amănuntele care ne interesează. Dacă n-a uitat anumite elemente care ne pot ajuta.

Se auzi sirena unui remorcher care trăgea după el, în amonte, un șlep încărcat cu mașini agricole — tractoare și remorci. Nu era prea aproape. Se putea totuși distinge destul de bine. Tricolorul flutura în adierea mătăsoasă a curentului.

Amîndoi au avut același gînd, pentru că amîndoi au resimțit simultan aceeași realitate. Mircescu a fost primul care a vorbit.

— Vezi că am avut dreptate. Deci se poate vedea și auzi totul. Oricum, destul de mult. Acum să sperăm că omul nostru nu ne va deziluziona.

— Ești formidabil ! Exact la asta mă gîndeam și eu.

Între timp, exact din partea de unde bănuiau ei, apărură cîteva bărci și se îndreptară spre ponton.

— Vin, asta putem numi și noi baftă. N-a trebuit să așteptăm pînă la apusul soarelui.

Peisajul era impresionant. Bărcile pescarilor repe-tau, în felul lor și după legile lor, marșul cormora-nilor. Între cer și apă se realiza o anume concor-danță. Mișcările își răspundeau parcă într-un dialog înțeles numai de această lume.

O vreme, Tăutu și Mircescu, emoționați, au privit spectacolul... Lotcile se apropiau, legănîndu-se ușor, ca și cum ar sta de vorbă, comentînd în limba lor pățaniile de peste zi. Pe urmă cei doi s-au trezit. Doar nu veniseră pînă aici ca să admire venirea bărcilor de pescari pe Dunăre.

O luară prin iarba înaltă și o porniră în întîmpi-narea pescarilor. Spectacolul era pictural. Bărbații, dezbrăcați pînă la brîu, arși de soare, cu fețele biciu-ite de dogoare și vînt, trupuri bine legate, brațe puternice de atîta „tras la rame“, păreau desprinși dintr-un tablou. Pescarii au tras bărcile cu botul pînă

în mal și au sărit unul cîte unul. Apoi au legat bărcile de ponton cu dibăcie și repeziciune.

— A fost o zi bună, după cum se vede, remarcă Mircescu.

— Altă dată e și mai bine. Da' nu e rău nici acu', că printre carași picară și cîteva moace de crapi, somotei, șălăiași, răspunse unul din ei și Mircescu ghici dintr-o dată că era chiar Nae, șeful echipei.

— Nene Nae, așa parcă te cheamă ? îi șopti Mircescu, și omul dădu afirmativ din cap. Vrem să stăm de vorbă cu dumneata. Olecuță numai.

Omul nu păru deloc surprins. Ba, se părea că așteptase o asemenea vizită.

— Da, da cum să facem ?

— Vezi dumneata, descurcă-te întîi cu povara asta care o agonisirăți și apoi...

— Mă, se adresă el pescarilor, duceți la căruțe peștele și cu el la cherhana. O să vin și eu. Lăsați-mi de o ciorbă și o prăjeală aici, s-o pregătesc eu tinerilor ăștia, că unul mi-e nepot, și făcu cu ochiul la Mircescu, și voi să sporovăiesc cu el nițeluș.

— Da, șefule, răspunse un pescar, s-a făcut.

Cei trei se retraseră în chioșcul fostului pichet grăniceresc, construit pentru a adăposti oamenii de ploaie, de vînt.

— E alta să privești de aici cum plouă, cum trec vapoarele pe Dunăre, cum zburdă păsările, să tragi în piept aerul proaspăt, cu miros de frunză de plop, decît să stai închis între patru pereți, nu ? le zise Nae încurajîndu-i să-și facă loc.

— Nene Nae, începu Mircescu, direct, fără ocolișuri. Dumneata ai sesizat tovarășului comandant, acum cîteva zile, un aspect anume, ceva ce ți s-a părut dumitale că nu-i în regulă cu un vas. Așa-i ?

— Da, răspunse omul. Am „sesizat“, cum spuneți

dumneavoastră, mie îmi place să zic altfel, dar n-are importanță...

Tăutu înțelese dintr-o ochire că omul din fața lor e deschis, că îi place să stea de vorbă și, mai ales, că are toată bunăvoința. Și, cu adevărat, Nae era mulțumit. Faptul că l-au căutat și vroiau să discute cu el era o dovadă că „el făcuse un lucru însemnat”. De altfel, atunci când s-a dus la inspectorat era sigur că aici, la Gîsca, „ceva nu e în regulă !”

Se așază pe una dintre băncile rînduite în jurul celor cîteva mese și Tăutu apăsă discret pe butonul magnetofonului minuscul din buzunarul hainei. S-a hotărit să înregistreze acum mărturia acestui pescar, convins că mai tîrziu, când vor relua „povestea”, când vor analiza toate cele discutate, s-ar putea să găsească tocmai amănuntul important căutat.

Pescarul vorbea rar și nu trebuia îmboldit. Tot ce spunea era limpede și argumentat. La un moment dat, așa, parcă mai mult din curiozitate, Tăutu îl întrebă :

— Atunci, în momentul când ai observat dumneata acolo, chestia aceea, nu băuseși ceva, nene Nae ?

Mircescu rămase puțin uluit. „Dacă întrebarea asta l-o supăra ? Dacă din cauza asta n-o să mai vrea să vorbească cu ei ? Tăutule, Tăutule... ! Ce-mi făcuși, băiatule !”

— Nu, nu băusem nimic, nici n-aveam de gînd, răspunse firesc Nae. Beau și eu, nu zic nu, atunci când am recoltă bună, altfel... poate la vreo supărare. Atunci, când cu istoria, și în glasul lui se simți o dojană la adresa lui Tăutu, abia așteptam să ajung la mal. Așteptam să vină pe lume un copil al lui fiu-meu...

Și parcă în intenția de a-și îndrepta greșeala, Tăutu se grăbi să schimbe vorba.

— Și ce v-a adus, băiat sau fată ?

— Băiat. Se putea altfel ? Pescar îl fac, și fața bătrînului se destîinse într-un zîmbet larg.

Odată momentul critic depășit, omul se destăinui.

— ...Ieșisem cu barca, așa, și vîsleam încet, să mă bucur de Dunărea asta, care mi-e și mamă, mi-e și tată, mi-e și soră și frate. Voiam să ajung la Ostrov, cum numim noi locul acela, că am acolo două junici și trei grohotei, și, cum vă zisei, vîsleam, dam cu lopețile, pleosc, pleosc și mă uitam în luciul apei. Era spre sfîrșitul zilei, la scapătul soarelui, și venea așa o boare de vînt. Abia mă atingeam și eu îmi umpleam plămîinii cu aerul acela, tare, parcă dătător de viață. Trebuia să ocolesc cam mult și-am luat-o atunci pe dincoace, știți dumneavoastră, că ați trecut cu șalupa pe lîngă cotul din dreapta, unde nu prea sînt vîrtejurile mari, unde se împreună brațul mic, ocolitor, cu Dunărea mare. Și tot așa pînă ce am ieșit lîngă sălciile alea bătrîne, cu rădăcinile suspendate deasupra apei. Am tras barca la mal și-am legat-o. Acolo, între rădăcinile alea, un șarpe chinuia o broască, o prinsese și se pregătea s-o înghită. L-am pălit cu vîsla, că și acu' e tot acolo, îl puteți vedea. Am scăpat și broasca...

Și atunci am văzut eu vasul. Era vopsit în alb spălăcit. Mi s-a părut că se împotmolise. Dar asta doar la început. Pe urmă mi-am zis că totuși nu se poate. Că Dunărea este destul de mare acolo și că n-avea cum să facă marinarul acela, cîrmaciul, o asemenea greșeală. Mi-am zis atunci că e ceva în neregulă, că dacă se întîmplase să fie împotmolit, ridicat pe vreun banc de nisip, ar fi cerut ajutor și-ar fi venit cineva să-i ajute să scoată vasul de-acolo. M-am gîndit și ce mi-am zis ? ! Ia să stau eu acolo, oleacă la pîndă. Să văz eu cu ochii mei ce-o fi, ce

se petrece. Nu era treabă curată. Mi-am zis că e bine să fiu atent, că mai auzisem eu că se petrec lucruri d'astea, dar mai demult, nu acu', d'ăştia cu contrabandă. În orice caz era o chestie pe care eu am vrut s-o „pipăi” mai bine, cum fac şi cînd mă duc la pescuit. Şi-am stat, că aveam aşa o mîncărime pe inimă şi făcusem ochii mari cînd am văzut că ies din apă nişte măgăoaie ale dracului, vreo trei, d'ăştia cu tuburi şi costume de cauciuc, scafandri. Hop ! zic, ăştia s-or fi împotmolit ei, dar ce să facă scafandrii, că nu pot să ajute cu nimic. Doar dacă s-o fi rupt ceva... Dar am făcut ochii şi mai mari cînd am văzut altceva. Nişte tuburi, nu se desluşea bine, cu toate că am vederea bună, ceva ca aparatele celea, de sudură, şi mi-am închipuit că n-avea nici un rost să umble cu ele pe sub apă. Vasul era la fel ca înainte, nu se scufunda, că altfel ar fi pus pompele...

Apoi am auzit, aşa, nişte vorbe rostite. La început am crezut că mă înşală auzul, dar parcă era şi glas de femeie. Pînă la urmă m-am convins că aşa şi era. O femeie ! Vorbeau ceva şi eu nu înţelegeam, că se ciorovăiau într-o limbă străină. După aia au încetat şi ăia, bărbaţii, s-au prăvălit iar în apă. Au stat ei, cît au stat, şi iar au ieşit. Soarele scăpătase de'acu. Ei şi-au dat costumele jos şi-au dispărut de pe punte. Era un vas nu prea mare, din astea de plimbare. Pe urmă au apărut alţi doi inşi. Discutau ei ceva, dar încet, de nu se auzea nimic, cu toate că era linişte. Ş-apoi trebuie să vă spun că nu am numai vederea bună, am şi auzul bun. Aud şi cînd se vorbeşte de pe malul celălalt. Dar atunci nu, nu şi nu ! Nu mai auzeam nimic limpede, cu toate că-mi ciuleam urechile şi eram atent. Îmi şi fusese frică nu cumva să-mi plesnească dracului, doamne fereşte, ceva în

mine, că inima nu e tocmai cuminte, se întâmplă s-o mai ia razna cu bătutul... Că, de, bătrînețea...

După ce-au discutat ăștia cît au discutat, în picioare, s-au așezat pe scaune și unul dintre ei, cu o jiletcă albă, da, albă, nu mă'nșel, și-a scos din buzunar o pipă și și-a aprins-o tacticos. Mi se făcuse atunci și mie dor să fumez, cu toate că m-am lăsat de drăcia asta de vreo douăzeci de ani, că tare le mai trăgeam la tutun, o țigară de la alta, ca tovarășul, și Nae se opri și arată spre Tăutu. Ajunsesem la vreo 45 de chile, mă șubrezisem al dracului de rău. Da' ce vă spun toate astea ? Atunci îmi veni iar poftă de tutun. Degeaba ! Eu cu ochii la vas și ce să vezi ? Vasul o ia încet la deal, da' încet, încet de tot. Cînd mă uit mai bine, celălalt, nu ăla cu pipă, scria ceva pe un caiet, își nota poate ceva, iar ăla cu pipa sporovăia, dar tot încet. Ce dracu' o fi scris, nu știu. Am plecat după ce i-am văzut depărtîndu-se, n-aveau steag, n-aveau nimic. Adică n-am văzut eu. Că prima grijă a fost să mă uit la steag, da'... Cine or fi ? m-am întrebat. Mă întreb și acu'. Mă cuprinse așa o bănuială, ce poate să fie ? Ce caută ? Or fi, mă gîndisem la un moment dat, d'ăștia care vin cu apele, să vadă dacă mai e adîncă Dunărea sau mai are pește. Dar ăștia umblă cu dragline și trebuia să aibă și ei un steag, ceva, că altfel nu se poate. M-am întors la barcă, uitasem și de junici și de grohotei, era ca o ceață, se lăsase adică un fel de ceață aurie pe Dunăre. Nu știu de ce, dar se face uneori că există așa, o ceață, cînd soarele se duce. Dar eu mă gîndeam numai la vasul ăla și m-am dus la post și-am spus. Am și scris, ca să fie, ca să se știe. Da' e adevărat, mai pă scurt, n-am spus atîtea ca acu'. Eu ziceam că e de ajuns. Bănuiam eu însă că o să veniți. Îmi spunea mie inima.

Nici unul dintre ei nu l-a întrerupt. Abia acum interveni Tăutu.

— Scia ceva pe vasul ăla ?

— Dacă scia ceva pe vas ? Cred că da, asta uitasem să vă spun, că bine întrebași. Scia ceva cu B și N la sfîrșit. Erau niște colaci de salvare puși între literele alea. Dar era scris citeț, de om cu carte, apoi mai era ceva, bine că mă întrebarăți, avea așa o pînză albastră pe partea din față, era pusă pe ceva, pe niște fiare, parcă era o prelată albastră și de mătase că bătea soarele în ea și sclipea...

Mircescu simți și el nevoia unei precizări.

— Alți oameni ai mai văzut, nene Nae ?

— Eu am văzut p'ăi trei scafandri. Încolo n-am văzut pe nimeni. Adică și pe ceilalți doi și pe femeie, pentru că veniseră imediat pe punte după ăilalți intraseră în cabine. Dacă nu m-am păcălit singur, ăștia erau alții.

Și asta ce vă spusei sînt cele cîte le-am văzut cît am stat eu acolo, poate ei erau mai demult, n-a trecut nici un vas, nici un șlep, nici în jos, nici în sus. Și mie mi s-a părut ceva, cum vă spusei, necurat la mijloc. E prima dată cînd văzui așa ceva prin locurile noastre și sînt pe Dunăre de treizeci de ani, chiar în zona asta. De cîte ori nu m-am băgat eu prin părțile astea...

— Deci cam așa stau lucrurile, gîndi cu glas tare Tăutu, după ce pescarul plecă să-l povățuiască și să-l ajute pe „castelanul“ Ion să rînduiască ciorba și prăjeala. Se pare că asta-i tot !

Rămaseră iarăși tăcuți, și el și Mircescu, fiecare cu gîndurile lui.

Pe Dunăre tocmai trecea un convoi de șlepurii și apa, parcă tăiată, se ridica în valuri care se apropiau de mal, se izbeau și provocau un clipocit, asemenea

unui oftat. De parcă apa își plîngea supărarea că i-a fost tulburată liniștea. Apoi, urmară aceiași cormorani, cu marșul lor fantastic, simetric. Și din nou liniște.

O taină densă se cuibărise însă în adîncuri, prin miliardele de fire de nisip și pești, o taină ca o așteptare stîrnită de bănuieli. O taină încărcată de neliniști.

Spinarea fluviului redeveni intactă în neclătinarea ei. Rar, rar de tot, valuri mărunte și timide, solzi strălucitori în bătaia aprinsă a soarelui de după-amiaza, încrețeau vremelnice apele. Dar acestea se destindeau din nou și reîntrau în aparenta lor nemiscare. Dinspre uscat se auzeau bătaii ușoare de aripi în pîlcurile de plop și arini.

— Bine îi face omului o clipă de tihnă, smuls din tumultul zilnic. Da, da, bine îi face liniștea și pacea unor asemenea locuri. Uite, acum, aici, pe malul Dunării, mă simt alt om, remarcă la un moment dat Tăutu. Numai că noi nici de pace, nici de liniște n-avem parte. Păcat, tare păcat !

Privirile celor doi ofițeri se îndreptară spre locul cu pricina. Acolo se întîmplaseră cele povestite de pescarul Nae. Se uitau, doar-doar... Dincoace de geamandură, de șenal, alte imagini, alte ispite.

— Gata, treceți la ciorbiță, se auzi glasul lui Nae, semn că nu stătuseră degeaba, nici Ion, nici el, și cei doi ofițeri, cu ochii și sufletele arse încă de întrebări, se ridicară la acea chemare ispititoare.

Ciorba, de fapt borșul pescăresc, aburea în străchini de lut, iar lingurile de lemn, făcute „la comandă specială” a lui Ion de niște rudari din Năstureni, care lucrau la tăierea și fasonarea plopilor, „pluteau” în acel borș al cărui miros plăcut gîdila nările

lui Mircescu și Tăutu. O mămăligă galbenă, mare, se lăfăia pe un fund de lemn de salcie.

— Borșul trebuie dres din apă, ca să-i dea gustul ăsta, să n-aibă răbdare să se dumirească pește la fierbe și nici ceapa să se topește la fiert. Se potrivește din foc, interveni și Ion, semn că îi făcuse plăcere bucuria oaspeților și dornic să le arate că și el e priceput în asemenea trebușoare, nu numai nea Nae.

— Cimbrul și ardeiul iute dau tot gustul, preciză Nae, fără astea să nu te apuci de ciorbă, n-o faci cum trebuie, apoi trebuie somn să iasă grăsimea deasupra...

Mircescu și Tăutu începură să mănince cu poftă. Nae și Ion avuseseră dreptate. Ciorba era foarte gustoasă.

— Acum să vă spun și despre mămăligă, că și ea își are dichisul ei, făcu tot Nae. Trebuie un păsat subțire. Și apa fiartă în ceaun la foc potolit, fără grabă, că altfel face cocoloașe. Își pierde gustul, or ea trebuie să miroasă a copt, așa către afumat, că mai e cîte o muiere care-i dă bice și o face ca dracu'. Numai bună s-o dai la cîini, că o dai de-a rostogolu', cum dai roata la vale. Da' nici prea pripită să nu fie, că iese ca a lui Marghioala lui Păpădie, că, atunci, cînd a gustat-o, bărbatu-său i-a zis : „Asta-i mămăligă, fă ?“ „Da' ce-i ?“ spuse muierea. „E o flească, o balegă moale. S-o mănînci cu mă-ta.“ Și-a aruncat-o, pleoț, pe perete, împrăștiind-o pe tot peretele. De atunci pe Marghioala o apucă mari nădușeli cînd face mămăligă pentru Păpădie al ei.

Mircescu și Tăutu lăsară lingurile și rîseră cu foc.

Le plăcea acest bărbat, trăit lîngă apa Dunării. Așa și era. Nae se socotea om al Dunării. Aci crescuse, cu sufletul bîntuit de susurul apei și bătut de

ploi și viscole și de soare și de vînt. Puternic era acest bărbat și, acum, iată-l și cu har de povestitor și plin de umor.

— Mulțumesc, a fost nemaipomenită, zise Mircescu, ridicîndu-se.

— Ești mare, nea Nae. Și mata, nea Ioane, tot mare ești, completă Tăutu. Cred că asemenea maestru în ciorbă și mămăligă, poate și în altele, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul, nu prea se găsește prin zonă.

„Castelanul” pichetului, Ion, se făcu că nu aude laudele aduse de Tăutu. Se bucura el, dar știa ce știa. El, Ion „castelanul”, se simțea cu musca pe căciulă. Călcase și el odată pe lîngă potecă. Se întîmplase ca într-o zi să coboare aici, tot pentru o treabă „de Dunăre” un om mai de vază de la județ și Ion promisese că va face la fel, adică o ciorbiță și o mămăligă. Dar a ieșit ceva ca vai de mama ei. Uitase să scoată măruntaiele la pește și zeama era amăruie de nu te puteai nici măcar apropia de ea. Dar asta mai de mult. Ion însă tot nu uita.

— Prea multe laude, răspunse Nae. S-o vedeți pe muierea mea ce face. Nu zic nu, că de la mine a învățat, da' acu mă întrece. Și începu să rîdă înalt, cu o bucurie și o plăcere depline. Îi îndemnă apoi să ia din peștele prăjit. O pană de somn, numai atît, adăugă el, fiert, nu prăjit în ulei, o specialitate, cum zic eu, numai a mea.

— Păi de, numai că ar cam trebui și udătură, observă Mircescu, altfel se „supără” peștele !

— Asta e treaba mea, sări Ion. E special, mai zise el, arătînd o butelcuță bine făcută ca formă și mărime.

— Da, zise Tăutu, bag-o la rece, în fîntînă, pînă ne întoarcem noi, e numai bună...

— E rece destul, dacă o scot din pământ, se grăbi Ion.

Dar Mircescu și Tăutu, urmați de Nae, o și luară spre malul Dunării, la barcă.

Urcară Nae și Mircescu, iar Tăutu, după ce dezlegă barca, sări și el în ea.

Mircescu trecu la vîsle, ca bărbat crescut și el aproape de Dunăre. Nu greșise deloc Nae cînd zisese că el, Mircescu, îi este „nepot“. Un fel de nepot tot era, căci era tot fiu al Dunării. Merseră puțin pe lîngă mal, ocolind vîrtejurile înșelătoare ce se făceau aici la încheietura brațului mic cu Dunărea, apoi cu o mișcare de vîslă „tăie“ apa împotriva curentului către Ostrov.

— Dibaci, sînteți dibaci, spuse cu mirare Nae. Se vede că aveți experiență.

— La galere, rosti Tăutu și Mircescu îl fulgeră cu privirea. Tăutu tăcu.

„Are băiatul ăsta niște poante“, își zise, „auzi «la galere !»“.

Erau niște cuvinte pe care Tăutu le rostea cînd se înhăma la treabă. „La galere“ era expresia lui favorită. De unde i-a venit, nici el nu mai știe, dar ori de cîte ori se apuca de-o treabă, el sau alții, spunea același lucru : „la galere !“ Și lui nu-i plăcea uneori, dar gura i-o lua înainte.

Vislele, mînuite într-adevăr cu dibăcie de Mircescu, loveau ușor apa aruncînd stropi argintii în aer. Ele se ridicau și, asemenea unor aripi, se învăluiau de lumina soarelui, iar în jurul lor apăreau curcubeie scurte, fulgerătoare, pentru ca în aceeași secundă să pătrundă în apa care le îmbrățișa, de parcă dorea să nu le mai elibereze. Și iar... Și iar...

— Ar trebui să deschizi un curs de vîslit, îi propuse Tăutu lui Mircescu, hotărît să-l îmbuneze. Ar

fi un real folos pentru noi. Că nu toți am crescut pe malul Dunării și poate n-am avut nici timp, nici această pasiune. Ești un maestru.

— Ehe, rîse Mircescu, mulțumit de data asta, continuînd să vîslească. După tine cred că ne mînceau somnii și mrenele în fundul Dunării... Acum, atenție ! Vine Ostrovul.

Tăutu însă, cu neînchipuita lui capacitate de a ieși din situații care-l puneau în încurcătură și deprins să aibă ultimul cuvînt, răspunse pe loc :

— Unde n-ai avea tu șansa asta ? ! Știu că înoți ca nimeni altul. Și cum sîntem cu tine, nu există riscul acesta. Ai avea și tu prilejul să faci o demonstrație, să te dai mare, dar, lasă, vine ea și vremea de vînațoare. Acolo eu îți sînt nașul.

Nae se amuza ascultînd înțepăturile dintre cei doi bărbați. Nu bănuia bătrînul că, în acele momente, dincolo de glume, ei închegau ipoteze și scheme pentru descifrarea cazului, că ochii lor scormoneau, că urechile lor erau ciulite și că mintea lor lucra febril. Glumele erau un fel de eliberare din chingile acelei presiuni, un fel de ieșire din tensiunea care-i stăpînea.

Mircescu înfipse bine vîslele în nisip, apa era destul de mică, și barca alunecă încet, către mal.

Coborîră toți trei, iar Nae legă barca de salcie.

Se îndreptară apoi, luînd-o prin desișul de rugi și iarbă înaltă, printre copacii impunători, a căror umbră îi făcuse să uite de caniculă, către locul de unde Nae observase vasul. Trezite din pacea lor aparentă de acești musafiri, care le încălcau lumea și legile, o mulțime de gîze, lăcuste și musculițe „intraseră în panică“.

— O junglă în miniatură, zise Mircescu, călcînd

tufişurile de rugi şi mure ale căror lujere se înco-lăceau în jurul picioarelor, zgîriind pielea.

— Şi dacă n-ar fi fost atîtea vieţuitoare aici, vitele aduse de oameni, şi atîtea căprioare, mistreţi şi altele sălbăticia ar fi fost mult mai mare ! le şopti Nae, cuprins vizibil de o oarecare îngrijorare.

Păseau cu grijă, ocolind cuiburile de făzăniţă, cău-tînd să tulbure cît mai puţin farmecul acestei lumi de fluturi şi flori, de animale şi zeci de plante şi arbori, joc fascinant de forme şi culoare.

— S-o luăm pe aici, zise la un moment dat Nae, cel care cunoştea ca în palmă locul. Şi o porni înainte. Atunci cu inundaţiile, continuă el, am muncit o groază să scoatem totul, să salvăm totul. Cîte ani-male n-ar fi pierit ! Vorbea şi, din cînd în cînd, dă-dea la o parte lujeri şi ramuri crude de lăstăriş. Îşi făcea loc lui şi celor doi care-l însoţeau. Da' n-au murit multe, adăugă el. Pentru că animalul simte pericolul şi pleacă, cînd e vorba de primejdie. Eh, şi ce mai partide de vînătoare se făceau aici, în ier-nile mari, la mistreţi. Mişunau nu alta. Veneau la stand cîte 30—40 odată.

Tăutu şi Mircescu erau şi ei vînători, dar cu o experienţă mult prea mică. Mircescu fusese doar o singură dată la mistreţi. Şi nu-i plăcuse. De aceea îl tot înţepa Tăutu ! Acolo unde îl aşezase „staros-tele“ vînătorii nu-i venise nimic. Înlemnise, îi înghe-ţaseră urechile, nasul, i se tăiase răsuflarea.

— Eu, unul, zise Mircescu, n-am noroc dom'le la mistreţi şi, uneori, nici la iepuri, parcă mă ocolesc.

— Ştiu ele, bietele animale, şi bietele păsări, cu cine au de-a face. Omule, un animal serios nu se dă pe mîna oricui.

Mircescu nu putea să rămînă dator, aşa că îi răspunse :

— Țla care organizează vlnătoarea se pune bine cu șefii, nu cu unul pe care nu-l cunoaște, că nu pe el îl așază unde trebuie. Poți să mai zici ceva ? Nu că nu m-am priceput. Locul a fost de vină...

Între timp au ajuns în punctul de unde Nae observase vasul care-i stîrnise interesul. Se opriă. Pescarul, care pînă atunci tăcuse, neintervenind în „replile” celor doi, spuse, așezîndu-se într-un fel anume, privind oblic în jur spre „ostrovul mic”, care se afla la altă întretăiere de ostroave pe care Dunărea le făcuse de-a lungul ei.

— Acolo, acolo unde nu se bănuie nici intrarea și nici ieșirea din șenal, acolo era. Aproape de partea noastră, că ocolul se face mai departe. Și arată cu brațul un punct. Acolo.

— Să mergem, rosti cu hotărîre Tăutu.

— Dar cu ce ? întrebă șiret Nae.

— Lasă unchiule, ce, n-am văzut c-ai vrut să-ți menajezi nepotul ? Mie-mi spui ? Știu eu că ai o barcă chiar aici, ascunsă sub sălcii. Dacă pasionat de „galere” n-oi fi, măcar atîta lucru îmi dau și eu seama. Mai ales că bănuiai și dumneata că trebuie să ajungem „acolo”...

Insistența și tonul cu care rostise cuvintele acelea Tăutu îl făcură pe bătrîn să recunoască, adică să dea la iveală înțelegerea avută cu Mircescu. Era de fapt o glumă. Tăutu îi văzuse însă șușotind și atunci și-a dat seama că trebuie să fie ceva la mijloc. De aici pînă la barcă a fost doar un pas...

— Credeam că mergem înot sau te întorci să iei barca, îl luă din scurt Mircescu. Un pescar adevărat nu trebuie să aibă decît grija lucrului lui, nu se lasă el într-o barcă.

Mircescu, căruia îi rîdeau ochii, îi făcu semn pescarului să scoată barca și s-o lase la apă.

Acesta se execută. Se îndreptă spre barcă și apăru la mal, îndemnându-i să urce.

— Vîslesc eu, zise Nae, să mergem chiar acolo. Și ridică lopețile, îndrumînd barca să înainteze către punctul vizat.

Dunărea își continua marele ei drum, drum neistovit de ape, drum fără de praf, plin de tainice frumuseți. Și doar vîslele, parcă făcînd parte din brațele încă puternice ale pescarului, se auzeau lovind apa, într-un ritm uniform, într-o cadență potolită, odihnitoare.

Reîntorși din expediția lor, cei trei, ajunși la pichețul Gîsca, băură din vinul pe care Ion îl „scoase din pămînt“. Nae își urmă drumul lui către cherhana, condus de Ion, cu căruța lui, iar Mircescu și Tăutu rămaseră să-și rînduiască în liniște viitoarele poteci și pașii ce aveau să-i facă pentru a descifra necunoscutul.

— Dacă aveai ideea năstrușnică să te arunci în Dunăre, în locul acela, deschise discuția Tăutu, cred că n-aș mai fi lucrat cu tine niciodată. Era periculos și fără folos. Și acum, așa cum am hotărît, să ne așternem la treabă. Orice întîrziere este în defavoarea noastră.

Mircescu căzu puțin pe gînduri și, lipindu-și coatele pe masă, rosti ca pentru sine :

— Drace ! e mai complicat decît credeam eu ! Și simt că sîntem în fața a ceva interesant, reluă el, aici avem de lucru, nu glumă...

Tăutu tăcea în continuare. Își aprinse o țigară, a cîta ?, și, rezemat, cu o mîină la tîmplă, asculta cele spuse de colegul său.

— Principalul este, continuă Mircescu, că totul este convingător, logic. Înțelegi ? Totul e adevărat !

Deci, chiar dacă ar trebui să răscolim nisipul și adîncul ăsta al Dunării, tot am face-o, ca să aflăm ce se ascunde în această poveste. Trebuie ! Există aici ceva... Cum vom acționa, însă ?

Ei își făcură o anume idee, atunci, la început, cînd prezentaseră planul acela, dar acum... Acum lucrurile s-au mai schimbat, acum trebuiau „unele îmbunătățiri“. Explicațiile date de Nae și cele observate în teren erau elemente care puteau conduce la alcătuirea unui proiect mai bun.

— Și ?... întrebă scurt Tăutu.

— Și... n-avem timp de pierdut, asta e !

— Păi, eu zic la fel. Tăutu scoase din geanta de care nu se despărțea niciodată stiloul și carnetul de însemnări. Din cîte am aflat, nimic n-a fost adus la suprafață, numai dacă nu cumva... peste noapte... Dar luminile n-ar fi dat de bănuț lui Ion care a fost tot timpul aici ?

— Să nu uităm un fapt de care nu am putut să ne dăm seama la fața locului. Acolo, în punctul acela apropiat de Ostrov, se poate lucra și noaptea, cu bărcile, pe întuneric. Numai la lumina lunii...

— Admit, însă n-ar avea ce să caute la mal. Adică n-ar avea un motiv. La oricare mal, specifică Tăutu, numai dacă nu există o complicitate...

— Vezi ? sări Mircescu, parcă apostrofîndu-l pe Tăutu. Te gîndești la vreo complicitate, nu ?

Îl auziră pe Ion care tocmai se întorcea cu căruța din sat, bucuros, fluierînd o melodie numai de el știută, spre nedumerirea celor doi.

— Am și eu un nepot, strigă el, și aduse la masa unde se aflau Mircescu și Tăutu cîteva sticle de vin.

— Nu vă supărați pe mine că-s așa, mai voios, că mai luai un pahar cu fiu-meu ăla mijlociu. Că-i făcu muierea unul cu puță. Avem urmaș acu', că-mi era

frică că nu o să fie băiat și cine să ducă mai departe numele ăsta al meu de slugă. Da' e al meu și voi să-l ducă mai departe careva, adică unul din sîngele meu, zise Ion aprins de bucurie.

Era limpede. Situație fără ieșire. Tăutu și Mircescu n-aveau încotro. Așa că zăboviră cu Ion la „șprițul” adus de el, că avusese omul grijă să ia și două sticle de apă minerală. Era bucuros, deosebit de bucuros, Ion, Ion „castelanul”. Era fericit că avea cu cine să mai stea la „un pahar de vorbă...”.

Dar Tăutu și Mircescu nu prea mai aveau timp.

Tăutu îl privi puțin înciudat, parcă zicînd : „Te înțelegem, nene Ioane, să-ți trăiască ăla mic, cu puță... da' noi crăpăm de treaba noastră și nu avem timp acum de chiolhan. Altă dată n-o să scapi ușor de noi”. Și îi vorbi fără să-l jignească pe „bunic”.

— Să-ți trăiască, nene Ioane, și îți mulțumim pentru omenie, da' spune-ne nouă o treabă, ca să ne dumirim, că de, timpul nu ne lasă.

— Păi, întrebați-mă. Ce doriți să aflați ? Eu voi răspunde după puterile mele. Cu ce știu, păcatele mele. Că, dacă omul nu e întrebat, nu răspunde. Văzui eu că discutați ceva numai cu alde Nae, da' ce era să mă bag ca musca-n lapte !...

— Ei, și dumneata, ne-o tragi, după cum vedem. Noi am greșit ! Acu' ne-am dat seama că și dumneata trebuia să fi văzut ceva, un vas, care a tot întîrziat dincolo, peste Ostrov, seara, dimineața, noaptea... Și că dumneata ne poți fi de ajutor.

— A, ă, ă, păi, de cîteva zile l-am tot văzut, se bucură Ion că putea să le spună și el ceva. Cum să nu ? L-am văzut. Unul așa, mic, alb. Da, s-a oprit acolo, și arătă cu mîna peste Ostrov, exact unde fuseseră ei cu Nae.

— Și n-ai văzut cam ce se întîmpla acolo ?

— De văzut, n-am văzut, era prea departe, dar a

stat destul de mult, a plecat în sus, apoi s-a întors pe întuneric, a luat-o la vale, cum se spune, „aval“.

— Asta e ! sări Tăutu, ești de milioane, nene Ioane, ești formidabil, mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Și zici că noaptea l-ai văzut ? întrebă Mircescu.

— Da, noaptea, că e lună plină și eram afară cu cârlanul, că-l scopisem și nu-l curățasem bine, i se umflase acolo jos locul, era să moară, dacă nu...

— Îți mulțumim. Dacă vor mai fi și alte de-alde astea te vom întreba. Dar pe viitor să fii mai atent și să ne anunți când vezi sau crezi că e ceva în neregulă...

Cei doi se priviră iute, înțelegînd bine, prea bine. „De ce dracului nu l-om fi întrebat și pe Ion de la început ?“, gîndi Tăutu. Că jocul „de-a întrebările“ i-ar fi obligat să-i spună și lui Ion adevărul. De la început. Că trebuia, într-un fel sau altul, să priceapă și omul ăsta ceea ce caută ei doi acolo și de ce sînt așa de „curioși“.

Ion n-a mai insistat cu băutura. Pricepu repede că aici e vorba de o treabă foarte importantă și că oamenii nu veniseră pentru distracție. Le spuse unde poate fi găsit, le ură noapte bună și se retrase.

— Să știi că am început bine, vorbi Mircescu. Mai cu seamă acum, după cele aflate în teren de la Nae și de la „castelan“, putem fi mai siguri pe ceea ce vom întreprinde. Povestea asta începe să prindă contur.

Tăutu nu răspunse. Nota în carnețelul lui și făcea scheme.

— Stai, mă, îl întrerupse Mircescu, spune-mi și mie ce faci acolo ? Văd că tot miști plaivasul ăla pe hîrtie...

Tăutu ridică stiloul în aer și-i răspunse fără a-și lua privirea din carnet.

— Am o idee ! Și dacă s-o adevăra, te iau asociat, „Tăutu et company...”.

Riseră amîndoi și-l chemară pe Ion să desfacă tctuși și sticla de vin rămasă intactă.

— Avem dreptul și noi, nu ? zise Tăutu, și parcă din toate părțile năvăliră zeci de libelule și căluții dracului, cum li se zice, și se bucurară de începutul pe care abia acum îl simțiră de-a binelea în suflet.

Mircescu, așa cum au stabilit, plecă la sediu, aici la pichetul Gîsca, rămînînd Tăutu. Acesta, conform înțelegerii cu Nae, avea să treacă din nou în Ostrov, să țină sub observație acea parte de Dunăre unde, după ipotezele lor, vasul avea să mai revină. „Așa ar trebui să se întîmple, dar niciodată nu poți fi sigur. Una e să socotești tu și să-ți faci un plan anume, alta e ce hotărăște celălalt...”, se gîndi Tăutu.

Întors la bază, Mircescu ceru să între la colonelul Banu, care, spre surprinderea lui, îl aștepta, de parcă ar fi știut c-o să apară.

— Să trăiți ! rosti Mircescu intrînd și luînd poziția de drepti.

— Bine ai venit, băiatule ! rosti la rîndu-i Banu. zîmbind. Se ridică de la birou și dădu mîna cu subordonatul său. Hai, ia loc, ce-ai rămas așa, îi spuse el. tot zîmbind. Și dă-i odată drumul. După față cred că ai aflat lucruri interesante...

— Sînt, tovarășe colonel, sînt multe și interesante, dar sînt și unele încurcate. Dacă-mi permiteți, am să vă prezint imediat cele aflate pînă acum. Și la ce ne-am gîndit noi, adăugă el, scoțînd din mapă hîrțiile pe care, acolo, jos, la malul Dunării, le umpluseră cu observațiile și propunerile lor.

...Banu îl asculta cu atenție, oprindu-l din cînd în cînd, unde i se părea că mai trebuia clarificat cîte ceva.

— Într-adevăr, interesant, zise colonelul ridicându-se și oprindu-se lângă fereastră. Cine și-ar fi putut închipui... Sigur, adăugă Banu, îndreptându-se către Mircescu, vom urmări ca nimic grav să nu se întâmple și foarte bine ați gândit. Mă bucur că Tăutu a rămas acolo. Îi vom trimite urgent o stație. Ridică receptorul telefonului și apăsă pe sonerie.

Ofițerul de serviciu intră imediat.

— Să vină Slăvescu sau altcineva de la el... ordonă Banu.

— Am înțeles, făcu ofițerul și ieși.

— Am să iau legătura și cu vecinii, să vedem ei ce știu, ce hram poartă acel vas, al cui e. Ceru centralistei să-i facă legătura cu comandantii câtorva unități sudice, pe care îi cunoștea, fiindu-i și prieteni.

— S-ar putea să avem noroc, adăugă Banu și începu să se plimbe prin birou, așa cum avea obiceiul.

— Numai să nu fi ieșit... îndrăzni Mircescu.

Telefonul sună scurt, ca un țipăt stingher.

— Aveți legătura cu...

— Mulțumesc, răspunse Banu. Măi, Nicule, măi, vecine, ce mai faci tu? Care-i treaba? Îmi pare bine, dragă, îmi pare bine, uite... Și-i relatează, pe scurt, povestea. Ce-i cu B-ul și N-ul acelea? Pof-tim? Braun? A intrat de-o săptămână? Pentru ce? Turism. Proprietate. Von Konrad. Mulțumesc, dragă colega. Câți oameni la bord? Șapte, printre ei și o femeie. Au plecat în sus? Da, unul cu pipă? Perfect, mulțumesc. Mai am ceva! Dacă mă poți ajuta cu doi scafandri! Da? Mii de mulțumiri. Îi aștept mâine dimineată. Sau chiar în seara asta. Cu bine, Nicule și salutări soției și copiilor! Da, da, mulțumesc la fel...

— Am înțeles, tovarășe colonel, am auzit și vă mulțumesc pentru...

— Lasă asta, Mircescule, că nu e nevoie de așa ceva. Important este să rezolvăm cazul. Și asta nu e numai treaba mea, a ta sau a lui Tăutu. Asta e treaba noastră. Eu încerc acum să vă ajut pe toți, ca să ajungem mai repede la liman. E datoria mea...

Colonelul Banu l-a privit direct. Mircescu trebuia să priceapă și ce era spus dincolo de cuvinte. În ochii lui Banu sclipeau luminițe. Soarele filtrat prin geamuri se reflecta în ei. Inspectorul șef era mulțumit de informațiile primite. Istoria începea să se lege și căile de rezolvare se limpezeau. Vru să spună ceva, când se auzi o bătaie în ușă.

— A, tu erai, Slăvescule ? Uite de ce te-am chemat. Ia măsuri ca imediat o stație bună să ajungă la Dunăre. Ai o oră !

— 'nțeles, tovarășe comandant, răspunse Slăvescu și plecă.

— Ar mai trebui, tovarășe colonel...

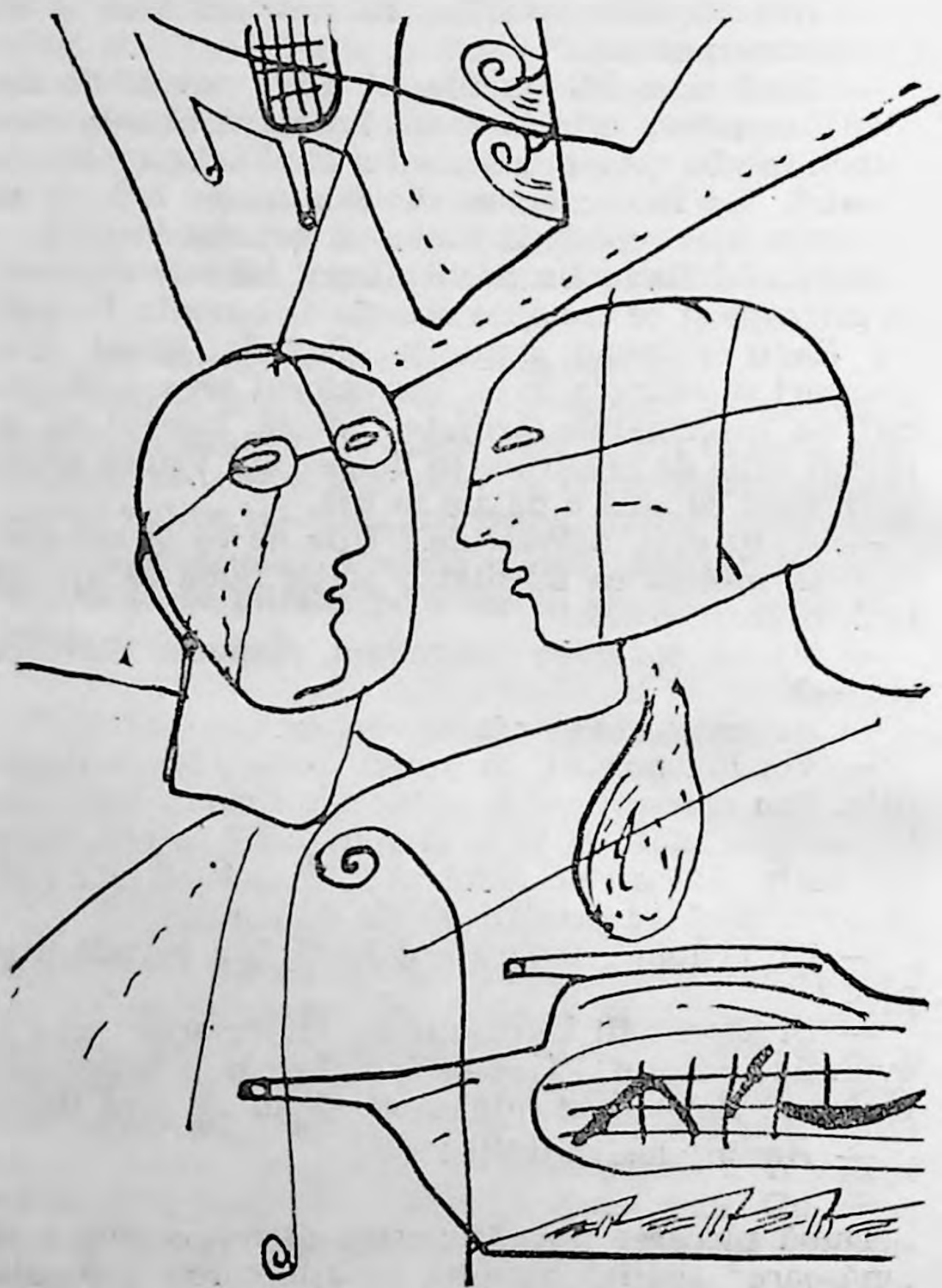
— Voi lua măsuri, să puteți avea totul la dispoziție. Sau aproape totul, și începînd chiar din noaptea aceasta. Asta ai vrut să spui, nu ? În rest, aveți voi multe lucruri de rezolvat la fața locului. Eu zic că trebuie să vă ocupați de ele cu curaj.

— Ne ocupăm, tovarășe colonel, îmi permiteți să plec ?

— Și să mă ții la curent cu tot ce apare nou în evoluția cazului. Trebuie să facem repede pași înainte... Repede, ai înțeles, ca să nu fie prea târziu.

— Am înțeles, să trăiți !

După plecarea lui Mircescu, Banu continuă să „măsoare” spațiul biroului în așteptarea celorlalte legături pe care le ceruse.

Cazul își dezvăluia conexiuni nebănuite. Acțiunea „Fluviul“ se declanșase. Totul depindea de rapiditatea, inteligența și priceperea cu care aveau să acționeze oamenii săi și, de ce nu, de felul cum el, Banu, îi va ajuta, cum îi va coordona.

„N-a fost nici scornire, nici vedenie, gîndi Mircescu, urcînd scările la biroul său. Dar ce dracului caută ăștia de ne încalcă legile ? Trebuie să fie la mijloc ceva deosebit de important, altfel nu s-ar aventura ei. Oare despre ce să fie vorba ?“ Odată intrat în cameră, se duse întins la telefon. Îi trecuse prin cap o idee. Formă numărul de telefon al unui bun prieten, profesor de istorie.

— Da, eu sînt, bună seara, am o problemă, adăugă el, simțind că omul de la celălalt capăt al firului păru nedumerit de propunerea lui Mircescu de a se întîlni în cîteva minute. Bine, vin eu la tine, dacă ai invitați...

Ieșind din sediu, privi către noile blocuri ce-și desenau contururile chiar în zona aceea. Intră apoi în parc și miros de floare de tei îl învălui.

„Cînd eram copil, își aminti el, mă cocoșam pînă în vîrfurile copacului să adun fiecare floare, fără să rup vreo creangă.“ Se întristă văzînd cîteva tei căzuți victime negrijii, violenței, nepăsării. Crengile erau aruncate pe iarbă. „Parcă au trecut vandalii. Nu e bine ! Nu e frumos ! Doamne, că multe mai avem de făcut“ își zise el, iuțind pașii.

Profesorul avea casa lui, nu prea mare, dar bine îngrijită. Îl aștepta.

Se salutară și Mircescu trecu direct la subiect. Nu avea vreme de pierdut.

— Mă interesează dacă știi ceva de vreo navă scufundată în zona Ostrovului... sau mai pe aproape, ori în amonte, ori în aval. De cînd sînt eu aici, accentuă

el, nu-mi amintesc să se fi întâmplat vreo nenorocire din asta. Poate să se fi petrecut mai demult... Sau, altfel, ce interes crezi că ar putea prezenta zona ?

Profesorul îl privi curios printre lentilele subțiri ale ochelarilor. Tăcu o vreme ! Se simțea strădania lui de a-și mobiliza cunoștințele. Într-un târziu spuse:

— Am auzit că au fost câteva nave scufundate, în '44, la retragerea forțată a nemților. Dar nu știu dacă asta te interesează. Cred că am câteva fișe. Da' ce s-o mai fi întâmplat cu navele alea nu știu. S-au scufundat și gata. Adică au fost scufundate. Eu am adunat datele. Știi tu nebunia mea de a strânge informațiile.

— Ce-mi spui este interesant. Cîte adică și unde s-au... și Mircescu nu-l slăbi pe profesor.

Ei stăteau de vorbă într-una din încăperile apartamentului, timp în care musafirii fuseseră lăsați pe seama familiei.

— Stai, domnule, că nu dau turcii...

— Ba da, se împotrivi Mircescu. Să știi că dau ! Te rog, adu fișele alea despre care mi-ai vorbit. Ți le înapoiez eu, fii fără grijă.

Fără alte comentarii, profesorul se execută și dispăru în camera-bibliotecă să aducă notițele.

„Auzi, domnule, se supără Mircescu, ăstuia îi arde de invitați, de șpritanе și eu... noi adică... Mai bine mă făceam profesor. Și Tăutu ăsta, de ce dracului n-o fi stat la catedră, cel puțin nu-l scula nimeni de lângă nevastă-sa, în crucea nopții, și hai la dracu'n praznic...”

— Aici îs fișele, poftim, zise profesorul, întinzându-i lui Mircescu un plic.

— Mulțumesc, pe curînd și petrecere frumoasă ! rosti el și dîndu-i mîna se grăbi către birou.

După plecarea prietenului său, Tăutu începu să se

plimbe pe plajă. Urmărea vasele care urcau sau treceau în aval, gîndindu-se ce-o fi acolo, jos. Îl aștepta pe Nae și mai ales pe Mircescu să vină cu vești. Singurul însă care veni fu Slăvescu, care aduse stația, întîrziind și el un ceas la marginea Dunării, să-și spele ochii și să admire peisajul.

Numai că nu găsi în Tăutu un partener de discuție și se retrase pe ponton, să descopere singur alte frumuseți pe care Dunărea le avea cu prisosință.

Deși planul pe care-l întocmiseră i se păruse „aproape bun“, se gîndea la observațiile pe care le va face șeful. Stația sosise. Acum parcă nu se mai simțea singur. Prin radio putea oricînd să ia legătura cu baza, să transmită sau să primească vești.

Soarele se apropia de vîrfurile copacilor.

O boare ușoară de vînt se involbură peste apă, stîrnind valurile. În văzduh se cernea o lumină aurie, irizînd coroanele copacilor. O tainică undă se răsfirea peste acest colț, nebănuit de plăcut, în care Dunărea, parcă mai potolită, își găsise loc discret de odihnă.

Înșiruiți, cormoranii, păstrînd distanța unul față de celălalt, mărșăluiau. Uneori se lăsau pe apă, în aceeași ordine, căutîndu-și hrana. Păsări de apă, asemănătoare unor rațe sălbatice, ceva mai mari, negre la penaj, cu aripile lungi și gîturile la fel.

Tăutu privea în tăcere și gîndurile lui, acum mai bine rînduite, se lăsau prinse de acest miracol al Dunării, miracol pe care îl simțea parcă și fizic. Se întoarse la ponton, unde-l găsi pe Slăvescu. Acesta nu plecase încă. Se așezară alături.

— Măi, Tăutule, enigmatici mai sînteți, măi, că am venit într-o răsufolare cu stația asta, dar văd că nu catadicsești s-o folosești. Îți trebuia chiar acum ?

— De trebuit, răspunse Tăutu, sigur că ne trebuie.

De folosit, vom vedea cînd, în funcție de necesități, poate chiar în noaptea asta sau poate mîine.

„Chiar că nu se poate vorbi cu ăsta, gîndi Slăvescu, e secretos rău de tot, da' de ce să insist atît ?“ Se îndreaptă spre mașina cu care venise și plecă.

— La revedere și succes, Tăutule ! îi ură el din mașină.

Și Tăutu, cu un gest din mîină, vru să-i mulțumească și să-l și salute. Parcă-i păru rău totuși că nu-l mai reținuse pe Slăvescu, dar poate că era mai bine așa. Acum, treaba asta îi fusese dată doar lui și lui Mircescu. Și rămase din nou singur numai cu gîndurile lui.

Încercă stația pe „canalul“ stabilit și, după ce avu confirmarea, comunică :

— Sînt „Ostrov doi“. Apele sînt liniștite. Șalupa așteaptă cîrmaciul. Poate îmi puteți spune cînd vine cîrmaciul ?

— Se îndreaptă spre bază, auzi el răspunsul.

Era limpede. Însemna că Mircescu e pe drum.

— Mulțumesc, terminat !

Lăsă stația deschisă și se tolăni pe covorul de iarbă, puțin obosit, în așteptarea lui Nae și a lui Mircescu.

„Se pare, gîndi Tăutu, rămînînd în aceeași poziție, privind cerul, albastru, fără pic de nori, că vom avea parte de o noapte cu lumină multă. Prietenul meu Mircescu trebuie să vină cu anumite noutăți și, cum e normal, cu ordine importante. Ce dracu' o fi cu vasul ăsta ?! Dar cîte nu se întîmplă pe lumea asta. De-ar ști omul tot ce se află sub pămînt, sub ape. Dunărea asta a noastră este și ea o apă din cele mari. Știm noi ce s-o afla în fundul ei în afară de pește ? Nu știm ! Poate că sînt și aici niște drăconii uitate care într-o zi încep să-și facă de cap...

Sau vreo comoară ascunsă !... Ce caută năzdrăvanii ăştia străini în apa noastră. Dacă o tulbură ? Ce m-aş bucura să cadă în braţele pescarului nostru, nea Nae, sau ale lui Ion, un ins din ăştia, „un năzdrăvan“, să-i sucească puţin capul numai aşa, să-i tragă o spaină, că pe urmă legea e lege, îşi spune ea cuvîntul...

Gînduri. Fel de fel de gînduri îl năpădiră.

Pînă aproape de obrazul său se tot învîrteau fel de fel de gîze. Timpul trecu pe nesimţite şi el auzi vîslele pescarului bătînd apa. Îi ieşi în întîmpinare. Pescarul venise aşa cum stabiliseră. Se simţea obligat să ia parte la întreaga acţiune.

Se ridică, luă staţia şi binoclul şi coborî spre mal.

— Exact la timp, nene Nae.

— Eu, la vîrsta mea, nu prea mai am somn, zise Nae. Dacă aş putea, m-aş afla mereu pe baltă.

În vremea asta Tăutu se şi urcă în barcă.

— Pornim ?

— Pornim. Că doar trebuie să lămurim treaba asta, de care văz că vă ocupaţi 'mneavoastră...

— Cum adică „s-o lămurim“, nene ? întrebă Tăutu.

— Păi, aşa mi-am zis. Dacă 'mneavoastră m-aţi luat în echipă, e musai să merg pînă la capăt. Cînd îs chestii d'astea, cine poate să aibă somn ? Eu, de cînd mă ştiu, nici nu puneam geană pe geană cînd... Eu făcui războiul, tovarăşe locotenent ori căpitan, ce-oţi fi... Şi apucă vîslele, făcu cîteva mişcări şi întoarse barca. Apoi continuă : Am reparat barca asta că îmi cam băga apă. Nu mă simţeam sigur pe ea. Acu' însă îs sigur. Adică putem fi siguri. Toată echipa... Ehe, cîţi nu s-au lovit de mine aici la Dunăre, tovarăşe, şi cîţi nu mi-au cerut ajutorul !...

Visli cu nădejde, ocolind, aşa cum făcuse şi Mir-

cescu, vîrtejurile și acum o luă către Ostrov, unde aveau să lege barca. Apoi or s-o pornească amîndoi pe jos printre lujeri și arbuști.

— Toate se rezolvă, mormăi ofițerul. Toate și la timpul lor.

Acum, privind la pescarul Nae, bărbat trecut prin atîtea, Tăutu se gîndi mulțumit în sinea lui. „Om de acțiune, pescarul nostru. Ne va fi de un real ajutor“.

...Soarele trecuse de mult spre apus, însă o anume lumină mai persista încă. Apa își schimba luciul devenind treptat o masă argintie ușor întunecată. În acel ceas, culorile se pierdeau treptat. Un joc ciudat de umbre își făcea loc. Curînd luna va stăpîni întinderile de apă și de uscat și atunci contururile vor fi mai clare. Acum formele intrau parcă unele în altele. Din Ostrov, ca o chemare, se auzi cîntec de fazani.

— Ei, fazanii, au puii în grijă, că femelele ies să mănînce pe la ora asta, zise Nae după ce ajunseră și legă barca. Își cheamă puii, îi adună. Găina doar îi clocește și-i scoate. Da' nu toate, că multe rămîn fără pui. Le mănîncă dihăniile ouăle. Altele nici nu au sămînță.

Porniră, înconjurați de astă dată de roiuri de țîțari și musculițe.

Tăutu se feri, dădu din mîini să le îndepărteze.

— Am eu leac, spuse Nae, sesizînd agitația lui Tăutu. Și arată către raniță. Scoase de acolo o sticlă în care se afla leacul ! Acum dați cu soluția asta pe față și pe brațe și-o să vedeți minunea.

Se opriră, de altfel nici nu înaintaseră prea mult. Tăutu lăsă stația jos, luă sticla și începu să se ungă pe față, pe brațe, oriunde se simțea expus „atacului“ gîngăniilor.

— Stau la distanță acu', o să vedeți, zise Nae.

Într-adevăr, soluția avea un miros înțepător, ceva

amintind a oțet și spirt, iar țințarii și celelalte „lighioane” nici că se mai apropiiau.

— Mare minune, nene Nae. Fără drăcia asta a dumatăle, cred că afurisitele astea mă terminau pînă să plecăm de aici.

„Om practic, pescarul, își zise Tăutu. Ce mă făceam fără el?”

În locul unde hotărîră să-și așeze „punctul de comandă” Tăutu descoperi că Nae adusese și cîteva lucruri care le erau de trebuință. Știa pescarul ce știa. Poate și de aceea nici nu scosese vreun cuvînt cînd se tot frămînta el ba de una, ba de alta. Acum puteau rezista dacă ploua sau cine știe...

— Păi, nu știam eu, aici aveți de toate. Și apă am adus, că setea vine repede și pe neaunțate. Și de-ale gurii...

— Măi, nea Nae, dumneata ne înveți multe! Îi lăudă iarăși Tăutu. Dumneata ești o comoară la casa omului. Eu cred că pe dumneata te caută nebunii ăia cu vasul și nu știu cum să te găsească.

Rîseră cu poftă amîndoi. Tăutu simți că între ei se stabilise deja o caldă legătură umană.

— Dunărea își are și ea năbădăile ei. Și vara asta la fel. Cînd o începe să mă junghie genunchiul, o să avem ploaie. Sigur. Genunchiul meu e mai sigur decît toți specialiștii ăia de la radio...

Rînduiră lucrurile și rămaseră în nemișcare, așteptînd. Vase sau șlepuri nu mai treceau.

Începuse să se însereze tot mai mult. Se părea că se găsesc undeva la o margine de lume. În jurul lor se porni cîntec de greieri.

Seara, parcă subțire, strecurată hoțeste printre verzele plopilor și al sălciilor, îi învălui deplin pe cei doi în mantia ei, înainte ca ultimul marș al păsărilor brune să se fi încheiat.

Tăutu și Nae, pe marginea apei, așteptau fie semnalul lui Mircescu, fie apariția ciudată a acelui vas care „poposise” în zonă, pentru cine știe ce treburi necurate. S-ar părea că cineva are neapărată nevoie de „ceva” care s-ar găsi aici !

Stația tăcea încă. Nimic nu se auzea. Nimic în afară de greieri și oftat tainic de ape.

Deasupra Dunării se așază un vâl argintiu, semn că luna apăruse dincolo, în stînga celor doi, și bătea cu razele-i reci în valurile mici ce respirau către mal.

— Parcă n-ar curge, zise Tăutu, aprinzîndu-și țigara, făcînd mîna căuș să nu se observe flacăra.

Exact în acel moment se auzi semnalul lui Mircescu. Comunicatul era simplu și clar. „«Ostrov doi», sînt unu, ascultă-mă ! Vin spre bază. În două ore sînt acolo !...”

Luna plină păștea pajiștile ca într-o cunoscută poezie.

— Nene Nae, poți să mergi la pichet. Rămîn eu. Dacă vrei însă, stai cu mine. Eu n-am nimic împotriva.

— Cum vrei matale. Eu, unul, parcă aș mai rămîne. În doi, timpul trece mai repede. Nici nu-l simți...

— Prea bine, nene Nae, ai dreptate. Patru ochi și două minți fac mai mult în clipe ca astea.

După ce își revăzuse notițele și își mai clarificase unele lucruri, Mircescu intrase iar la colonelul Banu. Îl găsi tot plimbîndu-se prin birou, ca și-n alte dăți, semn că era frămîntat, că se gîndea la ceva, că urmărea firul unei idei, că se străduia să dezlege o nouă taină.

— Și totuși, măi băiatule, zise el către Mircescu, cînd acesta închisese ușa, legînd discuția de parcă

nici nu fusese vreodată întreruptă, și totuși în zona aceasta există ceva, ceva care interesează. Uite, am citit chiar acum datele astea, un documentar de la filiala arhivelor. Este vorba tocmai despre această zonă a Dunării. Uite ce scrie : „Întâmplări interbelice pe Dunăre“. Vezi ? Am găsit aici ceva. Dar au trecut atîția ani, ce-ar putea fi acolo, în adînc ? Oricum, acești indivizi, evident falși „marinari“, sînt porniți pe urma a ceva care-i interesează și care, prin urmare, ar trebui să ne intereseze și pe noi ! Acum nu știm încă despre ce e vorba sau, mai bine zis, ne scapă încă sensul, dar...

Apoi se opri și i se adresă lui Mircescu.

— Ce-ai mai aflat ? Ia loc și spune tot ce știi.

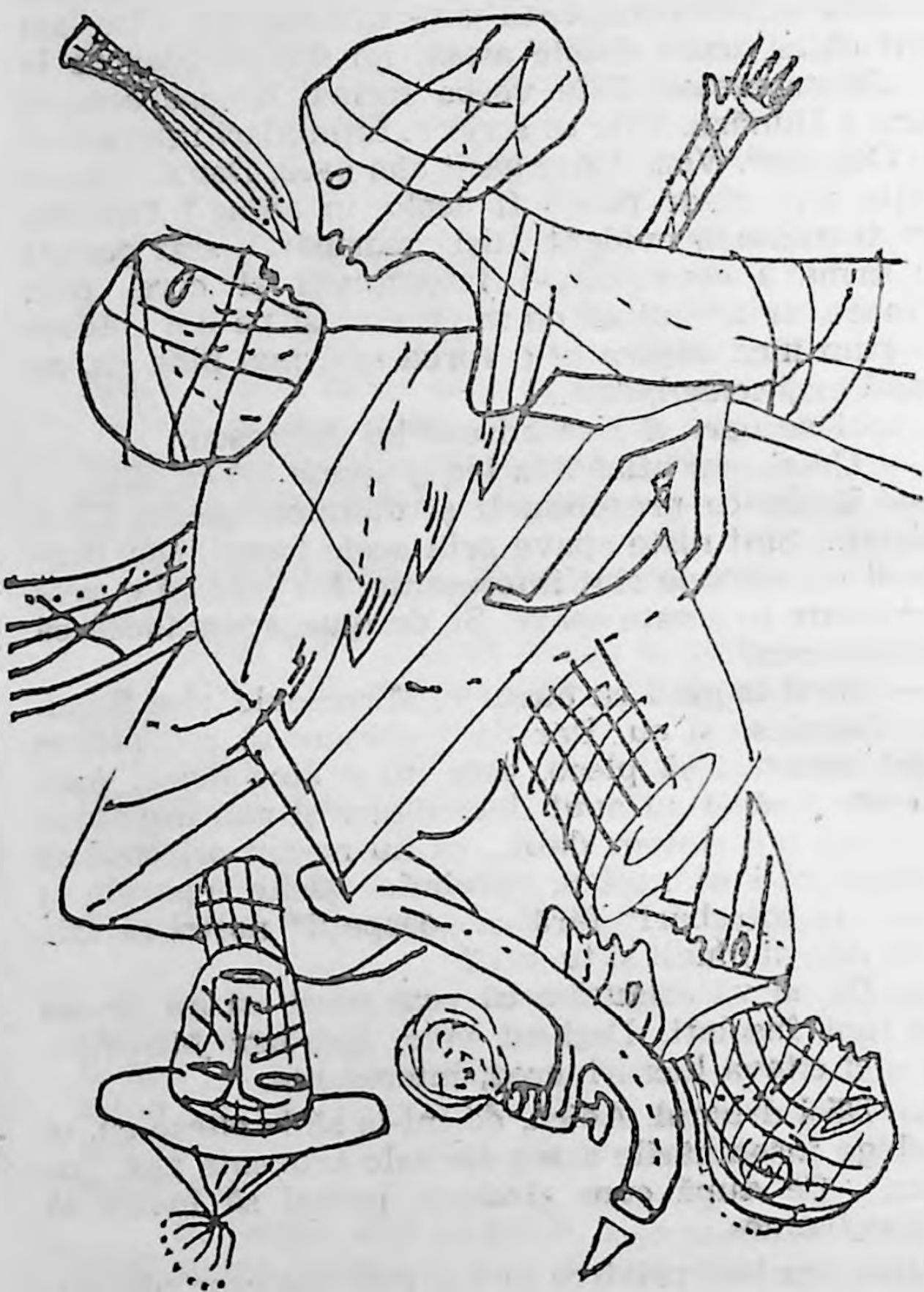
— Exact ce presupuneți și dumneavoastră. Că a existat... Sînt niște epave prin acele locuri. Dar pentru ei nu epavele sînt interesante. Eu cred că e ceva de valoare în aceste epave. Și, desigur, acum încearcă recuperarea.

— Gînd la gînd cu bucurie, Mircescule, zise Banu. Așa bănuiesc și eu. Dar dacă reușesc să recupereze „acel ceva“ și să plece, asta nu e bine deloc. Asta înseamnă că ei au avut date sigure și mai înseamnă ceva : că noi sîntem slabi... că nu ne-am priceput să apărăm ce-i al nostru. Trebuie găsite epavele și „luate la întrebări“ fără ca „oaspeții“ noștri să afle ceva. Așa ai gîndit și tu, nu ?

— Da, și vă asigurăm că vom reuși, că nu ne-om lăsa noi înșelați. Dați-mi voie, îndrăzni Mircescu, am aici cîteva lucruri, cred, interesante.

— Dă-i drumul. Adică, dă-mi-le să le citesc eu, oi înțelege însemnările astea ale tale aruncate așa, „cu furca“. Că după cum gîndești, puteai să înveți să scrii și frumos...

Mircescu lăsa privirea în jos, zîbind ușor rușinat.

Era o realitate. Avea un scris, beleaua de pe lume: Nici el singur nu se putea descifra. Și cum îl mai rugau ai lui, ăi bătrîni, să scrie mai frumos, și cum îl mai pedepsea învățătorul ! Zadarnic !

„Mazăre, orz, grîu, rosti colonelul cu voce înceată. Cînd ? Cînd lumea era între viață și moarte. Fără documente la bord, fără jurnal de bord, fără nimic. Chiar șlep să fi fost ? În documentul acela e vorba de monitoare și uite în preajma aceluiași loc... Iată că merită să ne angajăm în descifrarea acestei povești care pare adevărată.“ Apoi i se adresă direct lui Mircescu.

— Cine ți-a spus toate astea ? E vreunul care a fost pe acolo și a văzut ? Sau de unde știe toate astea ? Că au fost scufundate și toate celelalte.

— Profesorul Barbulea. El e cel care știe. Zice că s-au dat lupte și două șlepuri au fost avariate și duse la fund... El e istoric, a adunat tot felul de date privitoare la zona aceasta. Se gîndește să scrie un capitol special dintr-o viitoare lucrare despre momentul revoluționar de la 23 August.

Banu tăcu un timp, apoi își reluă plimbarea prin birou. Prin fereastra deschisă, miros de tei pătrundea în încăpere.

— Nici măcar n-am băgat de seamă, Mircescule, că teiul a înflorit. Uite, ne gîndim numai la obligațiile ce le avem, la datoria noastră, și nu mai simțim viața.

Banu s-a apropiat de fereastră, umplîndu-și plămîinii cu aerul răcoros, înmiresmat de floare de tei. Se părea că nimic nu-l mai poate tulbura, că se gîndește la cu totul altceva, că e deplin furat de mireasma de tei. Ba, Mircescu putea să jure că l-a auzit rostind : „Flori de tei deasupra noastră, or să cadă rînduri, rînduri“. Se crease o atmosferă specială.

— Acum, că știm mai multe despre acest caz, la treabă, Mircescu, și cît mai repede să dați un semn de viață, rosti Banu, revenind brusc la problemele zilei, dovadă certă că nici un moment el nu se desprinsese din realitatea presantă a misiunii. Totul fusese doar o părere. La revedere ! Și transmite-i lui Tăutu că n-am uitat să-i semnez raportul de concediu, dar va pleca după această misiune... Acționați în liniște. Îți mai dau doi oameni. Nu trebuie mai mulți. Slăvescu a dus stația de radio. V-am dat și aparatură pentru fotografiat noaptea. Tot ce aveți nevoie. Acum, să știi, vasul „Braun“ se află înspre gurile Dunării, clar ?

Mircescu, mulțumit, salută și se retrase. „Ehe, gîndi el, dragă Tăutule, «lăuntrica lucrare», cum zici tu, nu mai e metaforă, o să muncim pînă o să cădem din picioare...”

Noaptea se dovedi răcoroasă, semn că bătrînul pescar, care adusese pături, nu se înșelase. Cunoștea el mersul vremii și știa el să descifreze „nazurile apei“. Tăutu luă o pătură și se acoperi privind cu încîntare „plaiul“ de apă, strălucind în lumina lunii. „Ca o veșnică străbateră într-o vie și statornică iscodire“, gîndi el, cuprins de nostalgie. „Aici și acum, își zise el, oricine se poate simți poet. Aici și acum, timpul și spațiul se transformă, se confruntă. Aici și acum, mă găsesc în fața unui început de lume.“

Pentru un om ca el, acest colț de pămînt românesc, mîngîiat de Dunăre, deveni dintr-o dată altceva. Locul acesta era centrul universului. Și el, Tăutu, se găsea în inima centrului. Și tot acest loc era și tărîmul confruntării. „Sînt în centru, își continuă el meditația, și trebuie să apăr tot ce se află în jur. Trebuie să împiedic ca

să se întineze puritatea de cristal a acestui spațiu.“ Stătea învelit în pătură, privea imensitatea cerului încărcat de stele și bătut de lumina lunii, asculta cîntul molcom al apei și se simțea mai puternic decît oricine.

Și Dunărea curgea mereu. Și alături de el se auzea respirația egală a lui nea Nae. Mii de ochi stelari își căutau cuib în apele neostenite ale fluviului. Nobilă clipă de veghe. „Să nu uit să le mulțumesc acestor străini, pe care-i aștept să-i pedepsesc că-mi calcă pămîntul și apele, pentru că mi-au oferit șansa să mă bucur de asemenea noapte, își spuse Tăutu. Le mulțumesc și apoi îi pedepsesc“ !

— Vruî să întreb, sparse tăcerea nea Nae, dacă nu-i cu supărare, nu ești prea tînăr pentru o treabă ca asta ? Adică nu că nu te-ai pricepe, dar flăcăii tineri ca matale se gîndesc la altele... la vreo fată, ce zic eu fată, la vreo muiere. Mă știu pe mine cînd eram la vîrsta asta, zile și nopți eram cu ele... Și puse una mîna pe mine... Doamne, ce muiere ! O vădană, tînără, tînără, că-i murise bărbatul în răzbel... Numai eu știu cum am scăpat de ea !

Vorbele lui Nae îl treziră de-a binelea pe Tăutu. Cînd însă să continue, pescarul, parcă rușinîndu-se de tinerețea celui de lîngă el, se opri.

— Păi, cum a fost nene Nae ? întrebă Tăutu, trăgîndu-și mai bine pătura pe umeri. Ce te-ai oprit ? Tocmai acum, cînd era mai interesant.

— Ehe, păcatele mele, cum să fie, cum se întîmplă cînd îți cășună ceva pe suflet. Ehe, dracu', adică femeia despre care nu degeaba se zice că are pe dracu' în ea, mă vrăjise. Ai văzut și dumneata sau ai citit că șarpele hipnotizează. Are el ochii mici, dar are o mare putere în ei, ehe, și femeia aia avea ochii mici, dar erau mai puternici decît ai șarpelui. Da' eu

nu mă întâlнисem pînă atunci cu șarpele acela, adică
ăl adevărat, care să mă privească în ochi și să-mi ia
mințile, să-mi sugă sîngele... Ehe ! Mi-au plăcut
muierile, trebuie să recunosc. Dar și ele mă iubeau
cu foc. Odată...

Foșnet adînc de iarbă și frunză se răzvrăti peste
nemișcarea văzduhului, parcă vălurind și despletind
taine cu nebănuite înțelesuri. Doar pentru o clipă
Nae se opri.

— E vorba, deci, tot de vreo femeie, nu ? întrebă
Tăutu, căutînd să-l descoasă, să-l facă să continue
povestea pe care o începuse.

— Ehe, se strecura ca nimeni alta prin tufișuri și
avea mersul de sălbăticiune și trupul ca un arc, așa
era, înnegrit de soare și de apa Dunării, dar avea
ochii ca smoala, parcă era drac nu fată. Și bărbatul
oftă, de parcă acum se risipea în anii aceia trecuți.
Ieșeam des cu ăl bătrîn al meu, îmi dăduseră tulleiele,
eram flăcău, mă făleam cu statura și brațele mele,
eram călit, dar ce știam eu atunci de fete ? Cum să
le iau ? Pe unele vădane le prăvălisem eu prin păpu-
șoi și pe paie, mă învățasem la muieri, dar cu asta
nu știam, nu știam cum să mă port. Mă pierdeam,
ehe, și parcă pătimeam. O boală ciudată parcă-mi
întrase în măruntaie ! O boală grea, care părea fără
leac. Și tocmai în acel an a fost un pescuit în toată
legea. Că trăgea somnul, șalăul o minunăție, nu alta.
Am prins odată chiar și un morun rătăcit, de fo
șaptezeci de kilograme. Doamne, doamne ! Nu știu
dacă era o răsplată a suferinței mele pentru muieria
aia, Mărina, că așa o chema. Așa o cheamă și acuși,
că mai trăiește, da' e vai de capul ei, c-a avut parte
de-un neisprăvit, un bețivan, și Nae deveni pentru o
clipă furios. Ehe, își continuă el povestea, văzînd că
e ascultat de Tăutu, mă perpeleam la cherhana, pe

patul ăla cu rogojină, și pufăiam. Învățasem să fumez al dracului cum văz că faci și 'mneata, da' să nu uit unde aveam să ajung și ce-o să mi se întîmple.

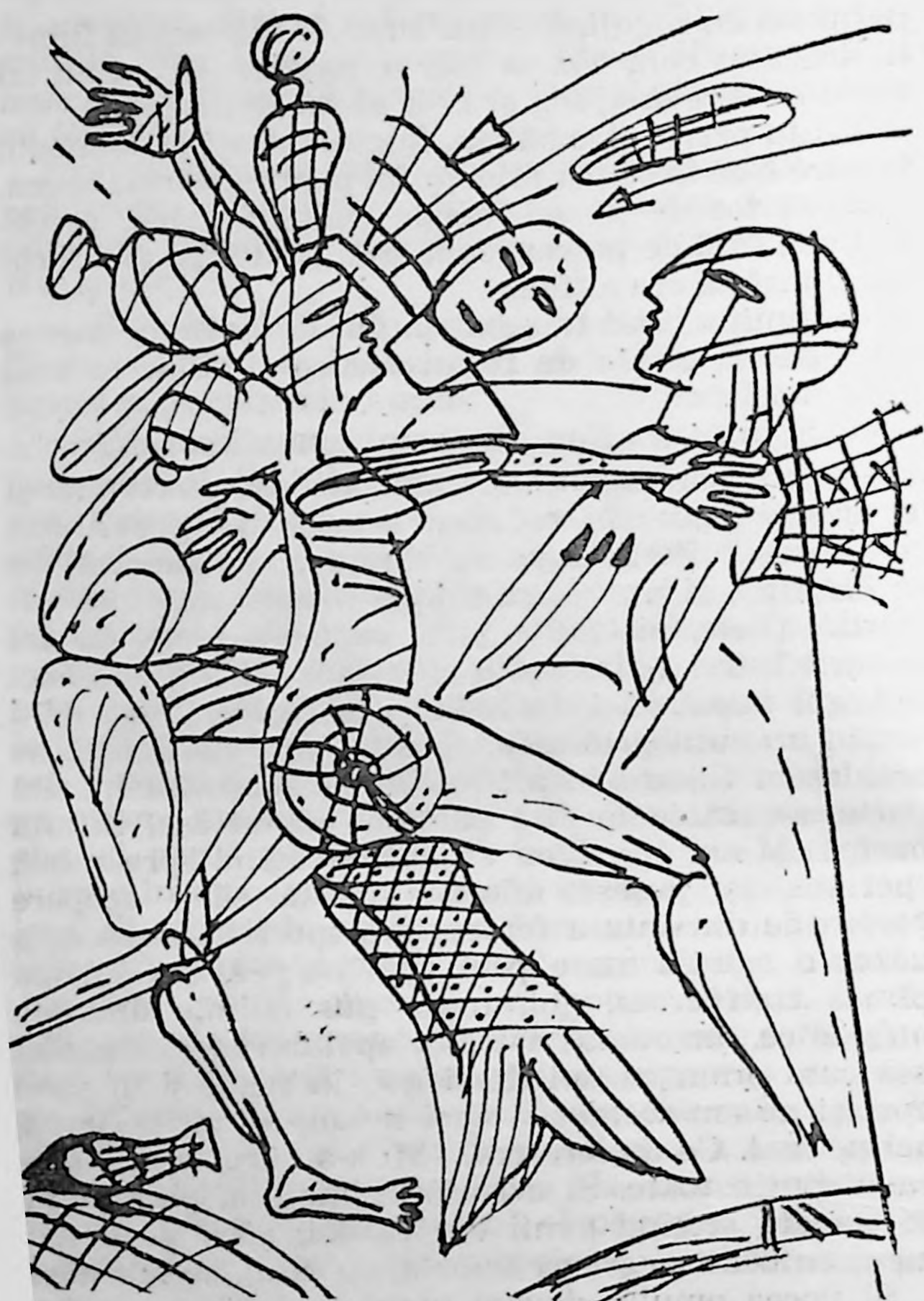
Tăutu privi către bătrîn, fascinat poate și de modul în care Nae istorisea iubirea lui pentru Mărina aceea, făptură tot de pe aci, de pe malul Dunării, pescăriță sau fată de pescar, cum erau și alții pe aici. Probabil însă că era altfel...

În lumina lunii fața bătrînului devenise asemenea unei peceti atinse de fiorul ascuns și adînc al unei mari înțelepciuni...

— Spune, nea Nae, că eu sînt numai ochi și urechi.

— Am fost găgăuță, ce mai, zise el, potrivindu-și pătura pe genunchi, n-aveam armata, n-aveam nimic, mă ardea sufletul după ochii muierii de care vă zic, ai Mărinei, și nu vedeam decît subțirimea ei, și șoldurile, țîțele, niște țîțe mici, ca merele, și cînd am coborît într-o dimineață și ne-am scăldat, amîndoi goi, goi pușcă, aici, în malul ostrovului, parcă mi-a trecut un cuțit prin moalele capului. Pînă atunci, ne scăldasem fiecare în alt loc, ea se dezbrăca în altă parte, se scălda în altă parte și eu tot așa, în altă parte... M-am trezit cu ea odată fugind spre mine, speriată, își pusese mîinile în față să-și acopere partea de dinainte a femeii, era speriată, zicea că a văzut o namilă mare prin apă, nu's'ce, și... Eu am rămas cum eram, gol, n-am pus mîinile dinainte nu's'de ce, am rămas așa... Și apoi am mers amîndoi așa cum eram ca doi draci goi, în susul și în josul apei și ne-am scăldat și apoi ne-am așezat pe iarbă, aci pe mal. Ce muieră era... Mi s-a părut a mai grozavă dintre toate. Și azi așa, mîne așa, pînă plecai în armată și cînd venii din război, găsii pe dracul meu, cu ochii negri ca smoala, cu altul, se măritase.

Și vocea omului deveni parcă mai tristă, se sim-

tea în ea acea dureroasă aducere aminte și, de ce nu, lacrima după pierderea acelei femei, care-i plăcuse cel mai mult, și căreia îi rămăsese devotat în felul lui. Trecuseră atîția ani. Cît de mult o iubise nea Nae pe Mărina !

— Înțelesesem după aia, vorbi tot mai încet bătrînul, că mă frînsese în două muierea asta. Fierbea sîngele în mine. Dar și în ea fierbea. Era ca o leoaică, mă trăgea de păr prin apă și mă privea drept în ochi și-mi fura respirația. Bucuria ei, țiptată scurt și ascuțit, țîșnea și se înfîgea în bolta cerului. Doamne, am păcătuit ! Alături de ea mă credeam alesul lui Dumnezeu. Cînd stăteam pe nisip sau de vorbă, mă privea tot timpul, pusese stăpînire, ce mai, pe sufletul meu... Cînd venea aici la mine, la Dunăre, îi plăcea să stea goală, cum o făcuse mă-sa. Și atunci se învîrtoșa tinerețea în noi, ne cuprindeam în brațe, rîdeam cît ne ținea gura, fără să știm de ce rîdeam așa întruna. Fierbea nisipul sub noi, fierbea sîngele în noi și-mi spunea că fără de mine, n-ar avea de ce trăi. Ne-am legat unul de altul cu tot ce aveam mai curat în noi.

Și o lacrimă, un bob de mărgăritar se rostogoli pe fața bătută de vînturi, de apă și de soare a pescarului, care se opri din povestit.

— Și după aceea ? întrebă Tăutu, copleșit de istorisirea bătrînului.

— După ? Vă zisei, am plecat în război și... Ce puteam să fac ? Am trăit fiecare cum ne-a fost scris. Ea în patul altuia, cu trupul. Că nu cred să-i fi dat altcuiva inima... Ehe, o femeie ca Mărina, așa să-mi placă, n-am mai întîlnit. Mărina, nu mă feresc s-o spui, a fost pentru mine semnul cel mai bun al tinereții mele.

Și Tăutu înțelese deodată multe despre nea Nae...

Noaptea devenise mai rece și Tăutu simți o răceală în trup și se zgribuli în pătură.

— Trec știmele apei la acest ceas, vorbi iarăși pescarul, d'aia simțiți ceva rece în trup. Și mai ales când e lună plină. E ca o boare...

— Ca o boare, cum zici dumneata, recunosc Tăutu, dar asta nu mi s-a întâmplat niciodată. S-ar putea să fie din cauza poveștii dumitale... mai zise el glumind.

Se auziră lopeți lovind apa și totul se pierdu. Revenirea la „clipa reală” se făcu brusc.

Era Mircescu. Cu toate că întârziase, adică trecuse dincolo de cumpăna nopții, venea cu veștile cele bune.

— Aici sînteți ? întrebă el cu voce joasă, parcă să nu trezească vietățile pădurii. Vino și mă ajută, Tăutule, își chemă el colegul.

— Măi să fie, izbucni Tăutu, când văzu cîte erau adunate în barcă. Că n-o să ne pierdem toată vara aici !...

Mircescu adusese un cort mic, cu toate cele necesare de hrană pentru cîteva zile, semn că datele pe care le avea anunțau o activitate mai complexă și de durată.

— Vasul a ridicat ancora de la gurile Dunării și urcă. A făcut aprovizionarea pentru cîteva zile. Este o călătorie de „plăcere”. Și mai sînt și alte probleme... Dimineața vom proceda la cercetarea locului. Vor veni mai mulți specialiști, îi spuse repede, dintr-o răsufare, Mircescu.

Tăutu tresări, dar Mircescu nu băgă de seamă reacția prietenului său. Luna trecuse spre apus și noaptea deveni parcă mai măslinie.

— Trebuie să cîștigăm timp, mai zise Mircescu,

înfășurându-se și el într-o pătură. Și vom câștiga, pronunță el sec, privind apele Dunării.

Tăutu rămase așa nemișcat, gîndindu-se la cele spuse de Mircescu. Într-adevăr, lucrurile căpătau contur. Enigma aventurii vasului străin trebuia dezlegată. Dunărea trebuia apărată. Și totul ținea acum de modul în care ei vor ști să acționeze.

Dimineața se dovedi răcoroasă. Tot sporovăind nici nu băgaseră de seamă cum o ceață subțire, un fel de abur, se ridicase deasupra apei.

Cu nopțile nedormite erau învățați ei. Așa că suportară cu bine prima pîndă din Ostrov, în atmosfera de „deltă” cu ciripituri păsărești, orăcăituri de broaște, „chemări” de căpriori amorezați și grohăit de scroafe și vieri mistreți. Deodată, peste toate acestea, se auzi zgomotul motorului unei șalupe.

— Sînt ai noștri, zise Mircescu ! Cei doi scafandri. Și cred că ni se aduce și restul de aparatură. Trebuie să ne apucăm imediat de treabă.

Așa era. Cu cei doi veni și căpitanul Capanu, un ins subțire, figură de adolescent, volubil, cu o privire ageră și minte iscoditoare. Era la „origine” criminalist și, deocamdată, singurul în măsură să poată efectua împreună cu scafandrii cercetare în apă — îndeosebi fotografii.

Între timp, Nae pescarul dispăruse, fără să fi fost băgat în seamă momentul retragerii lui.

Mircescu și Tăutu se apucară vîrtos să monteze cortul adus. În cîteva minute îl aranjară, apoi trecură la șalupă să-i ajute pe noii veniți, să dea jos aparatura și celelalte materiale necesare lucrării sub apă.

Nici nu apucară bine să termine, cînd îl observară pe Nae, urmat de Ion „castelanul” cu ceaunul cu mămăligă și un altul cu lapte fiert.

— Hai, copii, le zise, el. Înainte de lucru trebuie să gustați cîte ceva. Am făcut o mămăligă a-ntîia, nu ca aia a lu' Marghioala lui Păpădie... și laptele e și mai și. De iarbă grasă, de luncă !

— Măi, nea Nae, și dumneata, nene Ioane, la toate v-ați gîndit. Chiar că după noaptea asta, cînd n-am pus geană pe geană, ni s-a făcut o foame a-ntîia. Dar ne-am luat cu treaba. Noroc că sînteți pe-aici, pe aproape, glumi Mircescu, așezîndu-se lîngă ceaun și invitîndu-i și pe noii veniți la un „mic dejun la iarbă verde“.

— Avem și caș și brînză mai tare și o ceapă, le mai zise Nae, umplînd, cu ajutorul unui linguroi de lemn, străchinile cu lapte.

După ce au terminat de mîncat, care mai de care îi mulțumi pescarului.

— Ehe, lăsați, răspunse bătrînul șiret, să vedeți ce vă surprizesc eu la prînz, că numai de conserve știu că aveți parte cînd faceți deplasări în teren.

Strînseră masa, iar el și Ion plecară la ale lor, lăsîndu-i pe „copii“ să-și vadă de treaba lor.

După ce rămaseră singuri, Mircescu, cel căruia inspectorul Banu îi ordonase să preia comanda acestui mic colectiv, spuse :

— Cred că știți ce avem de făcut. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Astăzi trebuie să facem o „excursie“ acolo, jos, în adînc, și arătă cu mîna către locul vizitat. Adică nu noi toți, ci numai dînșii, că sînt specialiști. Cred că aparatura adusă este exact ceea ce ne trebuie aici. Mai mult de zece-doisprezece metri nu are apa, poate chiar mai puțin.

— În ordine, răspunseră cei doi.

— Din punctul meu de vedere, intră în vorbă și Capanu, nu aveți nici o grijă. Sînt echipat pînă în dinți. Dînsul, și arătă către unul din scafandri, este

specialist și în fotografii sub apă și în televiziune subacvatică. A lucrat și pe un vas de cercetări oceanice. Așa că... sperăm să iasă un lucru bun.

— Așa cum ni se cere, răspunse modest, dar ferm omul despre care Capanu vorbise în mod elogios.

Cei doi își puseră costumele de scafandru și împreună cu ceilalți urcară în șalupă. Capanu se „harnașamă” cu aparatura lui. Dorea să intre și el, „să observe unele chestiuni pe care numai un ochi de criminalist le poate prinde”.

Subofițerul, conducător al șalupei, viră de la mal, către punctul vizat.

Șalupa o porni cu toată viteza. Liniștea se sparse în cioburi stridente la zgomotul produs de motor.

— Dacă și treaba pe care o vom face o să fie precum această dimineață, vom avea toate motivele să fim cei mai fericiți.

— Așa cum ești tu, îi răspunse lui Tăutu, Mircescu. Dar apropo, să-ți dau o veste care o să te bucure, puștiul tău a terminat cu zece și te așteaptă peste două zile la serbare. „Negreșit, mi-a zis, negreșit să vină tata.” Vezi cum te descurci.

— Și de ce nu mi-ai spus pînă acum ? reacționă Tăutu.

— Am neglijat, iartă-mă, dar nici tu nu m-ai întrebat ce mai e pe la casele noastre...

Timpul trecea și tensiunea era în vizibilă creștere. Întrebarea care plutea în aer era : „ce va fi acolo, în adînc ?” În zona respectivă, unde plantaseră deja o mică geamandură, în precedenta lor incursiune cu bătrînul pescar, șalupa „Lebăda” făcu cîteva ocoluri, apoi aruncă ancora.

Fixară troliul, legară bine furtunurile și, după ce își montară căștile, cei doi scafandri se lansară în adînc. Erau dotați cu aparatura necesară. Neve-

nindu-i să stea locului, Capanu, înzestrat și el cu un aparat de fotografiat, fără a fi însă echipat corespunzător, se lăsă și el „la apă“, dar se ridică la strigătul celor de pe șalupă pentru că nu avea cum să se descurce, curentul apei fiind destul de puternic.

— Trebuia să mă las cu unul dintre ei, zise el, după ce renunță.

Între timp se și auzi vocea unuia dintre scafandri.

— Am ajuns ! Sîntem aproape de țintă ! Este într-adevăr un vas.

— Desigur. Un vas. Asta am priceput și noi destul de bine, spuse Mircescu. Auzi, Capanule, eu zic să stai liniștit, să nu mai cobori. Ei se pricep foarte bine, e treaba lor o chestie ca asta... Te rog să-i dirijezi. Ce nevoie mai e să cobori tu ? !

— O mică aventură nu strică, îl înțepă Tăutu.

Apoi se făcu liniște. Toată lumea aștepta.

— Aici e o tăietură recentă. Se observă destul de bine, se auzi în cască vocea unui scafandru.

— Fotografați-o ! le răspunse Capanu celor din adînc.

Putură auzi discuția dintre cei doi scafandri. Aceștia comunicau nu numai cu șalupa, ci și între ei.

— Este foarte interesant că tăietura nu este terminată. Probabil n-au avut destul material pentru așa ceva. Sau... Decuparea se poate face și cu explozibil, dar e periculos. Sau... nu ! Iată mai sînt și alte semne de tăieturi. De parcă totul e pregătit ca să vină cineva să ia „capacul“ !

Cel care vorbea era tînărul mult lăudat de căpitănelul Capanu.

— Fotografiază tot. Ne trebuie o imagine cît mai exactă.

— E totuși dificil, comentă Tăutu mai puțin pri-

ceput in astfel de treburi. Prea mult întuneric, prea mat... Și mișcarea este dificilă...

— Păi, cum ai vrea să fie, îl luă peste picior Mircescu. Asta e apă curgătoare. Și chiar cu lanterne puternice, și cu tot reflectorul nostru, nu poți face mai mult. Depinde, continuă el, și de adâncime și de viteza apei și de mai multe...

— Lasă-mă domnule, parcă ai fi scafandru. Dacă era așa, de ce-au mai venit scafandrii ? Și Capanu de ce s-a ridicat ?

Întrebuse mai mult să-l incite pe Mircescu.

Era într-adevăr greu, foarte greu să lucrezi acolo jos, unde presiunea apei este destul de mare și curentul foarte rapid.

— Să nu ne băgăm unde nu ne pricepem, adăugă Mircescu. Acolo e greul.

Capanu, oarecum trist de nereușita lui, renunțase la ideea coborîrii. Băieții făceau lucruri bune jos, el era mulțumit, asista la discuția celor doi și zîmbea.

— Mai ales aici, continuă el. Unde curentul te ia ca pe un nimic. Și când ai și aparatură... continuă Mircescu.

— Prietene, mă faci praf, spuse ironic Tăutu. Văd că te-ai documentat nu glumă. Sau poate ai făcut armata pe submarine și pînă acum ai tăcut...

— Nu pe submarine, dar cîte ceva tot mai știu și eu. Că la marină am făcut.

— Se schimbă placa atunci. Cîte nu afli de la cineva cînd stai mai mult cu el, zise Tăutu și oftă, oarecum șmecherește.

— Poți să gîndești ce vrei, răspunse Mircescu, cunoștințe despre scafandri am. Și încă multe. Clar ?

— Păi, eu am zis altfel ? îl întrerupse colegul său, cu care se afla într-o fierbinte dispută. Merită să-ți

pui în valoare asemenea cunoștințe. E păcat să nu le valorifici cumva. Ți-am mai spus...

De vorbit, vorbeau. De înțepat, se înțepau. Dar erau numai urechi, „așteptau“ comunicările celor de jos !

Vasul, după detaliile primite, „se conservase“ bine. Se făcuseră din câteva părți tăieturi, dar zona demarcată nu fusese încă „eliberată“. Numele vasului se ștersese sau poate nici nu avusese vreun nume. Câteva mitraliere și un tun mic au putut fi identificate. Erau într-adevăr ruginite.

— Relieve ale unui trecut oribil, gîndi cu voce tare Tăutu. Dar ce mama dracului o ascunde vasul ăsta în burdihanul său ? !

— Astea l-au mîncat fript, spuse unul dintre scafandri. Bine lovit. Brăvo !

— Apropiați-vă mai mult, ordonă Mircescu scafandrilor. Trebuie să verificați bine.

— Degeaba, mai mult nu se poate observa.

Cîteva pești speriați o zbughiră din fața scafandrilor. Asta era tot. Taina rămînea încă taină.

— E mult de muncă, dar cine știe ce idee năstrușnică or avea stimabilii noștri turiști, îi spuse Tăutu lui Mircescu. Tu ce zici, prietene ? întrebă el, curios să afle și părerea colegului său.

— Încă nu ne-am lămurit. Mai rămîn atîtea necunoscute. Apoi se uită la ceas și se adresă celor din apă : Puteți să urcați. Deocamdată, prima parte o putem socoti încheiată.

— Înțeles, răspunseră scafandrii și începură să urce.

Trecuseră aproximativ două ore. Soarele se ridicase bine deasupra și, așa cum observară, începură să apară vase și șlepuri, tractate de remor-chere pe apa Dunării.

Neobosiți parcă și mereu ordonați în zborul lor simetric, cormoranii își continuau marșul. Nemîngîiat parcă de faptul că nu fusese acolo jos să tragă cîteva poze, Capanu, cu îndemînarea-i cunoscută, prinse pe peliculă imaginea acestor păsări deosebite, cu zborul lor fascinant.

— Asta ca o dovadă că m-am aflat atît de aproape de ei ! Nu se sperie. Și o fotografie reușită e bună chiar și pentru o expoziție. Dacă oi face-o vreodată... se scuză el lui Mircescu.

Cei doi scafandri se agățară de șalupă, ajutați de șalupist și de Capanu. Își dezbrăcară costumele, se eliberară de greutatea tuburilor de oxigen, de măști. Treptat-treptat își reveniră.

— Muncă multă, nu glumă ! Ore întregi au lucrat acolo. Îi interesează pe ei ceva, nu numai puștile alea ! spuse unul dintre scafandri.

— Asta e limpede ca lumina zilei. Dar ce anume ? Și trebuie să aflăm repede, înainte ca ei... comentă Mircescu, vădit înciudat că n-au reușit să descopere încă misterul.

Șalupistul ridică ancora și... la drum. Acum, în liniște, cu răbdare, toate cele aflate urmau să fie studiate. Trebuia să se pună cap la cap elementele noi descoperite, să fie coroborate cu datele pe care le aveau și pe urmă... Nu mai era nici o îndoială. În pîntecul aceluia vas se afla ceva deosebit, ceva care justifica riscul celor de pe „Braun”. Nimeni nu s-ar aventura într-o asemenea „ieșire” decît dacă...

În locul pe care și-l alesese, Tăutu bombănea mereu cîte ceva. Ba, din cînd în cînd, tot scria pe carnețelul lui însemnări. Mircescu îl lăsă în pace convins fiind că prietenul lui „coace” o idee, „cine știe dacă nu e o dezlegare”, gîndi el.

Se comunică la bază, prin radio, că „primele sarcini fuseseră executate” și se așteaptă noi ordine. Confirmarea nu se lăasă așteptată. Deși colonelul Banu se afla plecat în teren la o altă acțiune, lăsase vorbă ca Tăutu să rămână în continuare la punctul „Ostrov”, iar ceilalți să se „retragă”. Mircescu urma să facă o deplasare într-un județ vecin pentru stabilirea unui plan de bătaie comun.

Zis și făcut. Sarcinile au fost repartizate și s-a trecut la executare.

În drum spre orașul-port din județul vecin, Mircescu mai trecut o dată pe la sediu pentru unele clarificări suplimentare. Știa acum ce are de făcut. Ar fi vrut el să stea de vorbă și cu inspectorul șef, dar acesta era „în teren”. O puternică erupție a unei sonde l-a determinat pe colonelul Banu să plece în plină noapte către locul cu pricina.

În plicul care i-a fost înmînat, Mircescu a găsit indicațiile necesare. Și-a scris raportul, a luat legătura cu județul, a dat spre studiu cîteva din „piesele” culese și a pornit-o la întîlnirea cu vecinii.

Legătura cu inspectorul șef urma s-o ia prin radio.

De altfel și lui Banu îi părea rău că nu putea să stea de vorbă pe-ndelete cu Mircescu, dar păcătoasa aia de sondă...

Două zile și două nopți s-au luptat oamenii. Se formase și un comandament cu cei de la județ și alți specialiști și nimeni n-a pus geană pe geană în tot acest interval. Pînă la urmă oamenii biruiseră. Automat, gîndurile lui Banu s-au conectat la misiunea celor de la Dunăre.

— Direct la sediu, băiatule, spuse el șoferului. Una e ce am auzit prin radio și alta e să citesc cu ochii mei și să iau legătura cu băieții !

Nu numai cei de la Ostrov făcuseră treabă bună, ci și prietenii din județul vecin. Alertați de telefonul lui Banu, dat omologului său, au intrat și ei în acțiune.

Mișcările celor care coborau de pe vasul „Braun“, mișcări pe care le făcuseră în respectivul oraș și nu numai acolo, nu scăpaseră băieților. Ceva nu era în regulă cu vasul ăsta și cu oamenii de pe el. Dar ce anume nu se clarificase. Oricum se adunau date. Fiecare gest, fiecare deplasare, fiecare pas puteau căpăta relevanță atunci când se va strînge întregul material. Izolate, ele puteau să pară nesemnificative, dar prinse într-un sistem... cine știe ?

Curios rămînea faptul că „stăpînul“ nu coborîse niciodată.

Femeia însă „intrase“ în oraș și nu a putut trece neobservată. În cazul ei nici calificarea „frumoasă“ nu era potrivită. Tînărul ofițer care primise misiunea să urmărească orice mișcare a celor de pe vas și care o supraveghea pe ea și pe cei doi însoțitori fusese realmente emoționat când o zărise prima oară. Că s-a stăpînit, că nimeni n-a putut pricepe ce s-a petrecut în acea secundă în mintea și sufletul lui asta e altă poveste. Adevărul era că la apariția Helgăi, băiatul a simțit că e scurtcircuitat. Femeia își cunoștea „armele“ și nu era deloc discretă cu farmecele ei. Bust impecabil, picioare lungi, desenate parcă, iar când mergea toate formele corpului deveneau active și erau puse în evidență. Un păr bogat, mai mult deschis, cu sclipiri diamantine, înconjura un obraz bronzat, luminat de verdele insinuant al ochilor. Tremurul buzelor, puțin prea groase, accentuat senzual, făcea din chipul femeii o primejdie publică.

„Halal de mama ei“, zise în gînd tînărul ofițer, eliberîndu-se de puternica impresie pe care i-a pro-

dus-o Helga. Cu ea umblau alți doi „călători“ de pe vas. a turiști, intraseră în barul hotelului cel mare din oraș și comandaseră cafea, după ce în prealabil au prezentat la biroul de schimb o sumă considerabilă și au cumpărat cîteva suveniruri, sticle de băuturi, cafea și țigări. Nu au discutat cu barmanul sau cu altcineva decît cele normale în asemenea situații, dar ofițerul, care îi supraveghea de la o masă destul de ferită altor priviri, sesiză că Helga avu la un moment dat o tresărire scurtă a feței. Își revenise imediat și, șoptindu-le ceva celor doi însoțitori, ieși, intrînd apoi în primul magazin. Ofițerul rămase însă la masă, chinuindu-se cu cafeaua lui, destul de amară și destul de proastă. Zadarnic, nu reușea s-o bea și pace.

La numai cîteva minute se ridică de la o masă un individ înalt, tuns scurt, cu favoriți mari, contrastînd cu restul podoabei capilare, îmbrăcat decent. Se îndreptă tacticos spre ieșire. Părea un client oarecare.

Intuiția ofițerului se dovedi însă fără greș. Bine că n-a băut cafeaua, bine că n-a plecat după femeie. Aflase ceva...

Mircescu intrase în posesia acestor informații și acum, așezat în biroul său, cu un set de fotografii și rapoarte în față, încerca să descopere conexiunile, să lege cap la cap tot ce se adunase pînă atunci. „Am ce să-i prezint șefului, oricum...“.

La un moment dat simți că i se face foame și, ca omul care o dată fusese pățit, puse mîna pe telefon și formă numărul de acasă, spunîndu-i soției să-i pregătească ceva. „Și dacă nu ajung în zece minute să-mi aducă ăla micu’.“

Așeză telefonul în furcă și începu iarăși să analizeze „documentele“. Aproape că și uitase de cele

zece minute și probabil trecuseră mai multe. Cît ? Cine le-a ținut socoteala ? ! La un moment dat se auzi telefonul. Atunci își aminti de promisiune.

Închise biroul și coborî. Seara începuse să-și reverse umbrele peste oraș, dar căldura de peste zi continua să-și facă mendrele.

„Tu ai parte de apă și de baie, Tăutule, gîndi el, în timp ce se îndrepta spre ieșirea din sediu. Și de cîte ori nu mi-a zis Maria, nevastă-mea, să nu mai promit ceva cînd nu mă pot ține de promisiune ? !“
își făcu el un fel de autocritică, întîlnindu-l pe băiat, un puști uscățiv. „Parcă ar mîncea numai de post, mă, Tăutule, ca și al tău“, îi zisese odată prietenului și colegului său.

După ce schimbă cîteva vorbe cu „ăl mic“ luă pachețelul cu mîncare și se întoarse în birou. Nu mai avea cum merge acasă. „Mă iartă ea, Maria, că vede că-s cu treabă, știe că-s băiat bun...“, începu el să vorbească de unul singur.

Luă un sandviș și mușcă cu poftă. Trecură așa cîteva minute. Deodată îi veni o idee. „Timp, timp, am nevoie de timp, și n-am de unde să fac rost.“ Riscă o înjurătură, dar se abținu, „nervii îi păstrăm pe altă dată, vorba lui Tăutu, colegul ăsta înțelept...“

Își făcu puțină ordine în hîrtii și formă un număr de telefon.

— Iordane, vino urgent la sediu. Urgent băiete, n-avem vreme de pierdut.

Celălalt rostise un „înțeles“ cam echivoc, dar de venit, veni cît se putu de repede...

— Vezi ce-i cu acest inginer, Urdeanu. În cel mai scurt timp. Ce știi despre el, tot. Absolut tot. Și ce visează noaptea trebuie să știi.

— Păi, pot să vă spun și acum destule, răspunse Iordan, precipitîndu-se.

— Măi, băiete, nu vorbe și păreri, vreau ceva palpabil. Fără înflorituri. Ce-a făcut, ce-a dres. Totul. Gata. Ai plecat ?

Nu putea să mai aștepte. Se făcuse târziu. Sună și se interesă dacă inspectorul șef se află tot acolo.

Răspunsul fu negativ.

— Mîine dimineață, la prima oară, îi raportă ofițerul de serviciu.

— În ordine, mulțumesc.

Prin fereastra deschisă năvăli aer curat. Afară începuse să plouă. „Plouă repede, ploaie de vară cu stropi mari“, gîndi el și continuă să privească spre parc. „Vai de capul tău, Tătule, asta mai trebuia să te apuce o ploaie în pustietatea aia !“

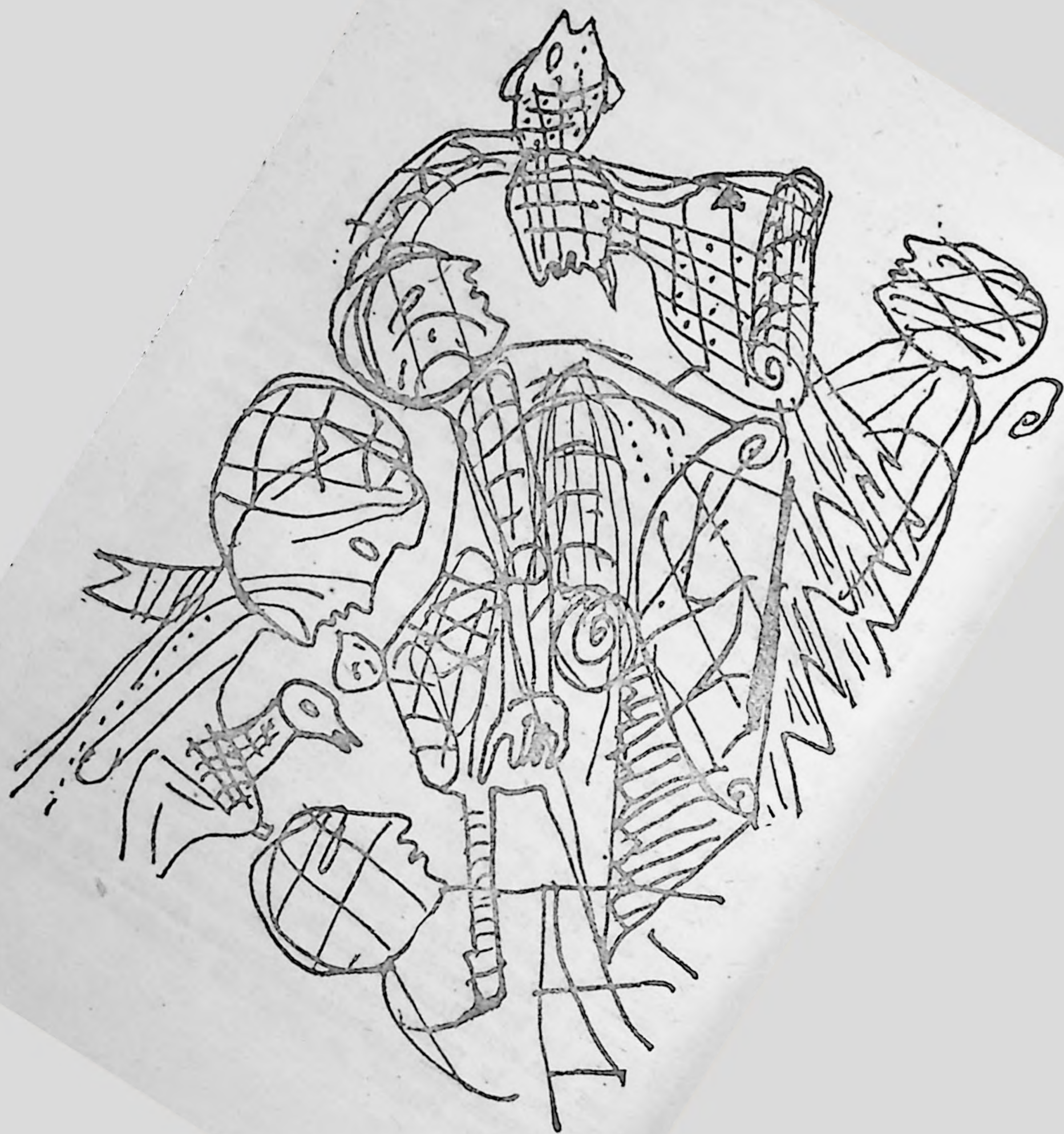
Se auzi sirena unei fabrici din oraș. Oamenii intrau în schimbul trei. „La galere, Mircescule !“ îi sunară în urechi cuvintele lui Tăutu. „Chiar că bine zice, la galere“, că toate s-au întors pe dos și trebuie să deosebim cele bune de cele rele. Fiecare cum e și cum a fost...

Iordan s-a întors destul de repede și i-a pus pe birou cîteva hîrtii, scrise mărunț, dar ordonat și foarte citeț.

— Este tot ce se știe. Acum e plecat în concediu de boală, dar se pare că e la mare... După divorț, n-a mai dat pe la serviciu, se corectă el, s-a îmbolnăvit subit și e în concediu...

— Pe dracu', sări Mircescu. Dar ăsta cine e ? Și scoase o fotografie, destul de reușită, și i-o băgă sub ochi lui Iordan. Arată ăsta a om bolnăv ? Cine dracu' i-a dat certificat de boală, că trebuie să fie cineva ? Mîine, la prima oră, te interesezi și afli. Nu ești informat cum trebuie, băiatule. Acum ești liber...

Rămas singur, se apucă să citească cele scrise de

Iordan. Rostea din cînd în cînd cîte un „mda“, „nu“, „da“ destul de tare.

„A umblat ceva ingineraşul nostru“, îşi zise el, apucîndu-se să transcrie ceea ce-l interesa mai mult din raportul lui Iordan. „O hahaleră. N-a făcut nimic pe unde a umblat. Cine dracu' l-o fi propus p'ăsta să plece ? !“ Citi mai departe şi se lămuri. Avea un „om“ în centrală. Se zvonise că i-ar fi unchi sau cam așa ceva“. Şi totuşi nu sînt treburile așa de simple. Că e ceva de capul lui. Specialist... invenţii... Dumnezeu să-l priceapă ! Şi a avut muiere ca lumea, biolog. Specialist integru. Şi el. Ce e el acum ?“...

Se opri. Se ridică. Se mai duse o dată la fereastră să ia o gură de aer curat apoi se trezi spunînd cu glas tare : „Ce concluzie tragi de aici, Mircescule ? Unde ajungem cu indivizii ăştia ? Şi trebuie să şi plătim pentru ei. Că unul ca ăsta, după cîte făcu, arată clar că e gata s-o vîndă şi pe mă-sa, darmite interesele ţării. Îl vinde şi pe Dumnezeu pe o sticlă de whisky şi pe un cartuş de ţigări. Sau cine ştie pentru ce ! Cum dracu' a putut pleca ăsta, şi încă de atîtea ori ?“ Aşeză hîrtille într-o anumită ordine, le bătu uşurel cu mîna, şi-şi zise : „Şi Urdeanu se simte cu musca pe căciulă, cu siguranţă. Iar acum încearcă să se dea la fund. Asta s-o creadă el. S-o creadă. Că noi ce păzim aici ? !“

Mircescu se frămînta să descifreze exact rolul lui Urdeanu ca legătură a indivizilor de pe vasul „Braun“. Abia tîrziu, către dimineaţă, i-au venit noi date care confirmau relaţia acestuia cu Helga. Fuseră colegi la şcoala primară !! „Bine, bine, colegi de şcoală primară. Şi așa, deodată, se întîlnesc şi se recunosc după vreo douăzeci de ani ? Asta s-o creadă mută ! Nici ăla mic al meu n-ar putea fi păcălit cu

o asemenea poveste". Citi pe nerăsuflăte textul primit. „Deci domnișoara Helga învîrte și ea ceva treburi pe-acolo pe unde se află. Și Braun ? El e stăpînul ei sau ce ? O fi cu adevărat „unchiul“ ? Tot ce se poate. Dar de ce s-o folosească în treburi din astea periculoase pe propria-i nepoată ? De ce mă mir ? monologă în sine Mircescu, cîtă murdărie nu există în lumea asta... ?“

Întîlnise el tot felul de cazuri în care erau implicați părinți ce-și abandonaseră copiii și-i aruncase în mocirlă, în imoralitate. „Lipsă de onoare, lipsă de suflet, degradări ale ființei umane.“

...După ce Iordan veni cu datele cerute și încă altele în plus, reuși să aibă o imagine mai limpede.

Abia după toate acestea, Mircescu se apucă să pună la punct raportul pe care avea să-l prezinte inspectorului șef. „Ce bine ar fi dacă ar putea veni și Tăutu. Să fie și el la analiză“, gîndi Mircescu.

Cînd intră la inspectorul șef, acesta îl primi ca întotdeauna, cu încredere și cu o bucurie neascunsă în priviri.

— Care-s noutățile, Mircescule ? întrebă el. Știu că te-ai agitat, că m-ai căutat și că... n-ai dormit astă-noapte. Se vede pe ochii tăi. Hai, vorbește, că te simt cu sacul plin. Noutăți ?

— Multe, tovarășe colonel. Problema, mi se pare, ia o întorsătură care la început m-a derutat. Abia astă noapte am mai limpezit cîte ceva...

— Chiar ai limpezit ?

— Poate nu m-am exprimat eu tocmai corect, dar ceva-ceva tot s-a clarificat. Raportez, tot ce am aici, și lăsă mapa pe birou, sînt date care aduc oarecare lumină în... acțiunea „Fluviul“.

— Cum i-ai zis ? Știi că nu-i rău ? Îmi place.

Zîmbi. Așa o numise și el, pentru sine. „Ca să vezi că nu e nimic nou sub soare !“ Așa o s-o și trecem în arhivă... după rezolvare. Pînă una-alta eu zic să mergem acolo, la Ostrov, la fața locului. Acolo vom face analiza. E mai multă liniște. E și Tăutu. Ai și tu timp să te mai odihnești cîteva ore, clar ? Peste trei ore vine mașina să te ia. Acum... somn ușor.

Era o zi tare călduroasă și ar fi fost foarte greu de suportat dacă n-ar fi existat respirația Dunării. Din cînd în cînd mici adieri de vînt.

Șalupa o luase nu spre Ostrov, ci în aval, cu motorul la un moment dat stins.

Tăutu se așază mai bine pe canapea, ciulind și mai mult urechile. Mircescu apucase să-l informeze, repede și pe scurt, așa că era perfect „ancorat“ în temă. „A naibii treabă !“ De data asta îl asculta pe Mircescu care continua să dea toate amănuntele în raportul pe care-l prezenta inspectorului șef.

„E logic, e clar și e precis tot ce spune, gîndea cu bucurie Tăutu, urmărindu-i expunerea. Nu ne facem de rîs.“ Din cînd în cînd Banu îl oprea pe Mircescu, obligîndu-l să revină asupra unor aspecte, să insiste pe cîte-un amănunt, să caute și alte explicații.

— Da, se pronunță la un moment dat Banu. Este un aspect pe care lucrătorul nostru, Iordan, nu l-a sesizat la timp și nu l-a exploatat... Nu e bine. Îl credeam mai pregătit, mai ager și cu mai multe inițiative. Teamă mi-e că m-am înșelat.

— Dar, încercă să-l disculpe Mircescu, inginerul Urdeanu nu a sosit de la contractări decît de puțină vreme... Și nu era...

Încercarea lui Mircescu de a-l mai apăra pe Iordan nu prea avea șanse de izbîndă. Colonelul Banu era supărat să constate că un lucrător al lui nu i-a justi-

ficat încrederea. Ba se simțea și el vinovat de situația creată.

— Nu erau date suficiente ? îl întrerupse Banu și-l privi scurt, tăios. Ce date ? Voiati poate să vă spună el... Aici e chestie de talent, de meserie, de pregătire profesională. Doar în romanele polițiste se merge în primul rînd pe „fler“ sau pe „întîmplare“. Aia e literatură și la noi e viață. Viață și mare răspundere. Nu încerca să aperi o cauză pierdută, că știi bine unde e adevărul și dreptatea. Lasă că și eu sînt de vină. Dar asta o s-o analizăm altă dată. Important e că știm acum unele date pe care le puteam cunoaște mai demult ! Cine este acest Urdeanu ?

Cei doi luați prin surprindere se priviră în acel moment, nici unul nefiind în stare să rostească vreun cuvînt.

— Știa Iordan de acele fotografii care au ajuns în mîna fostei sale soții ? Că aceasta, înspăimîntată, a venit la noi, știa ?

Se auzea numai fîșîitul apei. Șalupa, doar ușor manevrată, aluneca pe spinarea apei. O „echipă“ lungă de cormorani își desfășura marșul în amonte într-o perfectă și înaltă ordine firească, ceea ce îi atrase atenția și admirația lui Banu.

„Cum dracului n-am fost în stare, gîndi Mircescu, să aflăm amănuntul acesta, deosebit de interesant ? Dacă am fi știut că individul o cunoștea pe Helga puteam fi siguri că îl cunoștea și pe Braun și atunci...“ Chestia asta îl îndîrji și mai mult pe Mircescu. „Fir-ar al dracului de inginer, povestea asta mă revoltă, inginerul ăsta... să mă ia naiba dacă nu mi-e scîrbă de el ! Și Iordan ăsta al nostru... cum Dumnezeu a fost așa de orb ?“

Privi către celălalt mal și văzu cum se scăldau cîțiva copii. Treaba asta îi muta gîndul spre cei de-

acasă. „Nici acum nu l-am învățat să înoate. Mereu amîn.“ Tăutu privea și el la jocul copiilor și era atent totodată la vorbele rostite. Nu se simțea obosit, ci doar încordat. Erau în el neliniște, frământare și dorința de a acționa. Asta era. Nevoia de a trece la fapte. Dar pînă atunci...

— Continuă, Mircescule, se auzi vocea autoritară a lui Banu. Te ascult.

Mircescu tresări. Parcă atunci fusese trezit dintr-un vis adînc și sortit să primească o lovitură de care el nu încerca să se apere. Își reveni repede, în fond el urmărea să elimine cît mai curînd toate punctele neclare ale cercetării. Doar așa putea desluși treaba.

— Urdeanu s-a întîlnit într-adevăr cu Helga, nu demult, adică nu numai în țară, preciză el. Datele noastre se conjugă perfect. La nodul ăsta ne mai trebuie funda...

— Bravo, Mircescule, credeam că numai Tăutu obișnuiește să facă literatură, îl întrerupse Banu și zîmbi, văd că te-ai molipsit.

— E boală grea, vă raportează, tovarășe inspector șef, ce să fac ? spuse Mircescu de data asta mai liniștit, văzînd că norii din ochii lui Banu dispăruseră. Sînt multe date, tovarășe colonel, ce să mai zic, poate dacă le-am fi exploatat la timp, treaba ar fi fost rezolvată.

— Greșelile le vom discuta altă dată, acum trebuie acționat potrivit cu ceea ce am reușit să aflăm.

Banu observase la cei doi ofițeri o anume frământare determinată, firesc, de intervențiile lui anterioare, de nemulțumirea și supărarea lui față de modul cum s-a acționat la început și acum dorea să depășească momentul acela dificil.

Colonelul îi îmbrățișă într-o privire adîncă, dar luminoasă.

— Tovarășe colonel, interveni Tăutu, permiteți-mi, eu aș crede că pe undeva se mai află niște umbre...

Se întoarse curios.

— Măi băieți, sînteți oameni cu carte, cu logică, nu vreau să bateți cîmpii. Se opri puțin, admirînd din nou marșul cormoranilor care în ziua aceea parcă aveau „spectacol de zbor“, și reveni. Ceea ce avem pînă acum constituie doar premise frumoase către elucidare, dar... Oricum, spune, Tăutule.

— Și dacă, totuși, acele fotografii or fi truate ?

— Fotografiile nu se pot pune la îndoială, reacționă pe loc Mircescu. Teoretic, da. Se pot truca. Dar astea sînt sigure și „curate“ !

— Tăutule, zise Banu, să lăsăm această ipoteză. Tu te retragi la pîndă. Trebuie să rezolvăm și problema acestei specialiste în biologie. Și Mircescu să-și continue investigațiile acolo unde a început. Și colaborăm, adăugă el. Ceru apoi legătura prin radio cu dispeceratul.

Priviră din șalupă locul unde era scufundat vasul. Se deplasară puțin în sus și în jos, fixară azimuturile pentru a constitui o „hartă“ operațională a locului cu pricina și a împrejurimilor. Într-un tîrziu se retraseră la Ostrov.

„Ar fi regretabil să nu-i dăm o lecție domnului Braun“, își zise Banu.

Faptele se derulau cu „încetinitorul“ spre stupefacția și, mai ales, spre nerăbdarea lui Tăutu. Așteptarea, pînda permanentă pentru a prinde și a desluși firele care conduceau aici, la această epavă, i se păreau din ce în ce mai grele, îl apăsau. Cînd Capanu

rămase în locul lui, iar el se repezi să verifice legăturile inginerului Urdeanu, răsuflă mai ușurat. „Mișcarea“ îi făcea bine.

Banu fusese căutat insistent prin stație. Era așteptat de președintele Comitetului executiv într-un anume loc, nu prea departe de reședință. Se iviseră niște probleme care cereau rezolvări ferme și urgente.

Cînd a ajuns, l-a găsit necăjit și nervos.

— Nu e admisibil, Banule ! Sînt unii care-și bat joc de utilaj. Seceta asta nu ne iartă și ei... De stația asta, despre care știi cît e de importantă, mă doare sufletul. Ba cred că fără ea nici vorbă de planul la porumb. Și ăștia...

Pe măsură ce vorbește, președintele se mai liniștise. Se uita la Banu, de parcă el avea în mînă soluția ideală și imediată. Acum cerea măsuri drastice.

După ce se clarifică despre ce era vorba, Banu îl asigură că va face cercetările de rigoare, va vedea dacă vina e a celor de la stația de pompe sau a altora, care nu le-au dat curent și combustibil. În sfîrșit, s-a obligat să rezolve situația.

...că nu putem pedepsi decît conform legii și dacă oamenii sînt cu adevărat vinovați.

Plecară împreună să facă o porțiune de drum pe jos, printre porumb. „Să nu fie, mă tem, și aici ca la sonde, la fel s-a crezut și acolo că sînt vinovați oamenii și..." gîndea Banu.

Îi ordonase lui Cristescu, șoferul, să cheme la el, de la „bază“, pe doi lucrători de la economic.

După ce au străbătut în tăcere bucata de drum pînă-n șosea, s-au urcat în mașină și s-au îndreptat spre alte tarlale : de porumb, de floarea soarelui, de soia.

Președintele voia să-i arate pe viu ceea ce încercase să-i explice prin „vorbe“.

Îi zise șoferului să oprească și coborîră.

— Uite, vezi, i-a ieșit mustața și n-are planta apă pentru a face rod, nu-i dăm apă, se duce, Banule... se-alege praful !

Mergeau alături pe marginea lanului de porumb, însetat, cu foile întoarse către un nor nevăzut sau către vreun șipot de apă. Avea el, președintele, un fel al lui, când era amărît, ofta, ceva între o respirație adîncă și un geamăt scurt. Și apoi tăcea.

Sistemul fusese terminat, apă era, dăr se aștepta racordul la stația de repompare și cantitatea de combustibil necesar. Cei doi bărbați priveau și tăceau. Se cunoșteau de multă vreme. N-aveau nevoie de cine știe ce cuvinte ca să se înțeleagă. Acum aveau probleme. Cu apa, cu pompele, cu oamenii și utilajele, cu porumbul. Iar Banu purta pe umeri și povara acțiunii „Fluviu“ și a altor treburi specifice.

Mergea și se gîndea. „Ce-or face băieții ? Or fi dezlegat relația dintre Braun și Urdeanu ? Cine-o fi de vină cu situația asta de pompare ? Iată-mă că trec de la spionaj la porumb și de la porumb la spionaj...“.

— După cum mi se pare, nu ești în apele tale, Banule. E ceva grav pe acolo, pe la Dunăre ? !

— Grav nu se poate spune că este. De aproape o săptămînă dau unii tîrcoale într-un loc anume al Dunării, acolo, la Ostrov. Se scufundă în costume de scafandri, mai cu seamă noaptea. Și ce mi-am zis ? Ia să ne scufundăm și noi ! Ia să vedem și noi ce caută „turiștii“ ăștia ! Așa că am și eu o echipă acolo. Descifrăm. Pînă acum rezultă că acolo se află scufundat un vapor. Studiază epava. Să vedem. Dar

că-s cumva întors pe dos, m-ați observat bine. Am avut azi dimineață o discuție „mai tare“ cu un șef de la eșalonul superior. Mă strădui, cum bine știți, să formăm, să consolidăm un colectiv zdravăn. Azi ne confruntăm cu o diversitate mai mare de activități, ticăloșii și-au perfecționat metodele... Am reușit să avem aici o echipă puternică și bine pregătită. Cu unii din ei nici n-a fost de acord eșalonul superior când i-am promovat, că-s „prea cruzi“. Am luat-o pe cont propriu. Acum acești băieți sînt formidabili. Îmi tot iau din ei. Să-i pună acolo, dincolo... N-am fost împotrivă. Sînt doar oamenii crescuți sub ochii noștri de peste un deceniu, sub îndrumarea noastră. Firesc, am toată încrederea în ei și promovarea lor e mîndria mea. Și în altă parte trebuie oameni buni, cu practică. Mi-au plecat în ultimii ani vreo douăzeci. Mă deranjează altceva. Îmi trimit în schimb pe unii care nu mai au loc prin alte părți. În plus, m-am necăjit că nu mi-l aprobă pe Alecu, un băiat capabil și foarte muncitor. Îl știți. Parcă ar fi fost „născut“ pentru munca asta...

— Ce-i impută acestui băiat ? Îl știu. E harnic și priceput.

— Multe. Că e mic, scund adică, că au ei acolo nu știu ce informații că „trage cu șnapsul“, că au adică o „jalbă“ și, ce mai, ca să mă convingă că nu-i cel mai indicat pentru funcția aceea, mi-au zis că „e și urît“... Eu am zis că povestea cu „urîtul“ și „scundul“ e bună de anecdotă, dar n-au picat bine vorbele mele. Se vede că omul acela, pe care-l știam altfel, era ori obosit, ori supărat. Oricum, n-avea nicicum umor astăzi dimineață. Mi-a ținut o lecție despre ierarhie, despre politica de promovare...

Președintele l-a ascultat cu atenție pe Banu. Pricepuse el că aici e mai mult o chestie de orgoliu.

— Bine, dar asta e propunerea noastră, pe care am analizat-o bine când... Că doar, ai dreptate, nu alții lucrează cu omul ăsta, ci noi aici, la județ...

— Aia-i, mi-a închis telefonul, tocmai când exprimam treaba asta. Susținerea acestui om, vorbele mele adică au fost apreciate drept „afront“...

— Ești necăjit, te-am observat eu, Banule... Lasă, că trece. Să terminăm noi chestiile astea cu pompele și cu vasul ăla și om vorbi amîndoi cu tovarășul acela. Nu lăsăm noi lucrurile așa.

Discuțiile au mai continuat un timp pe alte teme. Tăcură apoi, privind întinderile ce începeau să capete o culoare verde-gălbui.

Urcară în mașină și șoferul întrebă încotro să meargă.

— La stație. Acolo e cheia acestor plante, zise președintele și-și scoase șapca de pe cap și o aruncă pe scaunul din față al autoturismului. La stație și pînă n-o porni nu mă mișc de-acolo. Dar nici toți ăia. Pe urmă i-om judeca, la o ședință de comandament.

Tăutu intră într-o casă mică, dar frumoasă și bine îngrijită, așezată la capătul străzii. De-o parte și de alta a drumului castani și salcîmi. Bătrîna îl privi curioasă. Îl așteptase pentru că așa i-a promis la telefon.

Tăutu s-a prezentat cu un buchet mare de garoafe. Femeia i-a deschis și l-a poftit înăuntru. Era singură. Soțul ei, profesor de istorie, arheolog și numismat cunoscut, murise de cîțiva ani. Primul ei soț, un negustor, murise într-un accident, într-un incendiu, dar toată căsătoria fusese un eșec, o mare dramă. A doua căsătorie a însemnat pentru ea și dragoste și fericire. Dar acum a rămas singură. Nu mai avea pe

nimeni. Din informațiile culese anterior, Tăutu știa că băiatul doamnei Lovrin, inginerul Urdeanu, o vizita foarte rar și atunci numai din interes. Și mai știa că ori de câte ori pleca, inginerul, copil din prima căsătorie, avea grijă să-și însușească măcar o singură piesă din colecțiile tatălui vitreg. Și fiecare piesă avea o mare valoare. Ce făcea cu ele nimeni nu aflase.

— Scumpă doamnă Lovrin, începu Tăutu, vă rog să mă iertați de deranj, dar am ținut să vă cunosc și să vă asigur de respectul meu, ca unul ce l-am știut și l-am stimat pe soțul dumneavoastră. Dacă îmi veți permite voi avea grijă să împrăpățez mereu buchetul de garoafe pe care vi l-am adus astăzi.

Doamna Lovrin avea peste 60 de ani, dar era vioaie, în putere, într-un cuvânt se ținea destul de bine. Cu un gest plăcut îi arătă un scaun împletit din răchită și-l invită.

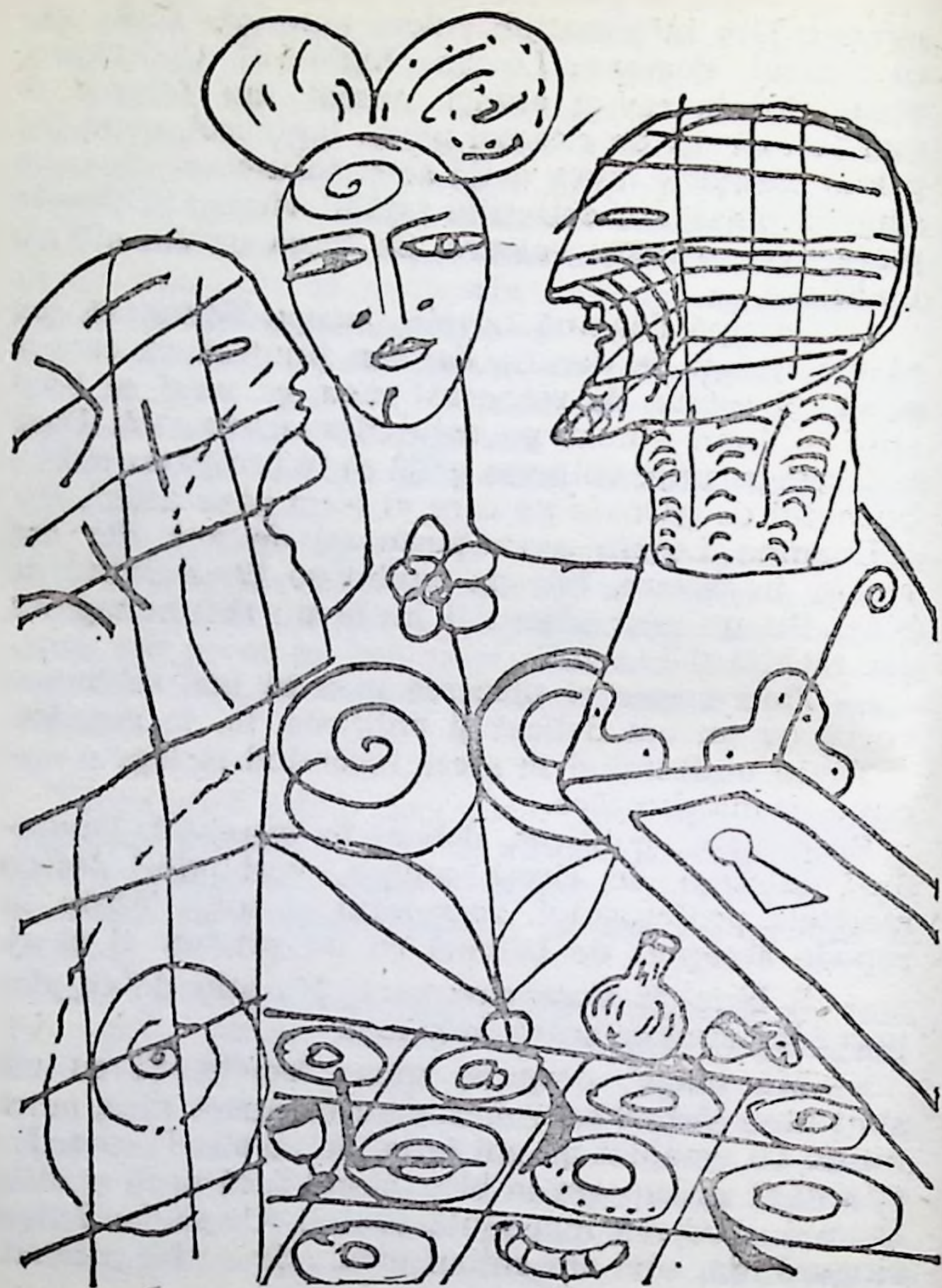
— Tinere, este și plăcerea mea să mai schimb o vorbă cu un om delicat și politicos. Ia, te rog, loc.

Tăutu mulțumi și se așeză încercînd să lege o discuție cît mai firească.

Respectuos, politicos, delicat în întrebări, lăudîndu-i dulceața de cireșe amare, vorbindu-i despre meritele profesorului, regretatul ei soț, Tăutu fu repede acceptat de bătrîna ca un prieten al casei.

— E bine la dumneavoastră. Nu știu de ce, dar parcă mă simt ca acasă, la mama.

— Mă bucur, dragule, spuse femeia. Și eu mă simt bine aici. E casa mea, stau în curtea mea, adică nu ne-au demolat pe noi ăștia, de pe strada asta. Nu știu dacă aș suporta la bloc, să-mi facă unul și altul zgomot. Aici mă mai ajută vecinii. Ce să fac? Sînt singură, dar aici am cuibul meu... Și nu ies nicăieri. Nu mai am de ce. Nu mai am la cine.

Bătrîna avea dreptate. Propriul ei fiu, inginerul, mai mult o necăjea decît s-o ajute. Nu apărea decît atunci cînd avea nevoie să ia cîte ceva.

Pe bătrînă au bucurat-o într-adevăr cuvintele lui Tăutu. Felul de a se purta al tînărului i-a făcut plăcere.

Tăutu se hotărî să atace și zone mai delicate.

— Aș vrea să-mi vorbiți puțin și despre foștii dumneavoastră cunoscuți. Ați fost o femeie adulată și, vă rog să mă credeți, nu degeaba...

I se păru, și nu greșea, că bătrîna s-a simțit flatată. Era limpede că i-a făcut plăcere.

— Așa este, adică așa a fost, mulți mi-au făcut curte și nu mi-a părut rău. Am avut un bărbat, vorbesc despre profesorul Lovrin, excepțional. Avea o încredere oarbă în mine. Și eu nu i-am înșelat-o niciodată. Am fost fericită, tinere. Și asta e foarte mult pentru o viață de om.

O umbră de tristețe se abătu peste fruntea bătrînei. Avea ochii albaștri, acum puțin obosiți, dar se vedea că fusese o femeie deosebită. Fusese într-adevăr frumoasă, se vedea și din pozele înrămate în o sumedenie de tablouri mici, și mai păstra încă din acea frumusețe. Apoi vorbea frumos, decent și cu căldură.

— Doamnă Lovrin, aveți multe amintiri, după cum îmi dau seama, dar aș vrea să-mi spuneți cîte ceva din prima perioadă. Știu că vă este greu, dar fiul dumneavoastră are niște cunoscuți care ne poartă spre acei ani. Nu v-am ascuns nici cine sînt, nu vă pot ascunde acum nici ce mă interesează.

Doamna Lovrin păru descumpănită.

— Nu înțeleg, zise ea. S-a întîmplat ceva cu el ?

— Nu, nu s-a întîmplat, dar s-ar putea. Pot să vă

spun acest lucru. S-ar putea ! Păcat că nu ați depus la muzeu colecția de numismatică...

Femeia stătu un timp îngîndurată. Apoi pricepu, făcînd probabil legătura cu golirea ei sistematică de piese. „Și ce greu le agonisise profesorul !“

— Tinere, n-am nimic de ascuns. Să știi dumneata că am fost amîndoi oameni ce n-am înșelat lumea și vremea. Înainte, cînd eram cu fostul meu bărbat, primul, veneau la noi mai mulți prieteni și cunoscuți, veneau și personalități ale orașului...

Tăutu se hotărî dintr-o dată să riște :

— Vă amintiți de un oarecare von Braun, doamnă ?

Femeia a stat puțin pe gînduri, apoi zise cu destulă certitudine :

— Da, cred că știu un anume Braun. Unul care fuma pipă. Dacă nu mă-nșel, părea bărbat cult. Sigur că da. Îmi amintesc bine. Zicea că studiasse filozofia sau istoria, ca și bărbatul meu de-al doilea. Da' dacă stau să mă gîndesc bine, era un om ciudat, foarte ciudat, accentuă ea. Îi plăceau femeile. În orice caz eu nu eram genul lui...

Rîse și Tăutu, scuzîndu-se totodată și cerînd voie să aprindă o țigară.

— Da, da, dragule, dumneata fumează, că și răposatul, bărbatu-meu, fuma, Carpați. Oricum, sînt obișnuită cu mirosul de tutun.

— Și ce ați putea să-mi mai spuneți despre acest Braun ? accentuă Tăutu.

— Nu v-am spus ? în afară de faptul că venea la partidele de poker și bridge, la petreceri, avea slăbiciuni pentru femei, nimic mai mult. Numai țin minte altceva...

Se opri, parcă să-și tragă răsufllarea, și Tăutu avu

pentru un moment impresia că bătrîna ar încerca să-i ascundă ceva.

— Fostul dumneavoastră soț, primul, nu v-a lăsat nimic .? Nimic deosebit, vreau să întreb, din acea perioadă ?

Bătrîna oftă.

— Ce să-mi lase ? Era un mare jucător de cărți. Totul s-a dus. A urmat și incendiul. Că-a avut s-a dus. S-a dus și el. S-a dus și averea. Și caseta s-a dus. Totul s-a terminat.

— Caseta ? Care casetă ?

— O casetă mare în care el ținea tot ce avea mai de valoare.

— Și erau lucruri de mare valoare ? Adică, vreau să știu, dacă aveau cumva vreo valoare cu totul deosebită, mă înțelegeți ?

— Da, dragul meu. Unele piese, bijuterii, lucrături, nici nu puteau fi apreciate ! Cu dumneata văd că mai pot să-mi deapăn amintirile, că altfel nimeni nu mă mai ascultă sau așa mi se pare. Atunci s-au mai salvat doar cîteva fleacuri.

Bătrîna obosise. Avea ceva totuși bizar în privire. Il invită în camera „secretă“ a soțului.

— Și domnul Braun nu v-a mai dat nici o veste ? Întrebă Tăutu, așa, într-o doară, în timp ce privea cele cîteva piese scăpate din incendiu și pe care doamna Lovrin se oferise să i le arate.

— De la dispariția soțului meu, adică a primului soț, atunci în incendiu, nimic. Erau amîndoi nedespărțiți în timpul acela. Făcuse o tranzacție, nu mi-a spus ce, dar părea debusolat. Venea în zori și dormea pînă către prînz. Eu eram cu copilul. Avea pe atunci un an sau doi. Uite, că nu mai știu exact. Nu-l mai interesa prezența mea. Mi-a și zis-o de cîteva ori. De altfel, nici eu nu-l mai suportam. Eram sigură

că făcusem o mare greșeală măritîndu-mă cu el. Apoi, profesorul Lovrin revenise din război, rănit, și iubirea noastră s-a dovedit că nu murise...

— Înțeleg, zise Tăutu, probabil fostul soț, pricepuse ceva despre idila dumneavoastră cu profesorul, altfel...

— Nu, nu-l interesa. N-avea nimic. Îl striviseră jocul și băutura. Atîta îi plăcea. Altceva nimic.

— Poate avea o altă femeie...

— Asta nu, îl știam bine. Nu suporta sau poate ele nu-l suportau. Negustoria lui și... atît.

— Și cu fiul dumneavoastră cum s-a rezolvat situația ? schimbă Tăutu discuția.

— Aaa, acum te înțeleg. Pentru el ai venit, că mereu aici ajungi cu întrebările. Deci... M-ai luat pe departe ca să ajungeți la el. Helga, nu ? E o poveste cam lungă, dragule. Nu vrei o cafea ?

— Nu vă pot refuza, doamnă Lovrin...

În cameră se afla faimoasa colecție a profesorului Lovrin și se vedea că mîini pricepute făcuseră aici curățenie, semn că acest colț se bucura de o îngrijire aparte. Biroul de lucru al fostului profesor, încadrat de două fotolii și un scaun înalt, frumos incrustat, formau cam tot mobilierul. Acum... de prisos. Pentru că, în rest, numai rafturi cu vitrine, cutii de lemn lustruit pe care stăteau într-o ordine deosebită obiectele, piesele rare, strînse cu migală și pasiune.

Un catalog legat în piele odihnea pe biroul masiv.

Doamna Lovrin urmărea privirea tînărului ofițer și-i simțea curiozitatea.

— Uitați-vă prin el, dacă vreți. Nu mai sînt toate, dar soțul meu ținea o evidență desăvîrșită.

Tăutu nu se putu abține și începu să răsfoiască acel catalog.

— Și, totuși, zise el după ce-l așeză la loc, sînt

ceva amintiri despre acest Braun, doamnă Lovrin.

Aceasta nu răspunse deocamdată nimic. Apoi adăugă.

— Studiați, studiați !... și se îndreaptă spre ieșire intrînd în bucătărie.

Tăutu, după ce frunzări și privi cu ochi atenți la ce ar putea să-l intereseze, ieși în curte și se așeză pe scaunul pe care mai stătuse, așteptînd gazda cu cafeaua promisă.

Femeia reveni. Așeză tava cu două cești aburinde pe măsuta împletită.

— A fost un serviciu frumos, chinezesc, zise ea, mîndră parcă. Cel mai veritabil porțelan, cadou al domnului Braun, care zicea că a călătorit cîndva prin China.

„Coincidențele ne dau tîrcoale, gîndi Tăutu, sper că n-am venit degeaba. Parcă simt că bătrîna asta, care știe cu siguranță mai multe, are chef de confidențe...” Sorbi din cafea.

— Excelentă ! Excelentă, doamnă Lovrin, o lăudă el.

— Făcută ca pentru oaspeți mai deosebiți, dragule, răspunse femeia, vizibil flatată de cuvintele tînărului ofițer.

— Doamnă Lovrin, reluă Tăutu firul discuției, cu von Braun, care văd că v-a fost un prieten de familie, ați mai ținut vreo legătură, v-a mai dat vreun semn ? Oricum un prieten bun se zice că nu te uită niciodată.

— Adevărat, așa se zice, remarcă și femeia, ridicînd ceașca și sorbind din cafea. Din păcate nu ne-a mai dat nici un semn de viață pînă cînd... Se opri, parcă cenzurîndu-și sensul cuvintelor.

— Pînă cînd... o ajută Tăutu, l-a întîlnit pe fiul dumneavoastră, pe inginerul Urdeanu...

— Da. O întâlnire însă întâmplătoare, preciză ea, o întâlnire care, după mine, nu i-a adus fiului meu decît necazuri.

— Şi cum s-au întâlnit ? insistă Tăutu.

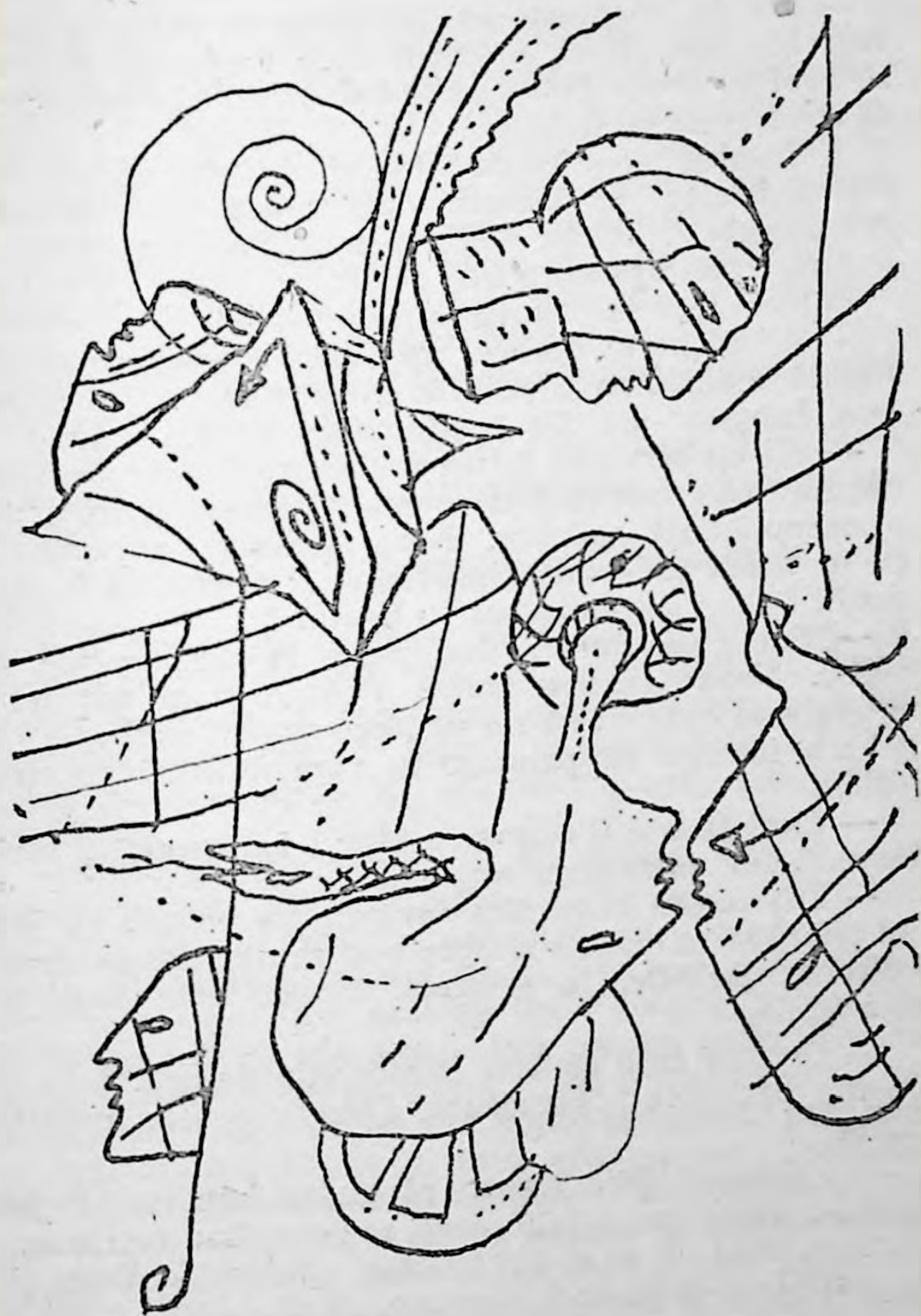
Femeia aşază ceaşca pe tavă şi privi dincolo de poarta casei.

— Fiul meu a fost în delegaţie în acel oraş şi, într-o seară, împreună cu încă doi colegi, au mers la un restaurant unde se serveau mîncăruri din bucătăria noastră, românească. Acolo a întâlnit-o pe Helga, o cîntăreaţă sau mai ştiu eu ce, oricum o femeie foarte frumoasă. Cel puţin aşa se spune. Ea a auzit numele fiului meu şi, ştiţi cum se întâmplă... Se vedeau după douăzeci şi ceva de ani. Fuseseră colegi la primară. Se schimbaseră mult şi unul şi celălalt, dar trăsăturile feţei le-au reţinut fiecare. A venit la masă. Apoi, i-a făcut cunoştinţă cu von Braun. O întâmplare. Pur şi simplu o întâmplare, zise ea, oftînd uşor. Şi von Braun şi-a amintit atunci de primul meu soţ, adică şi de noi, de oraşul nostru. A fost, zice-se, o seară de aduceri aminte, stropită din bleşug cu şampanie. Se pare că fiul meu, Gelu, s-a bucurat de atunci de o atenţie specială. Braun l-a invitat şi a doua seară şi aşa, aproape seară de seară, cît a stat acolo. Cred că de atunci s-a încurcat şi cu Helga. Deşi în ţară avea nevastă. Acum este în divorţ cu ea şi...

— Şi credeţi că tot ea, Helga, e la mijloc ?

— De altfel, mi-a spus cîte ceva din toate acestea într-un moment de căinţă, de mare încordare sufletească. Era chiar deprimat. La mine vine mai rar. Şi acum, dacă nu-l sun eu, nici nu mai vine.

— Şi cînd vine, poate că mai ia cîteva piese, rosti Tăutu, privind chipul femeii. Nu l-aţi întrebat nicio dată ce face cu ele ? Ce se întâmplă cu piesele pe care le ia ?

— Ba da, răspunse ea, întotdeauna mi-a răspuns vag. De fapt, fiind singurul meu copil, nu puteam să-l refuz. M-am gândit că le transformă în bani. Știu că are nevoie de bani...

— Înțeleg, zise Tăutu. Avînd însă în vedere valoarea istorică și documentară a acestora, trebuia să-l întrebați. Totuși colecția asta înseamnă viața și munca omului pe care l-ați iubit.

Bătrîna tăcu iar Tăutu nu mai insistă.

— Ai dreptate, tinere. Te-ai oprit crezînd că mă supără muștrarea dumitale. Nu ! Simt că ai dreptate. Întreabă-mă. Dacă știu ceva, îți voi spune.

— Mi-ați pomenit totuși de o casetă care a dispărut fără să-i mai dați de urmă. O casetă mare și de o excepțională valoare. N-ați bănuît pe nimeni ? Soțul, adică profesorul, participa și el uneori la simfonii ? Cum s-a cunoscut cu Braun ?

— Participa, dar nu lua parte la nici un joc de noroc. Venea pentru mine. Primul meu soț nu-i interzisese nici lui să ne viziteze așa că nici mie nu mi-era interzis să primesc în casa noastră pe cine voiam.

— Deci Braun îl cunoștea bine... i-a cunoscut bine pe amîndoi, adică și pe negustor ?

— Da, foarte bine. Era un prieten pentru ei, era un prilej să se discute despre mai multe, despre artă, cultură, filozofie, în general, despre arheologie și cîte altele.

— Deci să cred că von Braun știa de casetă ca și despre pasiunea profesorului Lovrin pentru numismatică ?

— Normal ! Știa sigur, răspunse bătrîna. Soțul meu i-a arătat nu o dată piese, se consultau reciproc... Cumva, cred că se și simpatizau. Măcar la început. E posibil ca soțul meu, Lovrin, să fi bănuît o clipă

că ar fi fost ceva între Braun și mine. Dar nu era adevărat. Și bănuielile, câte or fi fost, s-au spulberat. După ce m-am recăsătorit, Braun a venit din ce în ce mai rar. Poate și pentru faptul că frontul se apropia de noi și se schimbau multe... Braun era mereu în alertă. Se plîngea de o serie de sabotaje și devenise cam irascibil. Pînă la urmă am aflat că Braun a plecat, că a dispărut cu ai lui. Și-au dat seama, probabil, că totul era pierdut pentru ei. Și-au plecat. Vasul a fost însă scufundat de o unitate românească și am crezut că a pierit...

— Și după cîte se vede n-a dispărut. Și o duce bine mersi. Și răscolește trecutul unora. Al dumneavoastră, de exemplu...

— Am avut un lung coșmar cînd mi-a spus Gelu. Dar...

— Îl preocupă, se pare, partea asta de lume, pe unde a mai fost, rosti Tăutu, parcă înclădat. Ceea ce s-a petrecut cu fiul dumneavoastră e numai un exemplu, o mostră. De fapt, știți vorba aia a noastră românească, „lupul își schimbă părul, dar năravul ba...”

— Pare să fie adevărat, recunosc femeia. Nu mi-au plăcut, vă mărturisesc, lucrurile încurcate. Și deși soțul meu a acceptat să-l creștem pe Gelu, să rămîină la noi, n-au fost niciodată prieteni. Gelu e o fire mai aprinsă, uneori hazardată. Tatăl lui vitreg era altfel. Era un om calm. Venise totuși schimbat de pe front. Plecase mai tîrziu și de atunci simțeam că nu-l mai poate accepta în preajmă pe von Braun. Bărbatul meu era un om corect. Și mă iubea. El s-a purtat frumos și cu fiul meu. Aș putea spune că a făcut multe pentru el. L-a făcut om cu carte. Poate și pentru faptul că mă iubea pe mine... ! Doamna Lovrin oftă din nou și ochii îi fură inundați de stropi de rouă.

— După cîte înţeleg, fiul dumneavoastră, pe care, fireşte, îl iubiţi, s-a tot îndepărtat de dumneavoastră. Cu toate că aţi făcut tot ce aţi putut pentru el...

— Aveţi dreptate, recunosc doamna Lovrin. Îşi are prietenii lui, prietenele lui, pe mine m-a cam uitat. Apoi aţi văzut şi dumneavoastră, vizitele lui au cam fost interesate. Mi-e ruşine, dar trebuie să recunosc că venea numai să ia piese din colecţie!

— Şi n-a luat puţine, poate că pe cele mai importante, zise Tăutu, gîndind că ar trebui invitat un expert să consulte colecţia şi să facă o confruntare cu catalogul. Şi ca să fie sigur îi ceru acordul doamnei Lovrin şi o rugă chiar să-i împrumute catalogul. Vreau să-l consult în linişte, doamnă Lovrin. Aveţi încredere, vă pot da la nevoie şi o dovadă. Mîine vi-l aduc. Era şi un motiv de-a o putea vizita din nou pe bătrîna.

— Cum doreşti, dragule, cu plăcere, zise femeia.

Înainte de plecare, Tăutu mulţumi doamnei Lovrin pentru discuţia interesantă, pentru tratarea cu cafea şi-i recomandă discreţie în privinţa celor discutate, chiar şi faţă de fiul ei. Doamna Lovrin acceptă. Va putea oare să se ţină de cuvînt?

Mircescu nu avusese o clipă de răgaz în acea zi. Umblase, ceruse detalii, date. Era pe urmele Helgăi, ale lui Braun şi, mai ales, pe urmele inginerului Urdeanu. Ştia că acesta nu fusese la specializare singur şi o discuţie cu ceilalţi colegi se impunea, deşi în rapoartele acestora, aflate la conducerea întreprinderii respective, nu se găseau fapte care să aibă vreo valoare specială. De altfel, el însuşi recunoscuse că a întîlnit, cu totul întîmplător, o fostă colegă şi o cunoştinţă de familie. În ceea ce privea activitatea de

„specializare“, erau notate cu lux de amănunte toate detaliile, inclusiv, și aici Mircescu devenise mai atent, faptul că, deși în contractul respectiv se stipulase ca specialiștii români să participe la „probele tehnologice“, fuseseră uitați... Curios lucru ! O altă declarație importantă preciza că în seara premergătoare „probelor“, invitați fiind de Braun și Helga, „probabil că au reușit să ne drogheze, așa că ne-am trezit când trecuseră probele...“. Bineînțeles, cei de la firmă s-au arătat ofensați. Dar, de fapt, nu ei erau cei lezați. „Ce mare valoare putea avea pentru ei că specialiștii români, veniți să vadă pe viu cum se derulau probele respective, au ratat momentul?“ Pe urmă treburile s-au rezolvat. Dar pentru asta au fost făcute „eforturi“ din „simpatie“. Mircescu a reținut și alte explicații date.

Din fericire însă, după venirea în țară nu se încheiase nici un contract cu firma respectivă „pentru cumpărarea acelui produs, întrucât era costisitor și instalația nu era cea mai potrivită pentru noi...“. Atunci, se întrebase Mircescu, ce dracu' o urmări acest Braun în relația lui cu inginerul Urdeanu ? Ce e la mijloc ? Avea acum în față și raportul lui Tăutu. Subliniase pe el aspectele care i se păruseră mai interesante. Și de aici încercă să scoată o concluzie. Braun și Helga sînt sau nu străini de importanța încheierii acelui contract ?... Tot ce se poate, socoti Mircescu. Dar pe Braun l-a interesat cel mai mult acest Urdeanu și colecția tatălui său, profesorul. Poate că Tăutu are dreptate. Dacă acea casetă a fost luată, cîștigată, să-i zicem, de Braun la poker ? Sau incendiul ? Ce rost a avut ?... Este oare peste tot mîna lui Braun ? Cu aceste întrebări în gînd, își fixă pe carnet problemele pe care să le reanalizeze cu cei doi specialiști.

Dacă ar discuta acum cu Urdeanu acesta nu i-a. alerta oare pe Braun și Helga ? Și atunci cum ar rămîne cu vasul, cu epava ?

Mircescu, ca și Tăutu, doi băieți „descuiați“, cum le spusese odată inspectorul Banu, își puneau, în continuare, tot felul de întrebări. În primul rînd ce caută Braun ăsta în acel loc, în mijlocul Dunării noastre ? Apoi, ce este cu povestea casetei ? Din cîte aflase și Tăutu, despre caseta aceea doamna Lovrin a vorbit și cu fiul ei. Și atunci ?

Mircescu își luă carnetul și ieși din birou. Coborî la mașină.

Ziua era splendidă. Cald și senin. Poate chiar prea cald. Își scoase haina și urcă în mașină. „Mai bine acolo, la Ostrov, unde există și răcoarea apei“, își zise el, în timp ce demară.

Mircescu încerca sentimentul că este pe un drum bun. Această meticulozitate în evaluarea fiecărui aspect, a problemelor ridicate într-un asemenea caz era o lecție învățată de la Banu. Era o cerință fără de care succesul nu putea fi apropiat.

Orașul către care o pornise îi apărură deodată în fața ochilor cu blocurile lui impunătoare. Șoseaua șerpuia ușor, iar drumul era bine întreținut.

Marea întreprindere, cu turnuri masive de foc și fum, era învăluită într-o ceață roșiatică, persistentă. O luă pe o scurtătură asfaltată.

Era așteptat. Un coleg avea sarcina să-i prezinte lui Mircescu pe cei doi specialiști. Mircescu se pregătise. Pentru a putea purta o discuție constructivă trebuia să fie bine informat în legătură cu viitorii lui parteneri de dialog. Ce știa Mircescu ? „Inginerul Preotu, om de treabă, sensibil, muncitor, pasionat de electronică, dar și de muzică. Duce o viață de familie normală. Are o comportare corespunzătoare,

lucrează în colectiv de 4 ani. A fost de trei ori în decurs de doi ani în străinătate. Inginerul Sandu. Șeful de lucrare. Om dintr-o bucată, bine pregătit profesional, îi place muzica bună, e pasionat de electronică și pictură. Are chiar o expoziție personală. Fără probleme în familie. Cunoaște mai multe limbi străine.“

De aici trebuia el să pornească. Era mult ? Era puțin ?

Nici unul dintre specialiști nu a fost contrariat de discuție. De caracterul ei mai ales. De fapt ei își făcuseră datoria conștiincios și n-aveau nimic de ascuns. Nu-l acuzau pe Urdeanu, colegul lor. Da, într-adevăr, el, Urdeanu, se mai despărțea de ei, mergînd cu femeia aceea, dar asta îl interesa personal. Își spuneau pe numele mic. Le-a mărturisit că au fost colegi de școală. În legătură cu Braun, singurul element nou rămînea acela că „individul era curios să afle cît mai multe despre țara noastră, despre evoluția orașului-port și despre zona aceasta de frontieră, din jurul orașului“. Regreta, la timpul acela, că nu putea să ne viziteze „avînd unele probleme pe cap“...

Referitor la neparticiparea la „probele tehnologice“ amîndoi au recunoscut că din cauza acelei serii „de pomină“ au „ratat“ exercițiul cel mai important „pe viu“. „Parcă ne-au luat și mințile și picioarele.“ Sau „știam însă că nici partenerul nu avea chef să ne arate cine știe ce tehnologie“. Sau „tot ce se pregătise era improvizat. Fiecare își apără secretele fabricației“.

Din toate aceste date, care completau ceea ce el și Tăutu stabiliseră, Mircescu întocmi un raport amănunțit. Era clar interesul lui Braun față de Urdeanu încă de acolo, din străinătate.

Cu tact, aparent dezinteresat, trezindu-și aminti-

rile, Braun, fără a-i face pe cei doi suspicioși, aflase cîte ceva despre transformările din această zonă și despre altele. Braun organiza mici „întîlniri“ pentru a obține pe nesimțite informațiile dorite. În rest, nu le-a cerut nimic. „Chiar nimic?“ se întrebă Mircescu, cutremurat de ideea că specialiștii noștri vorbiseră poate prea mult. Braun avea și alte interese, chiar dacă, probabil, lucra și pentru firma respectivă. Acum se puteau pune și alte întrebări: au fost scoase afară unele piese? care? de ce? nu cumva cele mai valoroase? Sau: ce legături s-au stabilit între Urdeanu și Braun? Ce i-a promis acesta? Ce rol are Helga? și cîte altele.

„Treabă complicată, Tăutule, își zise Mircescu, improvizînd un fel de dialog cu colegul său. Se cam încurcă ițele, dar timpul lucrează acum pentru noi. Treabă complicată.“

Cu gîndurile astea Mircescu părăsi întreprinderea. Se urcă în mașină și se îndreptă spre inspectorat. Îl aștepta discuția cu inspectorul șef Banu.

Vara se rostogolea fierbinte, uluitor de fierbinte. Fuseseră ele călduri și altă dată, dar nu chiar atît de chinuitoare. Ploaia căzută acum cîteva zile n-a putut potoli setea plantelor, a florilor, a pomilor, setea pămîntului.

Tăutu, după discuția cu specialistul în numismatică, fu uimit. Dar mai uimit a rămas el, specialistul.

— Cum, domnule căpitan, așa valori sînt acolo și nimeni nu a știut de ele? ! Este de neînchipuit, este de neiertat... Nu mai înțeleg nimic.

Tînărul ofițer reținu această reacție, își adună toate însemnările și se prezintă la Mircescu.

— E dată dracului treaba, maestre. Sîntem pe un butoi de pulbere. Colecția profesorului, adică a ră-

posatului Lovrin, e de foarte mare valoare. Și asta e o formulă modestă. Citește ce scrie aici, și-i întinse raportul.

— Mda, făcu Mircescu după ce-l ascultă și după ce citi hîrtia. Dacă e p'asa a-ncurcat-o inginerașul nostru. Mai abitir decît puteam crede.

Rămase pe gînduri o clipă, apoi se ridică.

— Tăutule, sper să ne înțelegem bine. De aproape o săptămînă sîntem prinși ca într-un vîrtej și încă, așa simt eu cel puțin, ceva nu ne merge. Ceva lîncezește sau, dacă vrei altfel, scîrțîie.

Tăutu vru să-l întrerupă, dar Mircescu îi făcu semn să aibă răbdare. Încă nu terminase.

— Nu, nu e vorba că ne-am împotmolit noi sau că previziunile noastre s-au dus dracului. Altceva e la mijloc. Și mi se pare că vom mai avea surprize. Chestia asta cu colecția, cu evaluarea ei, faptul că multe piese nu mai sînt acolo, toate astea încep să mă sîciie. E ceva care mă cam roade, mă înțelegi? Mai rău decît ulcerul ăla al meu. Să-i prezentăm tovarășului colonel urgent noile date. Cred că trebuie să introducem mișcări noi în partida asta de șah.

— Da. Dar o să ne întrebe, ca de obicei, la ce ne-am gîndit. Eu, să-ți spun, m-am gîndit la mai multe variante. Oricum, am o idee care cred că poate fi pusă urgent în aplicare. Poate că merită. Așa cred.

Mai stătură puțin, pînă ce Mircescu se „edifică” cu proiectul lui Tăutu. Apoi îi zise :

— Ce te oprește? Acționează. Asta ne cere și șeful : să acționăm pentru a clarifica totul. Ce-mi spui cred că e foarte corect și util. Putem începe imediat.

Apoi se despărțiră. Tăutu plecă să transforme planul în realitate, iar Mircescu rămase cu ale lui. Si-a-gur, Mircescu căzu pe gînduri.

Aflat la volanul „roșcatei” sale care mergea și pe arătură dacă era nevoie, o Dacie „chinuită”, dar destul de îngrijită pentru un necunosător în ale mecanicii, Tăutu se îndrepta spre doamna Lovrin. Vorbea de unul singur, așa, ca să-i treacă de urît, blestemîndu-i cu voce tare pe cei de la drumuri pentru gropile, „ca de bombardament”, ivite atît de frecvent în asfalt.

Roșcata torcea. Trăgea săraca. Și Tăutu o manevra cu dibăcie. „De la Cristescu ai învățat, Tăutule, parcă te-ar fi avut ucenic”, îl lăudase Banu odată. „Ce să fac și eu, tovarășe comandant, ca orice meserie, se învață furînd din mers. Ca și învățătura furată în timpul cînd am lucrat nemijlocit cu dumneavoastră în o serie de cazuri”, i-a răspuns el șefului.

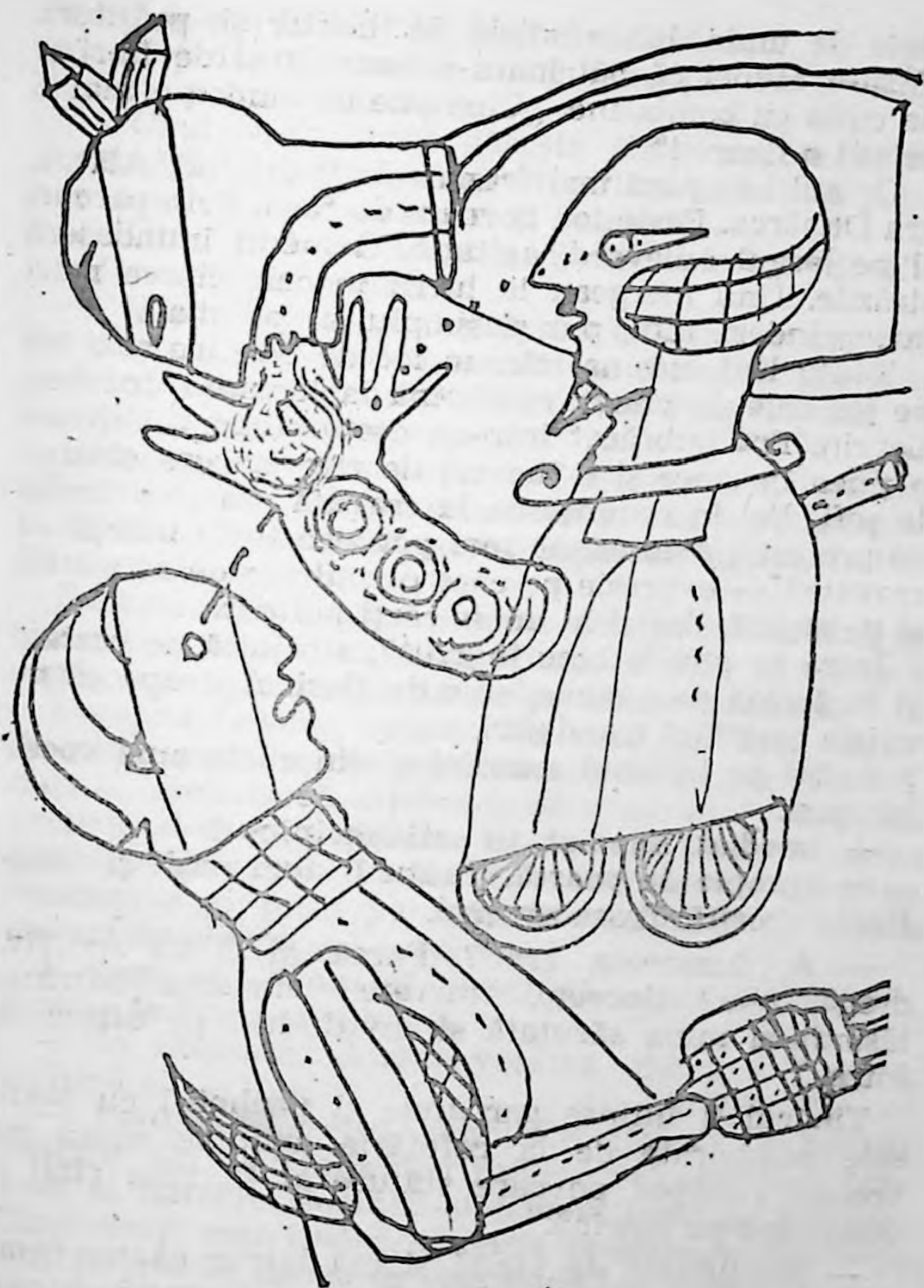
Toate acestea îi treceau acum prin minte. Voia să nu se facă de rîs, să nu-l facă pe Banu să regrete că l-a cooptat în colectivul care rezolva acum un caz atît de dificil.

Discuția, adică noua discuție pe care dorea s-o poarte cu bătrîna Lovrin, devenise aproape obligatorie. Era parte integrantă din planul propus lui Mircescu și acceptat.

...,Deși mi-a spus că nu știe ce a luat fiul ei din colecție, este imposibil să nu-i fi vorbit profesorul despre valoarea pieselor ce se aflau în camera aceea. Deci, profesorul face un stop cardiac și nu mai are timp să-și verifice colecția, să vadă dacă fiul său vitreg, Urdeanu, sau altcineva nu umblase la ea. Treaba asta nu e clară. Urdeanu a umblat sau nu în colecția tatălui său vitreg cînd acesta mai trăia ?”

Tot drumul n-a făcut altceva decît să-și pună întrebări și să caute răspunsuri. Se străduia să găsească și formula cea mai fericită pentru discuție

Trecu pe la florăria din colț, de unde cumpără, ca și rîndul trecut, garoafe. Apoi trecu și pe la cofe-

tăria de unde luă o sticlă de lichior și prăjituri. Văzuse atunci că bătrîna s-a bucurat și de flori și de cutia cu bomboane. „Cine știe de cînd n-o mai fi primit o floare !“

Orașul i se păru mai frumos decît oricînd. Alături era Dunărea. Peste tot, covoare de flori. Prin parcuri și pe largul bulevard; agitație. Oamenii inundaseră străzile. Unii mergeau la lucru în cele cîteva mari întreprinderi, alții, pur și simplu, se plimbau.

Tăutu lăsă mașina într-un loc de parcare și o luă pe jos cale de cîteva case pînă la locuința doamnei Lovrin. Era îmbrăcat într-un costum sport. Cravata o ținea în cuier și o lua ori de cîte ori era chemat la șefi. Ba, în renunțarea la cravată era și o formă de protest. „Așa, nu ne mai pot zice toți : băieții cu cravate“ — expresie pe care o întîlnise de atîtea ori și pe stradă, dar și în unele cărți polițiste.

Intră pe strada bine îngrijită, străjuită de castani și încărcată de o sumedenie de flori. Aproape că nu exista casă fără trandafiri.

Apăsă pe butonul soneriei și din curte auzi vocea bătrînei.

— Imediat, imediat, tu ești Agripino ?

Se apropie de poartă, Tăutu îi auzi pașii și răsuflarea obosită. Trase zăvorul.

— A, dumneata erai ? Parcă ai fi un sportiv, dragă, ehe ! tinerețe, tinerețe ! exclamă bătrîna, lăsîndu-și mîna sărutată și invitîndu-l pe ofițer să intre.

Tînărul îi întinse garoafele și pachetul cu toate cele cumpărate de la cofetărie apoi se așeză pe aceeași canapea pe care stătuse și în ziua cînd o cunoscuse pe bătrînă.

— Mulțumesc de vizită și mă bucur că nu m-ai uitat. Te-ai ținut de cuvînt și asta înseamnă că nici

eu nu m-am înșelat în ceea ce te privește. În viața asta trepidantă, zise ea, nu e timp pentru o vizită, darmite pentru mai multe.

— Când vrea omul găsește timp pentru orice, doamnă Lovrin. Numai să vrea. Dar nu e mai puțin adevărat că s-au schimbat și oamenii.

— Oho, exclamă bătrîna. S-au schimbat. Și oftă pradă unei gînd ascuns.

— V-am adus și catalogul, zise el, după un moment de tăcere, încercînd să canalizeze discuția spre ceea ce-l interesa mai mult. Să știți că l-am studiat cu atenție. E foarte interesant.

Bătrîna, după cum observase, era parcă mai palidă. „Se întîmplase ceva în cele două zile care au trecut ? E frămîntată de vreo știre ? Apăruse cumva fiul ?” Tăutu n-avea de unde ști.

Rămase cîteva clipe singur, pentru că bătrîna se dusesse să facă o cafeluță, timp în care el căută o explicație la schimbările de pe obrazul femeii.

Doamna Lovrin apăru. Nu erau aceleași cești ! Acestea erau dintr-o garnitură deosebit de scumpă, aurită. Trebuia să înțeleagă că acum era socotit un oaspete deosebit. Aduse în același timp și două păhărele de cristal veritabil, o sticlă și un sifon. Se reîntoarse și puse pe măsuță o cănuță cu cîteva cuburi de gheață.

Îl rugă pe Tăutu să deschidă sticla de lichior. Acesta se execută și turnă.

— În sănătatea dumneavoastră, doamna Lovrin, închină el.

— Pentru tinerețea dumitale, tinere, și pentru fericire. Un licăr albastru fulgeră în ochii încă frumoși ai bătrînei doamne și femeia sorbi cu plăcere. Când eram mai tînără, singură pregăteam lichiorurile. Lovrin se dădea în vînt după ele, spuse ea, așezînd păhărelul pe măsuță.

Bătrîna sorbi iar din lichior, Tăutu imitînd-o, deşi de felul lui nu agreea asemenea bături.

— Doamnă Lovrin, după cîte mi-am dat seama din spusele dumneavoastră, profesorul a fost un om deosebit. De altfel şi dumneavoastră, adăugă el bucurîndu-se că gazda nu-şi ascundea plăcerea de a fi complimentată. Nu vă reamintiţi, continuă el, dacă în zilele premergătoare acelei morţi stupide, nu s-a arătat cumva iritat, supărat vreau să zic, nu cumva o enervare mare i-ar fi putut declanşa criza aceea atît de gravă ?

Doamna Lovrin se lăsă pe spătarul scaunului. Nu părea încîntată de întrebare, dar se străduia să răspundă corect.

— Desigur, desigur, credeam că ştiţi...

— Părerile mele trebuie verificate, doamnă. Şi cine poate şti mai bine decît dumneavoastră adevărul. O discuţie dintre tată şi fiu ! Buun ! Dar ce fel de discuţie şi de ce să declanşeze o supărare atît de mare ? Sper că aţi auzit-o, poate că aţi şi intervenit cumva să luaţi partea vreunuia dintre ei... Eu încerc să aflu, cu ajutorul dumneavoastră, un adevăr care, cred, a început atunci şi se mai continuă acum.

Bătrîna îl urmărea cu interes. Şi ea încercase, după aceea, să găsească o legătură între atitudinea fiului şi criza care a provocat moartea profesorului.

Tăutu nu stătuse cu mîinile în sîn. Se zbătuse, umblase prin arhiva spitalului din localitate şi descoperise foaia de observaţie clinică, ceea ce îi crease o anume bază de discuţie. În plus se văzu dator din nou să rişte, aruncînd în „joc“ o piesă importantă... „Şi dacă o asemenea discuţie n-a avut loc ?“

Alungă repede un asemenea gînd. „Dacă n-a avut loc trebuia să aibă. Fără o asemenea discuţie planul nu mai ţine.“ A riscat şi... n-a greşit. După reacţia

doamnei Lovrin a înțeles că fusese un asemenea conflict. Era pe drumul cel bun.

— Vreau să vă rog, așadar, stimată doamnă Lovrin, să ne întoarcem cu câțiva ani în urmă. Aveți o memorie formidabilă și sper să vă reamintiți cât puteți de exact acea discuție care a avut loc atunci în camera colecției.

— Mai pune-mi un pic de lichior, tinere, îl rugă, ea pe ofițer, și după ce-l bău adăugă. Ascultă-mă cu atenție. Dacă vă este de folos ceea ce am să-ți povestesc, o fac. Deși nu-mi produce nici o plăcere. Cine știe? Poate că eu singură mai am de înțeles câte ceva. M-aș bucura să vă pot ajuta. Așa cum se poate bucura o bătrână, o bătrână singură ca mine.

— Vă ascult, zise Tăutu, privind mâinile bătrânei, care tremurau ușor.

— Fiul meu se întorsese atunci din străinătate. Și ne făcuse o vizită. Soția lui era plecată la o specializare. Ne-a adus câteva cadouri atunci și a vrut să aibă o discuție cu Lovrin. Acesta i-a replicat. „Nu-i nevoie, poate să stea și maică-ta aici. Nu am nici un secret față de dînsa. Tot ce știu eu, poate să afle și ea, că doar n-om fi doi străini sub același acoperiș. E singurul om în care am cea mai mare încredere.” Fiul meu s-a arătat surprins, dar a încercat să insiste. Soțul însă nu a acceptat. „Bine, a zis, fiul meu. Cum dorești.” A scos portmoneul și din el o scrisoare cu antetul unei întreprinderi și i-a dat-o. „Poți s-o citești cu voce tare, dacă n-ai nici un secret. Nici eu n-am citit-o.” A zîmbit urît, așa, ca un rînjat. Mințea. Eu știam că nu e sincer. Pe mine mă mințise de mai multe ori. Învățase de pe la alții meteahna asta, a minciunii. Dar să mă întorc la clipele acelea. Nu se păstrează acea scrisoare de câteva propoziții pentru că soțul meu a rupt-o imediat, tulburat de cele

ce se scriau acolo. Cîte ceva îmi mai aduc aminte. „Bunii mei prieteni, am întîlnit pe fiul vostru aici și mi-a făcut plăcere. Este un om de perspectivă. Eu mă voi strădui pentru el, să devină cineva. Prin el veți afla o propunere a mea. Îl rog pe profesorul Lovrin să țină cont. Cu afecțiune Braun...” Cam atît. Nu cred că am uitat ceva. „Ticălosul”, a izbucnit Lovrin. „Cum își permite dobitocul !” Scrisoarea era parcă venită de dincolo de mormînt. Știam că Braun dispăruse în apele Dunării. Cred că știa din capul locului la ce se referea Braun, dacă devenise așa de nervos.

Totuși i-a cerut fiului meu să rostească mesajul lui Braun.

În cameră se făcuse dintr-o dată parcă mai cald. Am deschis fereastra.

„Domnul Braun m-a rugat să-ți transmit că vrea să trateze cu dumneata. Are nevoie de niște piese din colecție. Plătește bine, are de unde, și nu e un zgîrcit. Am și un avans. Poftim !” Și aruncă teancul pe masă. Cîteva mii de mărci. „Ce ? ! a izbucnit profesorul. Asta ar însemna să mă vînd, să-mi vînd adică munca mea de o viață ? Și să-mi calc jurămîntul dat strămoșilor mei ?”

A zis mai multe. Aproape că nu se mai controla. Niciodată în viața noastră comună nu l-am văzut așa agitat. Am încercat să-l liniștesc.

„Ieși din casa mea ! Ieși !”, i-a strigat fiului meu.

„Bine, plec, dacă zici să plec, plec. Dar nu uitați. Eu vreau să fiu un om de cuvînt. I-am promis... Și să nu faci pe nebunul că atunci va trebui să schimbăm tactica...”

„Ieși, măgarule, a țipat profesorul, că-ți dau cu ceva în cap. Simt că mi-ai luat liniștea, că-mi otrăvești viața. Ieși ! Și să nu mai îndrăznești să calci pe aici...”

Fiul meu a ieșit val-vîrtej. N-a avut încotro. Tot la fel rînjea. Nu-l mai recunoscusem nici eu. Lovrin, după plecarea fiului meu, și-a pus capul pe masă. Tremura. Tremura din tot corpul. Apoi cîteva zile a rămas în pat. N-avea poftă de mîncare și de nimic. În fiecare zi mergea în odaia cu colecția și privea crunt piesele. Atunci m-a și rugat să-i așez canapeaua acolo. I-am zis că e prea rece, n-avem sobă în acea cameră. I-am spus c-o să se îmbolnăvească. M-a rugat să-i cumpăr un lacăt sau o altă încuietoare. Am cumpărat o yală și mi-a pus-o un meșter, un vecin.

Bătrîna, prinsă de cele povestite, uitase o vreme de cafea, apoi sorbi încet, cu ochii pierduți în frunzișul cireșului.

— Și mai departe ? În următoarele zile ? întrebă Tăutu, sesizînd în vocea bătrînei o anume oboseală.

— L-am căutat pe fiul meu. Îmi era fiu, ce să fac ? Mă gîndeam și să nu facă ceva rău. M-am dus la el. Chiar în ziua cînd cumpărasem yala. Era acasă. Tot singur. M-a primit politicos. S-a interesat ce face „bătrînul“. „S-a ridicat din pat, dar tot e bolnav“, i-am răspuns. „I-ai zdruncinat cu vorbele alea.“ „Se face el bine. Nu-i nimic. Îi mai trebuia și lui așa cîte un duș... Că a fost comod toată viața, de cînd îl cunosc eu, dumneata te-ai zbătut cu toate. Să vadă și el pe ce lume trăiește. Toată viața a fost un idealist. El și istoria și strămoșii. Nu mai vedea altceva. El nu vede că lumea s-a schimbat ? S-a ramolit tatăl ăsta al meu...“

L-am privit uimită. Nu mă așteptam să vorbească așa despre cel care-l ținuse în facultate și avusese grijă de el în acei ani grei. Nu că Gelu e copilul meu, dar să știți că e un băiat cu multe calități. Chiar dacă mi-a produs alîtea supărări. Ceva s-a

întîmplat cu el. Nu știu ce. Devenise indolent, nerecunoscător.

„Ascultă, mamă, mi-a zis. Știi dumneata că eu dîndu-i piesele astea lui Braun, el îmi dă altceva mai de preț ? Cu adevărat de preț. Și pentru mine și pentru dumneata. Că amîndoi sîntem moștenitori de drept...”

Am fost curioasă să aflu la ce se referea fiul meu. „Ce moștenire, mă, ce vrei să spui ?” l-am întrebat. „Moștenirea. Caseta de care nu știi dumneata...” „Ba știu, i-am zis, dar poate nu știi tu că s-a pierdut, a ars. A dispărut ! Ce să mai umblăm după cai morți ! E o minciună ce spune Braun !” „Nu, mamă, e adevărat. Și e moștenirea mea. E tot ce mi-a lăsat tatăl meu adevărat.” N-am mai știut ce să-i spun. Era ceva cu o casetă. Cu nu știu ce comori în ea. Dar eu n-am mai văzut-o. Știu că avea niște chei speciale și că se putea umbla foarte greu la ea. Și mai știam că într-o noapte, pe la începutul lui '44, Braun l-a rugat pe bărbatu-meu să-i pună la loc sigur, în casetă, niște valori. Atunci, dacă nu mă-nșel, cu totul întîmplător am văzut caseta aia blestemată pentru ultima oară. Un fel de cufăr, ceva mai mic. Și iată că din nou se ivea. Poate de dincolo de viață și de moarte. Eram îngrozită. Fiul meu era pornit și eu simțeam, cu inima mea de mamă, că e dus de nas, dar și că nu-l pot trezi. I-am strigat : „Te minte ticălosul ăla de Braun. Caseta nu există. Nu ne aparține. Colecția de monede nu e a noastră. E a lui Lovrin. Nici a lui nu-i. Că el o donează țării. Te nenorocești, fiule ! Și ne nenorocești și pe noi !”

Totul a fost zadarnic. Mă privea ca un ieșit din minți. Apoi s-a liniștit. Rînjetul s-a transformat în zîmbet și a început să vorbească asemenea unui om normal. Puteam să cred că furtuna a trecut. Cînd să plec m-a întrebat ce am în sacoșă.

„Am cumpărat o yală. Ne trebuie. Că schimbăm broasca la uşă. Ni s-a făcut frică de hoţi“.

„Dă-mi, te rog, şi mie o cheie. Poate am nevoie şi eu să vin să te văd. Să nu-l mai supăr pe tata — profesorul“.

I-am dat o cheie. E fiul meu. Aici, cred că am greşit. Nu trebuia. Şi astăzi am sentimentul că l-am trădat pe profesor, că sînt vinovată. Nu ştiam că fiul meu e în stare... doar eram mama lui. Nu l-am putut refuza.

Bătrîna iar s-a oprit. A vrut să-şi şteargă cîteva lacrimi care-i invadaseră ochii. Era şi obosită. Pe măsură ce povestea parcă îmbătrînea.

Tăutu a încercat chiar s-o oprească, dar n-a putut. Maria Lovrin se hotărîse să spună toată istoria şi nimic şi nimeni n-o mai putea împiedica. În toţi aceşti ani a dus singură întreaga povară, acum se elibera.

„Aşadar, îşi zise Tăutu, aşadar există o legătură foarte strînsă între Urdeanu, Braun, caseta, colecţia Lovrin şi toate celelalte. Înseamnă că putem crede că sîntem pe un drum bun. Piese sustrase din colecţia lui Lovrin sînt, trebuie să fie la Braun. Plătite sau neplătite. Dar dacă Braun urmăreşte şi altceva cu Urdeanu ? Oameni ca Braun nu se dau în lături de la nimic. Cînd e vorba de bani, de avantaje mai ales, sau de cine ştie ce alte ticăloşii. Plătise el ce plătitise cu distracţiile lui Urdeanu, dar acum trebuia să-şi întoarcă cu vîrf şi îndesat acele cheltuieli.“

Femeia se pregăti să-şi reia spovedania. Tăutu se uită rugător la ea şi ea pricepu că el avea de pus o întrebare.

— Spune, tinere, spune ! Dacă ştiu, am să-ţi istorisesc.

— După acea întâlnire, fiul nu v-a călcat, fără să știți, casa ?

— Sigur, rosti bătrîna, sfîșiată de păreri de rău fără margini.

Se chircise parcă pe scaun și se făcuse mai mică, sau așa i se păru lui Tăutu, și își mototolea în neștire capotul albastru, dintr-o mătase mai veche, fină.

— Era tîrziu. Dincolo de miezul nopții. Am auzit un zgomot. Profesorul nu putea să doarmă. Sau era, așa, într-o criză. Avea insomnie. A auzit și el zgomotul. S-a ridicat. M-am ridicat și eu. L-am ajutat. Am aprins lumina. Era totuși un om curajos. Făcuse și războiul. Înțelegeam ce gîndea. „Hoțul e fiul tău, altcineva nu e. Mi-a promis-o și uite că se ține de cuvînt...” Înăuntru era într-adevăr fiul meu. Sustrăgea, înțelegeți, adică fura din piese, și bătrîna izbucni mai tare în plîns.

Față de această pornire a bătrînei, care nu se putea stăpîni, Tăutu încercă s-o scoată din impas.

— Doamnă Lovrin, în definitiv asta s-a întîmplat mai demult. Știți, cunoașteți adică consecințele, acum, nu mai are rost să... vă rog... Nu vă mai chinuiți.

— N-are rost, într-adevăr, zise bătrîna după ce încetă să plîngă. Acum nu mai are nici un rost. Tăcu, își șterse lacrimile și Tăutu îi mai turnă încă un păhăruț de lichior și în celălalt pahar, sifon. Dar de chinuit, mă chinui. Mulțumesc, dragule, mulțumesc, rosti bătrîna, și sorbi o mică înghițitură. Cînd a văzut soțul meu scena, reluă ea, că s-a dus acolo în odaia aceea, am crezut că leșină. Dar nu a fost așa ceva. S-a repezit la fiul meu. Acesta, mult mai tînăr, și mai puternic, l-a imobilizat. „Încetează !” am strigat eu. „Ești nebun ? Te pui cu un bătrîn ?” „Mamă, să nu te bagi, m-a avertizat el. Am o socoteală cu

acest domn profesor." L-a eliberat totuși, dar i-a strigat : „Ramolitule ! Am terminat. Noapte bună !“ și a ieșit. Altceva nimic. Atunci soțului meu i s-a făcut rău. Am telefonat la salvare și l-am dus la spital. Eu ce era să fac ? Să-mi dau fiul pe mîna autorităților ?! La trei zile soțul meu a murit. L-am pierdut. De fapt, i-am pierdut pe amîndoi și pe soț și pe fiu.

Se opri. Mai luă o înghițitură.

Ziua lăcrima boabe dulci de aur în văzduhul limpede, obositor de albastru al acelei după-amieze.

Pentru Tăutu, multe lucruri se clarificaseră, dar se iviră alte întrebări. Și alte zone de cercetare deveneau iminente. Negustorul — tatăl inginerului — avusese legături cu cămășile verzi, pe urmă îi părăsese. Cam de atunci data și caseta. De altfel a pătimit pentru că renunțase la vechile „prietenii“. Azi, una, mîine, alta, și într-un tîrziu, cînd se aștepta mai puțin, incendiul și gata ! Pe urmă a apărut colecția profesorului Lovrin. Și mereu, pînă spre începutul lui '44, domnul Braun. Și acum, după atîția ani, iată că se leagă toate : Braun și inginerul, colecția și caseta, vasul rămas pe fundul Dunării. Cine știe ce s-o mai găsi acolo jos, în pîntecele acelui vas blestemat.

Tăutu se smulse din toate aceste gînduri și simți nevoia să-i vorbească bătrînei femei din fața lui cu toată căldura :

— Doamnă Lovrin, înțeleg, povestea aceasta v-a răscolit, dar vreau să vă rog și în același timp să mă credeți că am să vă vizitez de cîte ori am să mai vin prin acest oraș. Sînt sigur că vom reuși să facem lumină, adică să descoperim piesele și poate și acea casetă. Și vă asigur de tot respectul meu. Dăm noi de capul acestei istorii.

— Și de fiul meu ? întrebă ea.

— Cu siguranță, și de el. Trebuie !

Bătrîna își reveni dintr-o dată. Avea încredere în acest tînar căruia îi spusese lucruri pe care le avea pe suflet. Fusesse o adevărată confesiune.

După ce o părăsi pe bătrîna, lui Tăutu îi stăruia în minte întrebarea pe care și-o pusese de la bun început, atunci cînd se hotărîse cum să stea de vorbă cu doamna Lovrin. Da. Acum intuiția se confirma ; anticipase purul adevăr. Verificarea impusă, și aici se simți dintr-o dată mai stăpîn și mai aproape de punctul acela al dezlegării enigmei, se dovedise necesară și-i dăduse satisfacție. Era ca o promisiune pentru viitor. „Da, sînt necesare, flerul, intuiția, cum vrei să-i zici, dar nu și suficiente !“ Formula i s-a părut frumoasă și Tăutu se și vedea trîntindu-i-o lui Mircescu la prima discuție.

Nu s-ar fi putut zice că Mircescu era într-o pasă proastă. Dimpotrivă. După ce ieșise de la inspectorul Banu se retrăsese la el în birou și-și schimbase oarecum optica asupra cazului. Îl preocupa de astă dată invenția inginerului, adică a unui colectiv de fapt din care făcuse parte și Urdeanu. „De mare importanță. Se termină cu importul și ce facem noi este mult mai ieftin și de calitate superioară. De ce trebuie să plătim valută forte și pentru electrozi și pentru aparatura necesară. Plus specialiștii...”

Luă legătura cu directorul tehnic al întreprinderii în care lucra Urdeanu și-l rugă să rămînă la sediu per tru o discuție. Se cunoșteau din anii liceului. Se aruncă în mașină și în mai puțin de un sfert de oră era în biroul acestuia.

— Cornele, ascultă-mă, nu vreau să te rețin mult. că știu cît ești de ocupat, dar trebuie să stăm de vorbă. Și dacă ți-a mai rămas vreme sau vreun rest

de cafea în termosul ăla de care nu te desparți nici odată, să știi că ți-o beau.

— Auzi, frate, stai, că nu dau turcii. Mă răsucești și mă învîrtești, parcă ai vrea neapărat să mă amețești. Stai liniștit, în fotoliul acela, că vezi ce frumos e. E pentru oaspeți ! Eu nu prea îmi fac veacul pe aici. Eu cam umblu pe la laboratoare, pe la ateliere. Așa că sînt mare ! Am mai multe birouri ! Tu ce vrei ? Vrei cafea ? Poftim cafea, și scoase termosul dintr-o servantă masivă, apoi aduse și două cești. Turnă. Cum o vrei ? Mai dulce sau ușor îmbunătățită ?

— Nu. Îmi face rău la digestie, zise Mircescu începînd despre ce e vorba.

— Nu-ți face ție rău la digestie o picătură de coniac de cinci stele, amice. Că doar sîntem leat și avem aceleași... păcate. Și acum dă-i drumul. După cum te vād e ceva grav, nu ?

— Nu încă, dar s-ar putea. Îmi trebuie proiectul de invenție „SOLAR 5” și asta cît mai urgent. Îl ai ? Și tot ce poți să-mi spui despre el.

— Îl am, cum să nu. E unicat, răspunse directorul.

— Unde e ? întrebă Mircescu.

— În casa aia de fier, de lîngă geam.

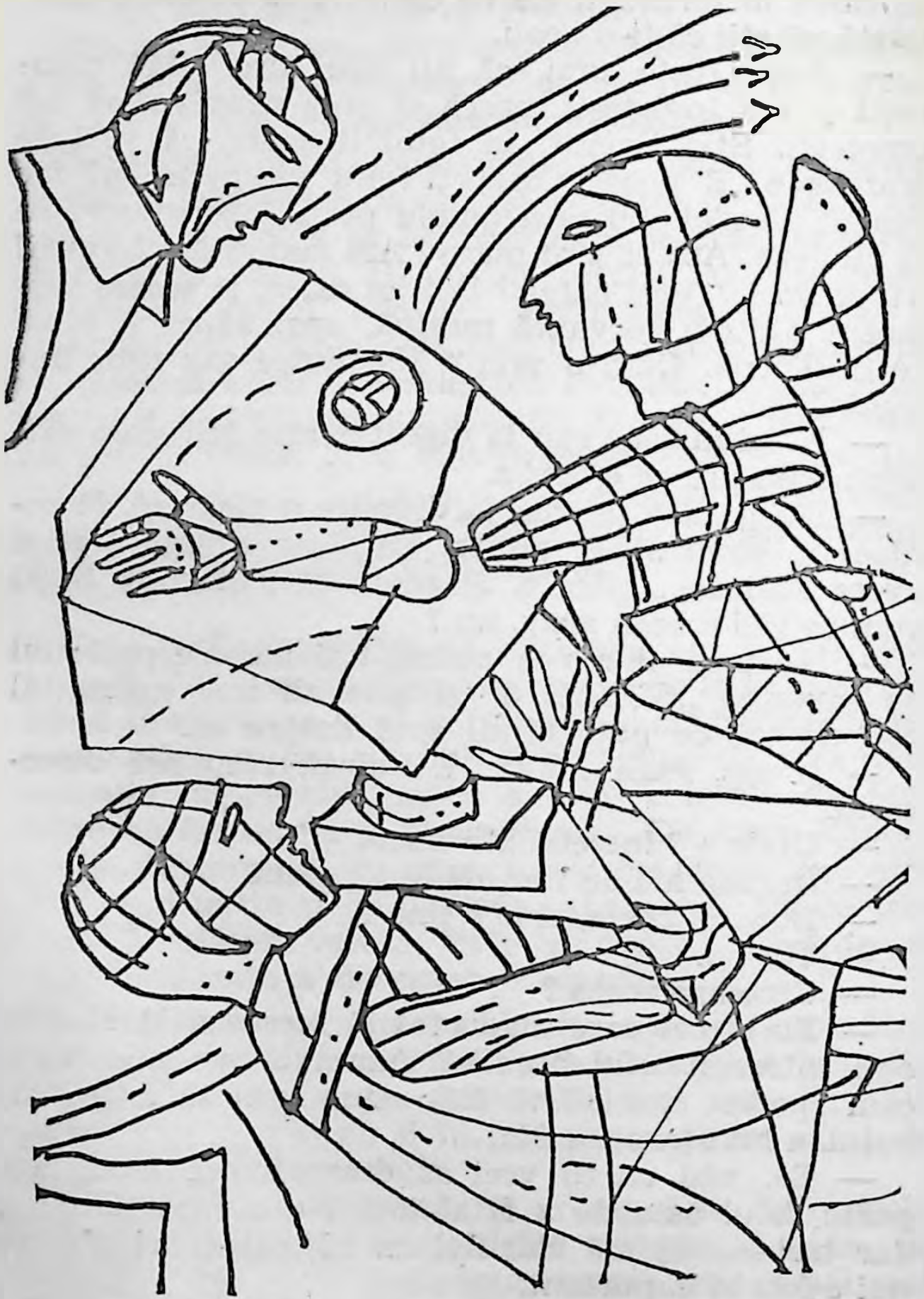
— Bun. Și cheia, cine o ține ?

— Tot eu.

— Cine are acces ?

— Eu și cei care au lucrat și lucrează la el. Dar ce-i interogatoriul acesta ? Acum cîteva zile mi-ai cam speriat specialiștii ăia, acum vrei să... Ce dracului, a luat țara foc ?!...

— Ee, vād că tu vrei să dramatizezi. Lasă la o parte felul ăsta de a fi al tău. Nu a luat țara foc, dar trebuie să mă clarifici cu niște lucruri. Pentru noi e foarte important.

Directorul tehnic se ridică și deschise casa de fier. Cheia într-adevăr era la el.

— O singură cheie există ? Mai are cineva ? insistă Mircescu.

— Nimeni. Una singură și e la... tata ! Iată documentul.

Mircescu citi componența colectivului. Directorul tehnic făcea parte din el, dar nu era el coordonatorul.

— Măi, Cornele, de ce-ai refuzat să fii coordonator ? îl întreabă Mircescu, cu o voce care aducea mai mult a dojană.

— Ideea de la care s-a pornit a fost a mea. E adevărat. Urdeanu însă mi-a luat-o înainte cu materializarea. El era înaintea noastră. După accident n-avea nici un rost să devin coordonator. Băieții aveau un avantaj de o jumătate de an.

— Vezi de treabă, Cornele. Și dacă n-ar fi fost acel stupid accident de mașină, tot ei ar fi fost, te știu eu că nu-ți place să ieși în față. Găseai tu un motiv să pui pe vreunul în frunte. Nu-i așa ? Cornele, Cornele, dacă mi-ai fi spus tu mie ceva atunci, ehe nu mai aveau ce căuta lichelele prin jurul tău. Dar acum... Am o idee totuși. Dă-mi mie documentul și ți-l dau eu pe acesta. E mai bine așa.

Scoase din servieta pe care o ținea pe genunchi o mapă cu aceleași coperte și aceleași dimensiuni.

Directorul o luă în mână și începu s-o răsfoiască

— Privește bine și ce conține...

— Același, identic, rosti el după ce se mai uită la câteva pagini. Sau *aproape* identic.

— Ai dreptate. „Aproape“ identic. Sînt unii, care nu știu treaba asta, prietene. Tu ești singurul care cunoști adevărul. Unii au mai și lipsit de la anumite „lecții“. Aia care așteaptă să pună mîna pe

el, mă înțelegi ? Și mai sînt și alte chestiuni pe care nu le poate pune cap la cap nici un specialist. Mă rog, dacă n-are întregul, asta rămîne de văzut. Uite, din cauza asta am dat buzna peste tine. Dincolo de faptul că voiam să-ți beau cafeaua „îmbunătățită“. În rest... tăcere ! Ca la Shakespeare ! De acord ?

— De acord, cum să nu, zise directorul tehnic. Dorm și eu mai liniștit. Știu că se află în mîini bune. De ce însă nu l-aș păzi eu... ?

— Ssst ! făcu Mircescu. Se putea și altfel. Dar eu vreau să te menajez, înțelegi ? Bine, bine. Nu-i numai chestia asta, dar dacă ți le-oi spune pe toate, o să știi prea multe și-o să-mbătrînești. Și e păcat ! Tu trebuie să rămîi „Făt-Frumos“ al generației mele. Și nu uita : dacă e ceva suspect mă cauți de urgență.

Luă documentul adus de Mircescu și-l încuie în casa de fier. Mircescu îl luă pe cel autentic și-l introduse în servietă.

— Bine, facem așa. Dacă zici tu, autoritate, cum să nu mă supun, rosti directorul tehnic. Și-ți mulțumesc !

— N-ai pentru ce. Și eu îți mulțumesc pentru că m-ai înțeles. Valorile le apărăm toți, nu numai unii. Asta am învățat-o de la școală și de la bătrînii noștri. Ei, și acum ce faci, mergi în oraș ?

— Bineînțeles, te și invit la mine. Cel puțin să-i vezi pe cei mici. Adică ce zic eu cei mici, că sînt tot așa de mari ca și ai tăi.

— Asta, altă dată, prietene, ocoli invitația Mircescu. Acum sînt prea ocupat.

Directorul îl înțelese.

— Și chiar, întrebă el cînd urcară în mașină, chiar crezi că are să-mi asalteze cineva biroul, casa de fier ?

— E o întrebare, de fapt sînt chiar două, la care nu-ți pot răspunde. Acum, nu pot. Mîine... Îți propun însă ca în zilele următoarele să lucrezi numai în laborator. Fără documentație. Nu te învăț eu cum. În orice caz să nu mai umbli la casa de fier. Cel puțin două zile. Adică nici măcar nu-ți propun... te rog ! !

Erau în fața blocului în care locuia directorul tehnic.

— E lumină la mine, zise acesta. Poți să cobori puțin.

— Lasă, altă dată, în liniște și să avem timp suficient. La revedere !

— La revedere, rosti directorul tehnic, îndreptîndu-se spre intrarea blocului, unul din primele blocuri cu trei etaje și o singură scară, construite aici o dată cu întreprinderea.

Cînd ajunse la sediu era noapte de-a binelea. Lumina în biroul inspectorului șef ardea, semn că acesta se afla acolo și lucra.

Mircescu urcă scările două cîte două. Mai făcuse el isprăvi de-astea și-și rupsese pantalonii ceea ce-i atrăsese cuvinte de „laudă“ din partea soției. Noroc însă că acum nu se întîmplă nimic.

În servietă avea o „comoară“. Înainte de a intra în biroul colonelului Banu își aranjă ținuta. Cîteva fire albe de păr îi surîdeau la tîmple. Ca o bună vestire.

Helga și însoțitorii ei, întorși pe vas, au întîrziat în cabine mai bine de o oră. Într-un tîrziu ea apărură pe punte, elegantă și frumoasă, pregătită pentru o nouă „ieșire“ în oraș, și fu întîmpinată de Braun.

— Vezi ce faci și cum faci ! „Materialul“, dacă se află la el, să-l aduci imediat. Verifică, tatonea-

ză, fii amabilă cu el și nu-l pierde din ochi. S-ar putea să dispară dacă a observat că cineva e pe urmele lui. Discreție totală.

Helga aruncă scurt din cap și părul ei blond, lung, se revărsă ape pe umeri. Se uita provocator-ironic la patron.

— Nici o grijă, boss. Atîta meserie, știu și eu, nu ? Și apoi am și eu interese în povestea asta !

Braun își mîngîie barbișonul și își mută pipa dintr-o parte în alta, privind în urma femeii care-și legăna ispitiitor formele desăvîrșite ale trupului.

Cu același mers elegant, Helga părăsi cheiul și se îndreptă spre autobuz. În urma ei porni discret și unul din oamenii lui Braun.

Ajungînd în centru, Helga mai întîrzie puțin prin magazine, apoi se îndreptă spre hotel și ceru o cameră pentru o singură noapte. Cumpără și o sticlă de whisky, o cutie de ness, zahăr pudră și urcă. După ce studie interiorul, declarîndu-se în sine mulțumită de curățenie și confort, încuie și coborî păs-trînd cheia. Însoțitorul ei se afla tocmai la bar, sorbind din licoarea lui preferată. Femeia părăsi hotelul și se îndreptă, urmărită de priviri admirative ale bărbaților, spre parc. Mai avea destul timp pînă la întîlnirea cu Urdeanu. Putea să se mai plimbe puțin. Mergea agale, cu unduiri leneșe, privind orașul, lumea, casele. Juca perfect ! În fond, traseul era foarte precis și obiectivul era clar. Helga verifica cu minuțiozitate dacă n-are vreo coadă. Deosebea ea bine și repede privirile admirative ale bărbaților de ochiul vigilent al vreunui polițist sau... „prieten“ !

Făcu un mic ocol și-și privi ceasul de aur, cadoul lui Braun. „Un sfert de oră“, gîndi ea și se hotărî să se întoarcă. Era liniștită. Nu observase nimic suspect. Avea timp să facă și un duș. Căldura de

afară, înăbușitoare, o obosise. Se dezbracă și intră în baie. Dădu drumul apei și se învioră. Se credea puternică, stăpînă pe ea. Parcă, nici n-ar mai depinde de Braun. Era detașată de realitatea în care trăia de o bună bucată de vreme. Se simțea tot mai mult legată de Urdeanu și nu înțelegea cum inginerul căzuse în plasa lui Braun. Era clar că bossul l-a plătit bine, dar asta să fie totul ? Că nici inginerul nu era muritor de foame și era umblat prin străinătăți. Unde dracu' vrea să ajungă Braun ? A încercat ea să-l tragă de limbă. „Ce naiba căutăm noi, aici, pe Dunăre, în România, pe vasul ăsta, elegant, ce-i drept, dar cît o coajă de nucă ?” Înțelesese că la mijloc sînt treburi foarte delicate. Și în apă și pe uscat. Și că drumurile duc spre Urdeanu. „Pe uscat”, pricepuse. O colecție grozavă și o invenție. Bun ! Dar în apă ? Ce tot se dă zor cu caseta aia blestemată și alte drăcii ? Nu ! Nu putea pricepe încă planul lui Braun și nici rolul lui Urdeanu. Și Gelu ăsta ?! Singurul bărbat pe care l-a simțit sincer. Care n-a „cumpărat-o”. Care e mai slab ca ea. Pe care ea trebuie să-l apere.

Era încă în baie cînd Urdeanu intră în cameră. Pătrunse cu pași înceți, „ca de pisică”.

— Helga, o strigă el. Unde ești, iubito ? Auzi roptul apei și deschise ușa la baie.

— Ai venit, zise ea, fără a se întoarce și fără a tresări.

Urdeanu rămase pironit în cadrul ușii. Femeia era cu spatele la el. Nu era prima oară cînd o vedea goală. Dar și acum, ca și altă dată, imaginea acestei femei exercita asupra lui o acțiune hipnotică. Helga îl fascina și declanșa în el elanuri și energii nebănuite. Avea un trup parcă dăltuit în marmură, „trup dăltuit numai pentru iubire”, cum i-a spus el odată.

„operă de artă, a opta minune a lumii“. Adăugase : „Tu trebuie să fii privită, mîngîiată și iubită. Bărbații ar trebui să vină să se roage la picioarele tale, ca la biserică, iar femeile care te văd ar trebui, să se spînzure“... Așa i-a vorbit atunci.

— Gata ! Am terminat ! Și Helga se întoarse cu fața spre el.

Urdeanu era în continuare rezemat de ușă privind fascinat trupul de zeiță al femeii. Helga ieși din cadă și așa, udă, îl luă de gît și-l sărută.

— Eu sînt pentru a te iubi pe tine... zise Helga. Acum toarnă-ți un pahar, pune-mi și mie unul și, dacă știi, fă cîte un ness. În cîteva minute sînt și eu gata. Sau vrei să mă ajuți...

Helga îl împinse tandru în cameră, ea închizînd ușa de la baie. Peste puțină vreme ieși înfășurată într-un prosop roz, cu sînii dezgoliți, acoperiți fiind doar de buclele aurii ce se revărsau.

Inginerul se apropie de ea și îngîină parcă o rugăciune.

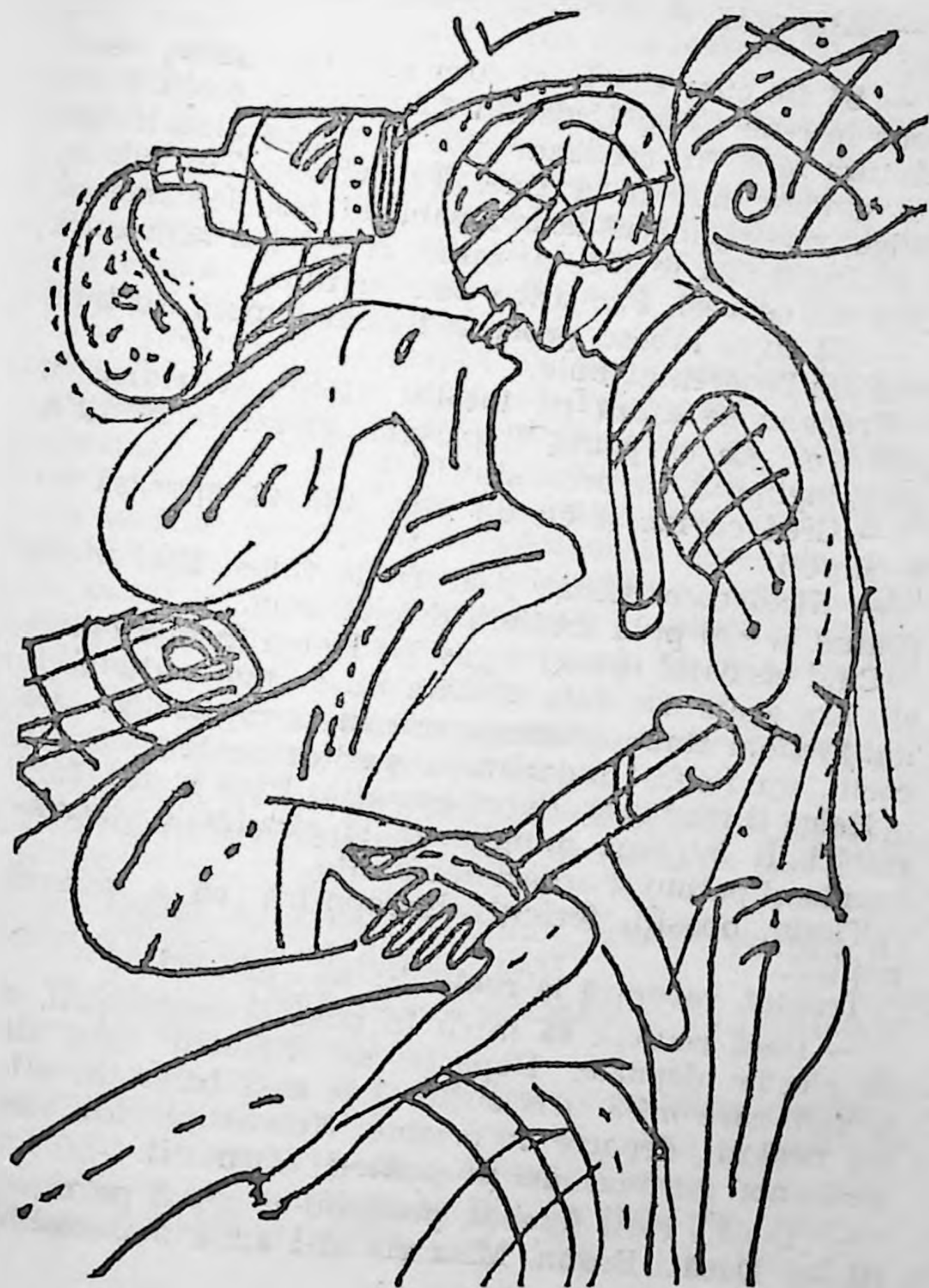
— Helga, sînt nebun ! Ești superbă, lasă-mă să te sărut. Vino lîngă mine. Pentru astăzi doar un sărut. Atît !

— Numai atît, rîse ea și rîsul ei cristalin, răutăcios se sparse de pereții camerei.

Urdeanu nu dădu înapoi. Chiar insistă. O sărută pe sîni, pe față, pe gît, îi prinse în palme umerii, o strînse și femeia scînci ușor.

— Nici un parfum nu are mirosul trupului tău, spuse bărbatul.

Urdeanu se stăpînea cu greu. Ar fi vrut s-o iubească, să poată striga : „ești a mea !“ Dar Helga era mai mult decît o femeie. Și ea era mai tare. Îl mîngîie tandru, îi scăpă pe sub braț și îi spuse :

— Altă dată. Acum să închinăm pentru noi amîndoi.

— Să fie cum zici tu și cum vrei tu, iubito, reacționă într-un tîrziu Urdeanu. Ciocniră și sorbiră din băutura tare. Nu credeam că o să ajung aici, Helga. Mă gîndesc numai la tine. Te visez. Te iubesc, Helga, zise inginerul lăsînd paharul jos, dar asta nu e suficient. Tu te joci cu mine. Nu-ți fac reproșuri. Cere-mi ce vrei. Fac orice pentru tine !

— Și eu te iubesc, prostule ! rosti femeia, sorbind încă din licoarea gălbuie.

Urdeanu se așeză pe fotoliu. Helga se ridică în picioare. „Ca să poată fi privită, să-mi ia mințile, gîndi inginerul. Ce prost sînt !“.

— Cred că fac și eu un duș, zise el, sper să nu te superi.

— Nicidecum. Chiar ți-ar fi de folos. Ești puțin prăfuit și ești prea încălzit, dragul meu.

Cînd bărbatul reveni o găsi pe Helga în fața oglinzii. Era goală. De data aceasta nu se mai putu abține. Era om tînăr, puternic, nu unul ca Braun, „un coclit, un fonfăit îndopat cu medicamente“.

Helga îi răspunse. Parcă era alta. Fără ironii, fără ezitări. Îi întorcea mîngîierile și sărutările, dezvăluindu-și patimi și arderi nebănuite.

Tîrziu, obosiți, fericiți descoperiră că e miezul nopții...

Treptat, reveniră la realitate, la... afaceri.

— Dacă reușesc să intru în posesia moștenirii, o să plecăm departe. Departe de tîlharul ăsta de Braun, care mi-a ucis sufletul și m-a băgat în atîtea ticăloșii, departe de oricine. Numai noi doi, zise Urdeanu, fascinat de propriile-i afirmații.

— Dacă... rosti femeia, punîndu-și capul pe umerii lui. Dacă... Braun. Mi-a zis să-i aduc materialul

El riscă, asta o spune mereu și tot ce se găsește jos valorează nu glumă. Vrea însă materialul și încă niște piese...

— Riscă el, dar risc și eu la fel. Dacă nu mai mult. El poate fugi. El e cetățean străin. Pe el îl apără un pașaport, răspunse Urdeanu. Riscăm de fapt toți. Noi avem o vorbă. Am intrat în horă, hai să jucăm. Pînă la capăt. Dacă ne țin picioarele, pînă om cădea. Unul din noi. Sper să fie el. Nu noi... Mie îmi dă putere trupul tău...

— Invenția ! Ai grijă ! Te pot acuza de trădare. Oare merită ? Oare e bine ? Te-ai gîndit ? Îți pun această întrebare ca să-ți demonstrez că te iubesc, prostule. Te-ai gîndit ?

— Care trădare ? Este invenția mea. Crezi că eu am să-i las pe alții să se folosească mereu de ideile mele ? Pentru ce ? Vorbești de trădare. Trădare. Stă-tu puțin pe gînduri și continuă, de parcă ar fi trebuit să faci o anume corectură. S-ar putea. În schimb, vom avea ce dorim.

— Cu ce preț... șopti surprinzător femeia, dar inginerul era departe, cu gîndurile lui.

În glasul Helgăi apărură inflexiuni noi, ciudate. Și chiar cuvinte neașteptate. Dar Urdeanu nu mai auzea nimic.

— Helga, tu crezi că Braun ăsta se va ține de cuvînt ? întrebă el dintr-o dată.

— Se ține. Dacă nu și-a schimbat modul de lucru.

— Ce vrei să spui ?

— O să vedem. După ce îți vei primi moștenirea să fii foarte atent.

„Dă-l dracului, își făcu Urdeanu singur curaj, un boșorog. Apoi se răzgîndi. Dar gorilele ? Eu sînt cu Helga. Și ei ?”

— Nu renunț, zise el hotărît. Cît mai rămîneți ? o întrebă el pe Helga.

— Mîine e vorba să plecăm. Grăbește-te ! Pregătește-te ! În dimineața asta ar trebui să fii pe vas. Ca simplu vizitator. Adică acum, se corectă ea, privind ceasul brățară de aur. E mai ușor.

— Nu, zise inginerul. Sînt un înotător bun și aștept în altă parte. Nu vreau să risc de la început. Preiei materialul și cobori la vas. Mîine seară am să fiu și eu lîngă tine...

Erau orele două din noapte. O noapte caldă de sfîrșit de iunie.

Helga se apropie de fereastră și privi afară. Strada era luminată. De la etajul unde se găsea privi cerul. Stelele străluceau palide, tulburător de palide și erau parcă mai aproape de sufletul ei. Poate și de al lui Urdeanu. Nu-l întrebă însă. Se simți copleșită de gînduri negre. De pe turla bisericii din apropiere o pasăre de noapte își luă zborul țipînd speriată.

Urdeanu o privea în tăcere, doar venise la această întîlnire cu Helga sub imperiul celor mai minunate gînduri.

După ce se sătură de privit cerul, Helga se întoarse spre inginer.

— Putem să mai stăm, zise ea, așezîndu-i-se în preajmă. De ce, Dumnezeuule, m-oi fi lipit de tine ? Cine poate știi ? Eu o sfîntă n-am fost. Viața nu m-a mîngîiat. Dar contrar așteptărilor n-am devenit o stricăță. Și pe tine te iubesc. De ce ? Nu știu ! Și de cînd ai apărut tu sînt alta. De ce ? Iar nu știu. Și aș vrea să te apăr. Să ne apărăm. Dar ce ne facem cu altele. Crezi că ne putem începe viața cu minciună și furt și trădare ?

— Ce-i cu tine, Helga, zise Urdeanu mirat. De unde asemenea gînduri ? De unde asemenea frămîn-

tări ? Vom trece noi peste toate. Și vom fi fericiți. Ai încredere.

— Mi-e frică ! Recunosc. Mi-e frică ! Ia-mă în brațe și strînge-mă ! Apără-mă ! Mi-e frică ! De o bucată de vreme mi-e frică și mi-e rușine !

Spre ziuă, inginerul Urdeanu o părăsi pe Helga, lăsîndu-i materialul. Nu peste multă vreme se găsea în mîinile lui Braun care își frecă bucuros mîinile. Însoțitorul Helgăi îi raportase că inginerul Urdeanu stătuse toată noaptea în camera femeii.

Dar pe Braun acum îl interesa cu totul altceva. Avea materialul. Rămînea să rezolve problema cu vasul, să mai ia niște piese și apoi să plece. În ceea ce privește pe inginer, viitorul lui era definitiv... asigurat. E drept că piesele lui Lovrin au o valoare excepțională, dar au fost și o diversiune de maestru. „Domnule Urdeanu, șah și mat, ...pe curînd și «adio» ! Helga rămîne în mîinile mele și toată povestea... a fost !“

Dunăre, Dunăre, drum de ape, drum de vise, drum de istorie, drum de dragoste. Cîntec pierdut în luncile împînzite de plop, sălcii și ierburi înalte sau mici, puzderie de flori. Dunăre, Dunăre taină de nepătruns. Mîngîierea apelor tale ne bucură sufletele. Și sîntem fericiți de eterna ta logodnă cu pămîntul sfînt al Burnazului, mirosind a grîne, a pîine, a soare, a secetă și ploaie, luminat de stelare policandre în nopți pierdute, în nopți zdrumicate de țipătul curat al fazanilor, al cocorilor și de cîntecele fără de leac ale mierlelor și privighetorilor. Se dospește o taină în fiecare pridvor unde, în nopți înalte de vară, dorm bătrîni pe saltele umplute cu paie din grîu nou. Și timpul arde miros de smirnă și busuioc, și țese fuioare lungi în patima de a trăi sub același

cer pe care l-au descoperit ei, oamenii, de cînd au deschis pentru prima dată ochii, cer pe care-l cuprind și-atunci cînd pleoapele lor nu mai vor să ne mai miște iar inima încetează să mai bată.

Dunăre, Dunăre, drum de ape, de stele și de iubire. Ca o stemă se înalță la fiecare margine de sat sau în inima lor o cișmea sau o fîntînă pe care stau scrise numele celor care au participat la săparea sau zidirea lor. O stemă ca o jertfă. Ar trebui și aici, deasupra apelor, să ridicăm, ici-colo, asemenea steme.

Colonelul Banu a colindat toate aceste pămînturi, le aflase nevoile, cunoștea fiecare margine de sat, de oraș, de unde începe și unde se termină canalul de irigații, îi știa coloana principală, urmărise bunul mers al fiecărei stații mari sau mici. A străbătut cîmpia Burnazului în toate direcțiile, învățînd pe viu istoria din acest colț străvechi de țară. Și toate drumurile, ca un făcut, îl duceau spre Dunăre. Aici, pe malul fluviului-istorie, pe malul fluviului-putere, pe malul fluviului-frumusețe, aici pe malul fluviului iubire, el, Banu, se simțea mai bun, aici se simțea fericit.

Colonelul Banu și toți colaboratorii lui vegheau acum, din pridvorul de apă al acestui țărm străvechi. Și Dunărea își vede mai departe, calmă și liniștită, de drumul ei spre Marea cea mare.

Cei doi, Mircescu și Tăutu, erau plecați. Banu aștepta vești de la ei. Privea vasele și șlepurile care abia se mișcau pe Dunăre. Era puțin necăjit. „Apa se arată mică, e pericol de secetă. Poate va crește? Dar buletinul meteo nu aduce încă vestea cea bună.” Se uită la ceas. „Ce-or face băieții mei?”

Ziua era frumoasă iar zborul cormoranilor desena linii simetrice pe înaltul cerului. Desen deasupra apei, risipiri de aripi...

„Turistul“ Braun încă nu a ridicat ancora. Și e bine. Mircescu și Tăutu sînt la posturile lor, păzesc ca nimic să nu lezeze frumusețea acestor locuri.

Dunărea curge leneșă, curge împluțată... Se aude un zgomot de mașină.

— Să trăiți, tovarășe colonel, am aflat că sînteți pe-aici.

E inginerul Mantu, un vechi prieten, un om de nădejde al agriculturii acestui județ, dirijor de recolte bogate. Rău de gură și bun de treabă.

— Fantastic, zise inginerul, cît a scăzut... Fantastic ! Asta era vorba lui. Am anul acesta o producție fantastică !... Dar ce mă fac mai departe cu apa ?

Și vorbe, și întrebări, și răspunsuri, și promisiuni pentru cine știe ce partide de vînătoare sau de pescuit. Apoi tăcere. Dunăre, Dunăre ! Tăcere între cei doi. Și liniște. Ceva parcă plutește pe deasupra.

— Are să plouă oare și în balta asta a noastră ? se întrebă Mantu. După oasele mele și după alte semne mai că-mi vine să cred că în două-trei zile ne plouă. Și dacă o fi așa, am dat lovitura. La grîu făcui treabă bună, porumbul e și el bun, vreau să fac și legume tot așa.

Cristescu se apropie neauzit de colonelul Banu. Discret, îi șopti cîteva vorbe și plecă.

— E bine dacă plouă, te declar profet și te iau de suflet. Că mare nevoie am de apă. Merșeră de braț o porțiune pe malul Dunării. Apoi îi spuse inginerului. Gata ! Bucuria a luat sfîrșit. Acum trebuie să mă ierți, sînt chemat la sediu. E ceva care nu suferă amînare. Ne vom mai revedea. Eu mai vin aici, unde-ți este moșia.

Dincolo, în Ostrov, echipa era la datorie. Undeva, un fazan își chema, printre rugii sălbatici, puii.

Inginerul Urdeanu era un adevărat om rătăcit. Rătăcise drumul de mult. Era un bun meseriaș. Învățase bine. Ochiul îl ajuta, mintea îi funcționa perfect. Printre specialiști era apreciat ca un om priceput. Și atît. În rest ajunsese să nu mai poată sta de vorbă cu nimeni. Se zvîrcolea ca un animal sălbatic ce atacă continuu de unul singur. Nu fusese el un caracter, om de onoare, nici cînd era tînăr. Îi plăcea un păhărel, îi plăceau și femeile, și nu prea avea scrupule. Voia bogăție și putere. Poate de aceea și învățase atît de bine. Ca să fie necesar. Ca să aibă un preț mai mare. Acum voia cu orice preț să ajungă la invenția la care, de altfel, contribuise și el. Avea să-și încheie conturile cu Braun și apoi, cu Helga, să ia viața de la capăt. Se considera un om căruia nu i se recunoscuseră meritele. Trimiterea la specializare și „ieșirile” în străinătate pe cheltuiala țării nu le punea la socoteală... Voia mai mult. Mereu mai mult. Iată ideea de la care Mircescu pornise pentru a pune la adăpost proiectul invenției „SOLAR 5”. Evenimentele se precipitau. Inginerul Urdeanu nu mai putea da înapoi. Mișcările îi erau supravegheate, dar el era orbit și nu putea sesiza nimic. De altfel și cei care-l aveau în grijă erau oameni de serie. Se strîngeau date. Încă nu se luase o hotărîre decisivă. A doua zi Urdeanu dispăru fără urmă și se întoarse la hotel unde-l aștepta Helga. Mircescu era pe fază. Raportă situația. „Nu încă, ne interesează toți, nu numai unul. De ce lucrați cu jumătăți de măsură ?” îi răspunse Banu. Și avea dreptate. Povestea era prea încîlcită și apele nu trebuiau tulburate.

Urdeanu nu era piesa de bază pe masa de șah a lui Mircescu și Tăutu. Interesa mai mult acest Braun cu ambarcațiunea lui „turistică“, iar inginerul, un „partener“ pînă atunci „novice“, ușor de manevrat, își asumase responsabilități care îl depășeau, dar se străduia cu încăpăținare să-i facă jocul lui Braun.

Tăutu și Mircescu au „asistat“ la întreaga operațiune realizată de Urdeanu. Acțiunea fusese ușurată și de lipsa „întîmplătoare“ din întreprindere a directorului tehnic. Urdeanu se plimbasese în voie prin secții, motivînd că-și terminase zilele de concediu medical și acum încearcă să „reintre“ în atmosfera locului de muncă. Trecu și pe la laborator, să se „acomodeze“, și scăpat de ochii colegilor, dar nu și de cei ai lui Tăutu și Mircescu, pătrunse în clădirea administrației și apoi în biroul directorului tehnic. Din punctul lor de observație, cei doi ofițeri, ajutați de un coleg, filmară și fotografiară tot ce se petrecuse acolo, în încăpere. La un moment dat, Mircescu rămase cu răsufierea tăiată. Era tocmai clipa cînd Urdeanu luase documentul. Avusese deci chei potrivite. Mircescu se liniști doar cînd acesta luă mapa și n-o răsfoi, introducînd-o sub haină. Mai bine zis, în căpușeala desfăcută în prealabil a hainei.

— Drace, exclamă Tăutu, nimic nu mă mai miră. Un om ca el, bătut de soartă. Iată că se poartă fără scrupule fiind în stare de orice. Ce i-aș mai trage...

— O mamă de bătaie, îl completă Mircescu. Însă nu-ți e în fire. Privește ! Urdeanu nu vrea să lase urme. Știe lecția.

— Nu poate șterge și filmele noastre. vorbi ofițerul special care-i însoțea și care se ocupa de partea tehnică.

Urdeanu coborî în fugă scările și se apropie de poarta principală. Își domolise pașii. Momentul era potrivit. Portarul nici nu l-a observat. Mircescu îi făcu semn lui Tăutu că aici au terminat deocamdată și amîndoi coborîră. Se apropiară în grabă de mașina lor și Mircescu îi ceru șoferului să urmărească discret mașina care tocmai plecase.

— Este o Dacie, iar cu „Renaultul” nostru oricum o ajungem, zise șoferul, un subofițer mai tînăr, dar învățat cu treburi din acestea.

— Nu. Stai la distanță în urma lui. Mă interesează dacă mai oprește la vreo adresă, ordonă Mircescu și începu să privească acul kilometrajului care urca vertiginos. Las-o mai încet, ce dracului, vrei să ne pomenim într-un stîlp...?

— Lăsați, tovarășe maior, că eu răspund. Am dichisit-o nu glumă.

Mircescu nu lucrase deloc cu băiatul ăsta, dar dacă el zicea așa însemna că se bazează pe ceva. Totuși...

În scurt timp erau aproape de „Dacia” albastră a lui Urdeanu. Acesta conducea nervos, după cîte observă Tăutu, uita să semnalizeze depășirile. Era vădit agitat.

— Se grăbește canalia, îi scăpă printre dinți. Ți-am spus ce m-a întrebat maică-sa ? Cu fiul ei ce se întîmplă ? Ce să se întîmple ? Ce se întîmplă cu asemenea specimene. Dar nu m-a lăsat sufletul să o zic cu voce tare. Bătrîna e o femeie la locul ei.

Urdeanu făcu sensul giratoriu, ocolind Grădina Publică, și o luă pe o străduță laterală. Șoferul se apropie de colțul străzii cît mai mult. La cîtiva zeci de metri, Urdeanu opri și coborî lăsînd motorul mergînd.

Intră în curtea unui cetățean, întârzie câteva minute. Tăutu, după ce-l văzu dispărînd, sări din mașină și, ca orice persoană ce-și plimbă pașii pe trotuarul unei străzi, o luă în direcția respectivă. Pe partea opusă curții unde intrase Urdeanu era o tufă mare de trandafiri. Frivi cu încordare prin frunzele trandafirului spre locul unde se făcuse nevăzut inginerul. Acesta însă reveni, totul a durat câteva minute. Avea în mînă o geantă diplomat, și era condus de un bărbat între două vîrste. La despărțire se îmbrățișară ca doi vechi prieteni. „Deci o nouă legătură“, își zise Tăutu.

Urdeanu urcă și dispăru. În urma lui o porni și Mircescu.

Tăutu se mai plimbă puțin și trecu pe partea cealaltă a străzii, apăsînd pe soneria casei în care se aflase un timp Urdeanu. „Să nu rămîn cu legătura asta neclarificată, altfel o să fiu și eu ca în povestea aia cu croitorul...“.

Povestea aceea le-o spusese, lui și lui Mircescu, inspectorul Banu. Pe cînd era locotenent și se ocupa de supravegherea unui diplomat străin, spion sadea, i-a „picat“ ca legătură un individ care făcuse tot ce putuse să se privească cu străinul. Trecea cînd în fața lui, cînd lateral, cînd în urma lui, și apoi iar îi trecea în față... Concluzia : voia să ia legătura cu diplomatul, să-i transmită sau să primească vreun mesaj. Cel în cauză, croitorul Culescu, cel mai bun în breasla sa, a fost luat la „analiză“ ca „suspect de legături cu spionul“. La el își făcea hainele chiar și Banu. Nici el și nici ceilalți colegi nu și-au mai croit hainele la nea Culescu, croitor mare, considerîndu-l dubios. Doi ani au trecut pînă să se lămurească chestiunea. Că în afară de „scenele“ acelea cînd intenționa „să intre în legătură cu diplomatul“ nu se mai

reținuse nimic la adresa acestui om. Banu cu greu a obținut aprobarea de la șeful său spre a-l aborda direct pe nea Culescu. Și așa a apucat să discute cu el bărbătește. Deznodământul : nea Culescu, plăcându-i costumul de haine al străinului, a încercat să-l privească din toate părțile, cât mai bine. „Ce legături să am eu cu un diplomat străin, ce să-mpart cu el, îl dau dracului...”

Așa că Tăutu hotărî să intre în curtea „legăturii” lui Urdeanu.

— A, dumneata, tovarășe căpitan ? întrebă mirat cetățeanul. Poftiți înăuntru.

— Numai puțin vă deranjez. Am văzut sau mă-nșel intrînd aici un prieten al meu... Tăutu își dădu seama că o cunoaște pe gazdă. Era inginerul Căzănaru, care își cumpăraseră casa aceea de curînd. Mai bine zis de vreo trei ani, după ce-și vînduse apartamentul.

— Mă bucur să vă văd, spuse acesta, bălăbănindu-și mîinile, neștiind ce să facă cu ele.

— Și eu la fel, tovarășe inginer, zise Tăutu privind bolta de viță. „Mîină de gospodar”, își zise admirînd eforturile inginerului de a-și face și de a întreține o gospodărie frumoasă.

— A fost acum cîteva minute la mine inginerul Urdeanu. Da' era tare grăbit. M-a rugat doar să-i înapoiez geanta diplomat pe care i-am cerut-o eu într-o deplasare.

— În străinătate ? întrebă Tăutu.

— Nu, într-o delegație în țară. N-am mai fost de mult prin străinătate.

— Și de ce e așa grăbit prietenul Urdeanu ?

— Tare grăbit. I-am dat-o. I-am dat și un pahar de apă. A deschis geanta și a introdus ceva în ea, și a închis-o la loc. A băut paharul cu apă, mi-a mulțu-

mit și-a zis că se grăbește. Are drum lung. Am înțeles că e vorba tot de o delegație. I-am urat noroc.

— Mulțumesc, tovarășe Căzănaru. Da' ce dracu umblă așa așa cam cu capul în nori, parcă a devenit cam irascibil, nu ți se pare ?

— Ba da. Când o apucă pe-a lui, nu-l scoți cu una cu două. Brinză bună în burduf de cîine, ce mai...

— Mulțumesc, zise Tăutu încă o dată și-i întinse mîna inginerului Căzănaru.

Tăutu ieși din curtea respectivă și se îndreptă spre sediul organului local. Luă legătura cu județul. „Nimic pentru dumneavoastră. Totul este în ordine.“ „În ordine, pe dracu“, bombăni Tăutu și părăsi sediul, luînd-o spre marginea de nord a orașului.

— Îl depășesc, tovarășe maior ! zise șoferul. Ăsta m-a simțit și vrea să mă enerveze.

— Stai cuminte, Gogule, îl potoli Mircescu, nu ți se pare că ne facem gînduri negre degeaba ?

Șoferul tăcu îmbufnat conducînd însă cu mare atenție. Se așează mai bine pe scaun într-o poziție mai comodă, privind luminile care străjuiau marginile șoselei naționale. „Nicicînd nu mi-a dat prin gînd că acest ingineraș să ascundă în el atîta nemernicie. Bine l-a caracterizat Tăutu. Mi se pare că pe undeva e o greșeală pe care n-o va ierta tovarășul colonel la analiză. Și dacă l-aș fi arestat în biroul directorului tehnic ? Aș fi comis desigur o altă greșeală. În primul rînd că n-aș fi avut aprobarea comandantului, care nu e pentru măsuri hazardate și pripite. „Vrei să ți-l declare avocatii cleptoman, Mircescule, un hoț oarecare ? Ăsta nu-i un hoț, un borfaș oarecare. El în-vîrte, se pare, afaceri mari, Mircescule. Și pentru abuzul ce-l făcuși primești 5 zile de arest, însoțite de părerea de rău a comandantului. Le vei efectua

după terminarea misiunii, după încheierea cazului..."
Și Mircescu își întrerupse gândurile zicînd șoferului :

— Auzi, Gogule, tu chiar nu poți fi mai vesel, mă, chiar dacă nu-ți convine ceva ?

— Ba da, tovarășe maior.

— Atunci, spune mă ceva, care să mă învioreze și pe mine.

— Păi, ce să vă spun eu ? Că fusei la o nuntă a unei nepoate și un lăutar cînta fel de fel de cîntece așa din capul lui : „Foaie verde de-o sipică, mi-am luat mașină mică, să mă duc la o gagică, în pădure la Sfințești, să bem vin de Căpșunică de la o femeie mică, să ne iubim o țîrică, în cantonul lui Petrică, pînă-n zori de ziulică...". Parcă m-ar fi știut pe mine, ai naibii de lăutari, că și eu mi-am cumpărat de cîrînd mașină mică, și, ce-i drept, mă cam duc prin pădurea aceea, a lui Petrică, ăl cu vînătoarea. Dar aici se sfîrșește potriveala.

Mircescu începu să rîdă.

— Mă, Gogule, măi, e bună. Cît privește potriveala, eu nu te prea cred sfînt. Bine că te crede Safta, nevastă-ta ! Îl știi pe Sandu de la Mavrodin, pe vioristul ăla bătrîn. Ăla care s-a îmbrăcat în straie de femeie, de țigancă, cînta femeiește, și apoi a început să se facă că ghicește în ghioc... odată, la revelion. Ne-a „ghicit" la fiecare. Mare halima a mai fost.

— Îl știu ! Cum să nu-l știu ? Păi, nea Sandu ăsta din Mavrodin e dracu' gol, și-a făcut casă cu etaj de pe urma arcușului și gîtlejului. Are mîna făcută pentru arcuș, nu alta. Și chiar nu vreți să-l depășesc pe ăsta ?

— Ai benzină suficientă ? întrebă Mircescu fără să-i răspundă la întrebare.

— Aproape plinul. Dacă nu mi-o indica greșit acul ăsta...

— Nu glumesc. Gogule, mai avem de mers încă o sută, poate două, depinde de cel din fața noastră...

Șoferul se posomorî. Probabil avea și el ceva aranjat.

— Asta-i meseria, băiete ! Ți-ai ales-o singur, acum... mergem înainte. Un tur de forță, face bine.

— Dacă ar fi un tur de forță ! Dar văd că nu-mi dați voie să forțez. Mi se pare că ne mișcăm ca melcul...

Mircescu deschisese stația și ceru baza doi. „Sînt Ostrov unu, recepție“. „Sînt baza doi, comunicați“. „Totul e în ordine“. „Perfect, am înțeles. Ne îndreptăm spre orașul vecin, la est. Terminat“. „Înțeles, comunicăm acolo“.

Intrară în orașul de reședință al județului vecin. Urdeanu nu făcu nici un ocol. Nu opri nicăieri, nici măcar să alimenteze. Acum mergea liniștit. Era în oraș.

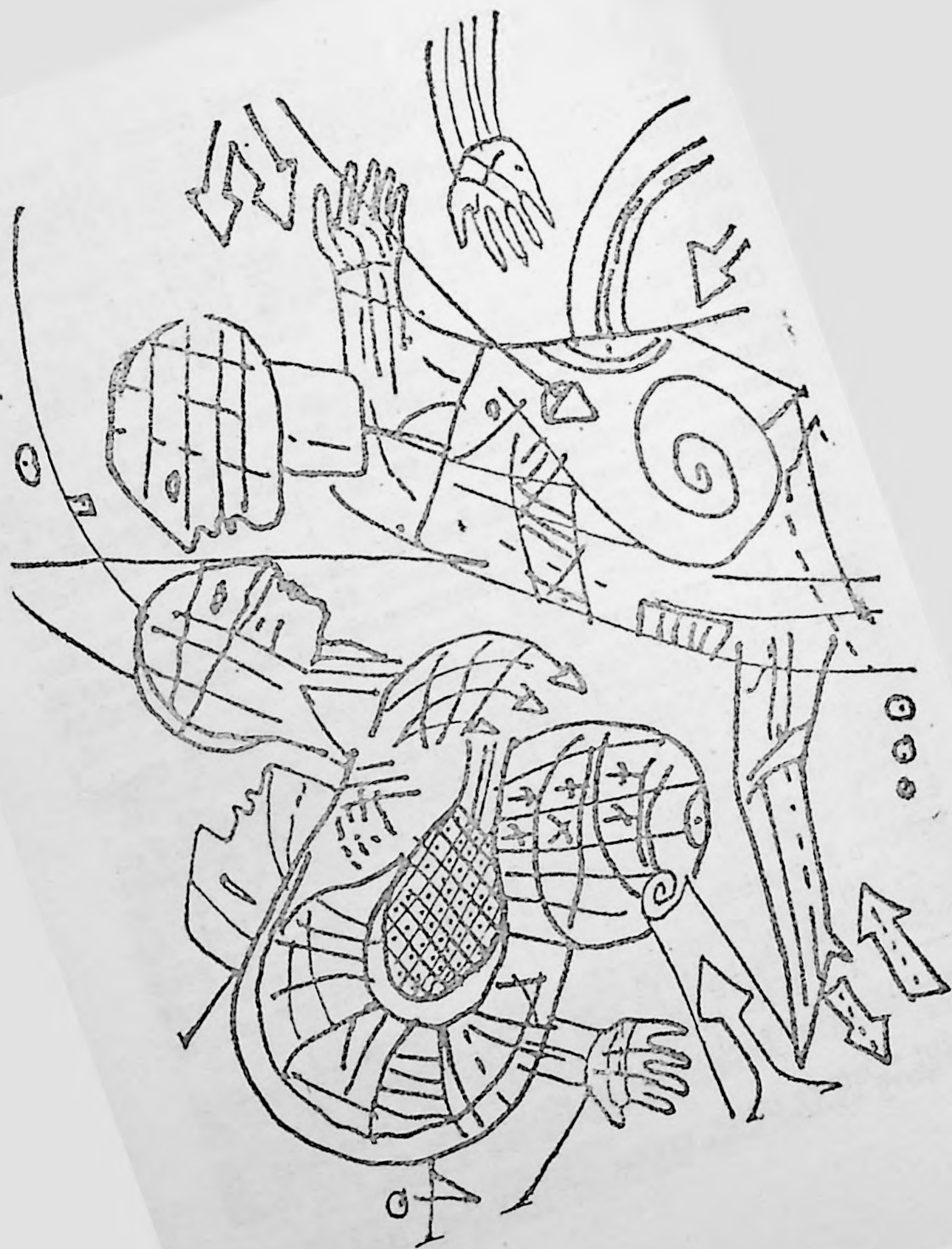
— Dar nu-i merg semnalizatoarele, sesiză și Gogu. Zău că nu-i merg...

— N-are nimic, îi ținem noi trena. O să ajungă cu bine. Nu e aglomerație la ora asta și cei de la circulație sînt și ei, poate, în pauză. Te rîcîie pe ficați, după cum văd, Gogule. Parcă ai lucra de ieri, de alaltăieri în treaba asta. Te frămîntă ceva. Ai vreo întîlnire pe care o pierzi ? Da' parcă te știu însurat băiete ? Mă, te spun Saftei și n-ai să mai poți sta la volan o săptămîină !

— Nu încă. Glumiți, tovarășe maior. Aranjasem și eu o treabă serioasă în pădure la Sfințești și...

— Zău ? Asta era... Fii atent la căruțele alea. Și nu cumva să dai drumul la sirenă. Că ne știe toată lumea.

„Sînt «Ostrov unu», vreau «Ostrov doi». Recepție !“

„Sînt „Ostrov doi”. Fără probleme, are totul la el. Am terminat”. „Mulțumesc. Receptionat”.

Inginerul Urdeanu intrase într-un joc periculos și nu se întrevedea vreo ieșire. La hotel îl aștepta ea.

Calmă, urmărită de privirile lui Braun și ale nosteromului, Helga intrase în cabină. Cei doi bărbați erau nedespărțiți. Ce gîndeau ei despre frumoasa femeie din fața lor nu mai avea importanță. Oficial ea era metresa lui Braun, motiv pentru care acesta o luase în călătoria „turistică” de-a lung de Dunăre.

Ea se dezbracă încet, fără grabă, admirîndu-și chipul, gîtul și umerii în oglinda rotundă de Veneția. Își așează lucrurile pe fotoliu, lent, tacticos, de parcă ar fi vrut ca această operațiune să dureze mult, și se aruncă pe pat. În sufletul ei se produceau grave seisme. Asista la tot ce se întîmpla cu ea de parcă ar fi fost vorba de altă persoană. Care nu este ea vinovată de faptul că Urdeanu a căzut de tot în plasa lui Braun și a intrat în acest joc nefericit și dezonorant? Se trezi descoperind că ține la acest bărbat, deși nici el nu se dovedea stăpînit de gînduri nobile. „Dar dacă a făcut totul din dragoste? Să poată iubi Urdeanu atît de mult?”. Și altele. Și altele. „Ce-am făcut eu cu viața asta, se întrebă încleștîndu-și pumnii și stăpînindu-și lacrimile care-i dădeau tîrcoale. Ce-am făcut cu trupul meu, cu simțurile mele? Ce-am făcut? Să fie chiar așa cum se spune că sînt bună numai pentru a satisface pofta bărbaților? Doamne, în ce mocirlă am intrat?” Și iar zvîrcoliri. Helga simțea că se sufocă. „Criză de conștiință”, ar fi zis Urdeanu.

Și femeia începu să plîngă încet, încercînd să se elibereze de o povară grea, neagră, care-o strîngea tăindu-i respirația.

Rămase așa, stăpînită de îndoielile și deznădejdea ei, pînă ce auzi în ușa cabinei ciocănituri insistente. Se ridică, se aranjă puțin și deschise.

— Tu erai, Hans ?

— Eu, domnișoară Helga.

Comandantul navei, mai bine zis secundul lui Braun, rămase în fața Helgăi, mut, cu ochii măriți de admirație și patimă. „Scîrba, gîndi Helga. Toți sînt la fel. Ca lupii...” și înjură românește, așa cum făceau căruțașii pe vremuri, fără ca neamțul să înțeleagă.

— Intră Hans, că n-o să stai ca un popîndău în ușa !

Bărbatul se mișcă asemenea unui robot.

— Ia loc acolo. Bei ceva ?

Hans făcu semn că da.

— Puțin, dacă ai ceva, zise el, revenindu-și din uluiala de la început, urmărind-o pe Helga care uitase că e aproape dezbrăcată.

— Noroc, Hans, îi ură ea pe românește.

— Noroc Helga, repetă bărbatul încercînd să-i facă plăcere. Pentru frumusețea ta, adăugă. Dar ce-i cu tine, ai plîns ?

— Nu, Hans, sînt obosită. Mulțumesc Hans. De ce m-ai căutat ? S-a întîmplat ceva ? „Își permite să mă tutuiască jigodia, gîndi ea. Dacă l-ar auzi Braun ?”.

N-avea de unde să știe că de fapt Hans era și el, ca și ea, un manechin. Un om totuși isteț, dar slab, cîștigat de aventurierul Braun. În felul său Hans era un om cinstit, oricum un om cumsecade. Acum însă Helga vedea totul prin ochii ei de femeie înșelată, folosită ca o monedă de schimb, un trup vîndut și cumpărat. Îi veni să strige, dar se abținu și sorbi din băutură.

Hans dădu paharul pe gît.

— Helga, îi zise Hans apropiindu-și mâinile de mâinile femeii.

„Epilepticul“, își zise Helga și se retrase. Căldura, nădușeala palmelor bărbatului o scîrbeau. „Coace ceva mintea asta a lui, bolnavă. De nu i s-ar întîmpla ceva lui Gelu. Sau poate... Nu, nu, gîndi ea cu rapiditate. Poate numai să arunce totul asupra mea și a lui...“.

— Se petrece ceva și mi se pare, Helga, continuă Hans, că nu ești străină. Totuși, nu știu ce crezi despre mine. Vreau însă să te asigur de toată prietenia mea sinceră. Vreau să ai încredere în mine. Cît sînt aici nu are să ți se întîmple nimic. Și se ridică să plece.

Întoarse spatele și se apropie de ușa cabinei.

— Stai, Hans. Cu rapiditate, neștiind ce reacție va avea bărbatul, îl sărută. Mulțumesc, Hans. N-am să uit niciodată gestul tău. Acum du-te. S-ar putea să ți se vadă lipsa și putem da de bănuț...

Cu pași elastici, fericit, Hans părăsi cabina și, făcînd un ocol, urcă pe punte.

Dimineața, cînd Urdeanu părăsi hotelul, circulația străzii era aproape nulă. Rar treceau oameni sau mașini pe străzi. Peste o oră ar fi fost altfel. Deschise autoturismul, făcu contactul și porni.

„O noapte nebună, gîndi el. Am plecat pe un drum ce nu mai știe întoarcere. Depinde de Helga. Eu am făcut o parte din joc. Diseară sau mîine seară aș putea fi un om fericit sau...“

Întoarse mașina și demară. „Încotro ? Drum fără întoarcere poate“. Nu avea nici un dubiu că Helga avea să-l ajute. Încrederea în această femeie devenise certitudine.

O luă pe șoseaua de centură. Drum de o oră. Avea de gînd să facă o vizită la un prieten, să-și cum-

pere apoi cîteva lucruri de care avea trebuință. Poate și ceva hrană. Trebuia să-și ia măsuri în consecință. nu voia s-o pornească la voia întîmplării. Apoi, dacă ar fi rămas în port să observe plecarea vasului. l-ar fi putut bănuî cineva. Și nu voia să se înece precum țiganul la mal.

Intr-un fel, această aventură a lui, alimentată de toate promisiunile lui Braun, îl transformase. îl acaparase încetul cu încetul, total. Acum nu avea decît o singură idee și nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

Nu regreta nici faptul că documentația invenției va ajunge în mîinile lui Braun. Plătea. Trebuia să plătească. Pe urmă va primi și el. Tîrgul e tîrg. Dacă nu l-ar fi întîlnit poate niciodată n-ar fi aflat de acea „moștenire“ a lui... Apoi, fusese apariția Helgăi. Iar Helga înseamnă mai mult decît orice moștenire. Și ce viață îl așteaptă ? Ce viață !!

Ziua era frumoasă, cu un cer albastru, pur, iar aerul tare al dimineții îl înviorase. Opri la un loc de parcare, coborî și făcu cîteva pași. Pietrișul scrișni sub tălpile sale. Inspiră de cîteva ori, puternic, și-și continuă mica plimbare. Șoseaua era încă liberă la acea oră, dar voia să ajungă la ora cînd magazinele mai erau deschise. Avea timp berechet. Putea să meargă și la un restaurant la micul dejun.

Lanuri de porumb și floarea soarelui se ridicau asemenea unor ziduri verzi, de-a lungul drumului. Dinspre răsărit o flacără roșie începu să se ridice, apoi flacără deveni glob imens, globul se făcu disc și acesta se ridică deasupra orizontului. Ciocîrliei, ca într-o mare bucurie a necuprinsului, își luară zborul spre înalt dintr-o livadă de gutui încă verzi. Zbor desfășurat în spirală, cu coborîri și ridicări zvîcnite și imprevizibile.

„Trebuia să trec și pe la bătrână“. își zise el, dar își curmă gîndul. Dacă s-o fi sesizat directorul de dispariția documentației, dacă am fost căutat... trebuie să mă dau bine la fund...“ Încă nu începuse să-i fie teamă. Directorul tehnic era bolnav la pat și nimeni nu avea acces la documentație în afara lui. Era mulțumit că „lucraseră“ bine. Nu lăsase nici urme. Totuși, un semn de întrebare începu să-i încolțească, fără voie, în minte. „Și dacă sînt pe urmele mele?“ Urcă în mașină și porni. Mai avea o zi la dispoziție. Nu se va răzgîndi. Asta n-ar fi făcut-o nici în ruptul capului. Pentru el, începuse numărătoarea inversă. Mașina luase viteză și parcă se lipise de fișia curată de asfalt. Îi plăcea să sofeze. La volan se simtea eliberat de orîșice greutate. Și pe el ceva îl apăsa. De fapt, de mic copil avusese această apăsare. Tot timpul a fost un însingurat. Nu se putea spune că fusese lipsit de afecțiune. Și totuși mereu s-a crezut singur. Pînă cînd a apărut Helga.

Își aminti cum se căsătorise. De ce făcuse pasul nici el nu știa. Fusese o încercare de așezare, de schimbare. Sau numai o afacere, tot o afacere. Socrul era un om înstărit. O știa bine. Poate pentru asta o făcuse. Soția? Da, nu prea a avut el noroc în căsnicie. Firi diferite. Au ajuns să doarmă separat după două săptămîni. Pînă la urmă s-au convins amîndoi că nu se mai poate trăi așa. Și totuși, la început, a crezut c-o iubește. Nu-i putea reproșa nimic. Poate lui. Dar nu era nici locul, nici timpul pentru auto-critică.

Acum se afla la un pas de a se descoperi pe sine. „Helga m-a făcut om. Helga și moștenirea. Helga și perspectiva de a avea altă viață! Braun e un nimeni, e o moluscă. Norocul lui este că are bani, relații și putere. El mai mult m-a ambiționat. M-a făcut să

cred mai mult în posibilitățile mele. Această șansă trebuia să-mi fie dată. Ceva ce mi se cuvenea. S-o găsi un loc sub soare și pentru mine. Și pentru Helga. Voi vedea... Să am eu bani și să fiu cu Helga și îi dau în trăsnet pe toți". Conducea cu încordare, dar și cu atenție. Hotărîrea îi dădea putere. Circulația începu să fie tot mai vie. Se pornea acel du-te-vino de mașini, caracteristic orelor de vîrf. Acum nu-și mai făcea probleme că poate fi urmărit. Ajuns în centru, parcă mașina, plăti și o luă pe jos la prima adresă. Un vechi cunoscut, un bătrînel pe care-l vizita din cînd în cînd și căruia îi mai aducea uneori cîte o piesă din colecție, pentru verificare. S-o vadă, s-o admire. Niciodată bătrînul nu-i ceruse să-i vîndă. Singura lui plăcere era să cerceteze, să știe că se mai găsesc piese interesante, uitate, descoperite care spun mult despre oameni și viața lor. De la el a aflat valoarea adevărată a pieselor și atunci s-a îngrozit. Cifrele erau senzaționale. Cîteva piese bine vîndute și erai un om făcut. Definitiv făcut !

Restul nu-l interesa : „istorie, cultură, tradiție, vorbe de clacă, vorbe pentru copii !"

Bătrînul locuia într-un bloc vechi, cu două etaje. Avea un apartament cu două camere, care străluceau de curățenie. Trăia singur, periodic trecea pe la el o soră care-l ajuta în ale gospodăriei.

Îl întîmpină afectuos, ca pe propriul fiu. Îl îmbrățișă și-l sărută.

— Ce bine-mi pare că te văd. N-ai mai dat de mult pe la mine. Ia loc te rog. Cu ce să te servesc ? Ești cam obosit. Ai pățit ceva ? Întrebă el și, cum Urdeanu dădu negativ din cap, continuă. Atunci e bine. E foarte bine !

— Am trecut doar să vă văd. S-ar putea să fac o călătorie mai lungă. Și am vrut să vă arăt cîteva

piese. Să vă bucurați și să-mi mai vorbiți despre valoarea lor. Păcat însă că am întârziat pe drum și acum sînt foarte grăbit.

Zicînd acestea, scoase din buzunarul interior al hainei un plic și-l așeză pe masă.

Ochii bătrînului străluciră. Omul nu-și ascundea emoția. După cîte observă Urdeanu, bătrînul ar fi vrut chiar atunci să le vadă.

— Chiar și dintr-o simplă privire, fără să pun lupa pe ele și tot pot să-ți spun că sînt excepționale. Unicate ! O avere ! Dar ce zic eu o avere. Astea și cu ce am mai văzut sînt o comoară pentru țară. Am înțeles că pregătești o mare donație. E foarte bine. Înainte de a le aranja cum trebuie aș vrea să le văd pe toate. M-aș bucura și poate te-aș ajuta la catalog.

Bătrînul vorbea și dădea din mîini. Era emoționat și agitat. Era bucuros. Radia.

— Îmi pare bine că v-am făcut această plăcere. Cum mă întorc mă ocup de donație.

— Foarte bine, foarte bine. Și eu cu ce pot să-ți fiu de folos ?, întrebă bătrînul.

— Uitați cu ce. Eu nu mai am timp să trec pe la mama. Am aici un plic pentru ea. O știți. Știți și unde o puteți găsi. Vă rog să i-l dați dumneavoastră.

— Înțeleg ! răspunse bătrînul. Sigur, cum să nu. Apoi, pîrîndu-i-se atitudinea lui Urdeanu oarecum nelalocul ei, îl întrebă. Spune drept, v-ați certat ? Vreo femeie ? Sînteți supărați ? De cînd n-ai mai văzut-o ?...

— De două-trei săptămîni. Dar nu mai pot acum ! Timpul mă presează. Am să-i trimit vești cît de curînd.

Deși nu păru mulțumit de răspunsul primit, bătrînul acceptă. „Ce s-o plămădi în capul tînărului ăsta ?”, se întrebă el luînd plicul din mîna lui Ur-

deanu și ascunzându-l într-unul din sertarele biroului. „Să nu faci vreo prostie !” continuă el.

Însă fermitatea, hotărîrea lui Urdeanu îl făcuseră tăcut. Ar fi fost în zadar să încerce să-l întoarcă din „călătorie”, să renunțe adică.

— Și încă o rugămintă, domnule profesor, rosti Urdeanu.

— Spune.

— Să aveți grijă de mama. Călătoria mea o să dureze câteva luni și ea nu mai are pe nimeni. Vă las și dumneavoastră această sumă de bani. Am chinuit-o destul cu metehnele mele, dumitale pot să-ți spun. În caz că are nevoie, greutate... Am să vă fiu recunoscător.

Bătrînul refuză plicul cu bani. Se simți chiar jig-nit. „Ce Dumnezeu, sîntem oameni”, se gîndi.

— Fără...

Era inutil. În cameră nu se mai găsea nimeni. Urdeanu plecase.

Inginerul părăsi repede apartamentul, profitînd de deruta profesorului. Era mai bine așa. Acum era calm. I se făcuse foame. Întîrziase ceva cu bătrînul, dar n-a fost rău. Prelungea acea dimineață. Intră într-un restaurant. Înțelesese că se afla în posesia unor piese de „milioane” și făcuse pactul cu propria-i conștiință în ceea ce o privea pe maică-sa.

După ce mîncă tot ce comandase, începu să colinde prin cîteva magazine, mai ales prin cele sportive. Cumpără de toate. Nu uită să achiziționeze și o barcă pneumatică. Mașina era plină ochi.

Părăsi centrul cu regret și o porni spre sud pe șoseaua care avea să-l ducă în orașul-port de unde se va „lansa”. Soarele ardea. Nici un nor

nu apăruse pe cer. Urdeanu socoti că ăsta e semn bun.

Lumina cădea prea direct. Nici nu puteai privi afară. Tăutu își așază carnetul în față și începu să scrie. Îi era necesară o clipă de bilanț și pentru asta el trebuia să scrie. Așa se învățase. Acum nu-l deranja decât această lumină.

Tăutu se așternu pe scris. Avea nevoie de puțină liniște și ordine ca să-și organizeze toate informațiile culese și pentru asta scrisul era sfânt. Așa își făcea el bilanțul.

Lumina cădea pieziș pe o statueta de bronz, cadoul unui prieten, pasionat după sculptură.

Scrisa, socotea, și iar se oprea. Pe urmă recitea cele însemnate. Și totul a durat câteva ore bune. Tăutu era acum mulțumit. Lucrurile i se clarificau.

Era clar. Până la întoarcerea lui Mircescu putea să-și ducă pînă la capăt investigațiile. Apoi vor discuta împreună fiecare punct în parte. Între ei s-a legat și o trainică prietenie. „Lucrăm pe aceeași lungime de undă...”, obișnuia să spună Mircescu.

În stradă se auziră voci vesele. Grupuri de elevi se îndreptau spre liceul din apropiere. Tăutu se ridică să-i privească. Mergeau la banchet. „Seară unică în viața lor. Și eu am trăit aceste momente”.

Se bucură pentru acești tineri, pentru bucuria și fericirea lor.

Cei doi ofițeri credeau că pot acum redacta o sinteză convingătoare și limpede a cazului.

Lucrurile evoluaseră destul de repede, în ultimul interval, ba chiar se precipitaseră. Amîndoi alergaseră într-o parte și în alta, fără să simtă oboseala și nu degeaba. Urma să pună totul cap la cap.

— Tăutule, zise Mircescu, cred că într-o oră scriem sinteza și o putem prezenta la analiză.

— Dacă între timp n-o mai apărea ceva !

Începură deci să aștearnă pe hîrtie toate datele cazului numit de ei : „Acțiunea «Fluviul»“. Interesul manifestat de Braun pentru inginerul Urdeanu, concluziile care decurgeau cu necesitate, natura relațiilor dintre Helga și Urdeanu, proiectul „SOLAR 5“, destăinuirile doamnei Lovrin, dezvăluirile scafandrilor. Și toate celelalte.

Telefonul sună scurt și Mircescu ridică receptorul.

— Da, imediat, răspunse el. Tăutule pe tine te caută. E prietena ta, cea mai recentă cucerire, doamna Lovrin. Cred că are ceva vești...

— Da, eu, sigur, bine, mulțumesc, doamnă. Dați-mi adresa. Da, am înțeles. Și telefonul ? Da ? În ordine. Vă rog, doamnă, nu disperați. Facem tot posibilul. Da, da... și închise.

— Sărmana femeie. Zice că un cunoscut din... cred că bănuiești din ce oraș, a sunat-o. I-a spus că Urdeanu a trecut pe la el și i-a lăsat ceva în grijă. Mă roagă s-o ajut cumva. I se pare ciudat că fiul ei lasă la alții mesaje pentru ea...

Mircescu privi carnețelul pe care Tăutu își notase adresa și numărul de telefon al fostului universitar Păun și exclamă :

— Dacă vestea asta venea peste un sfert de oră, știai adresa de la mine.

— Cum adică ?

— Păi, „radiografia“ călătoriei lui reține și această vizită. Am deja toate datele despre profesor. Acum să mai aflăm vești despre omul nostru.

Luară legătura telefonică cu „vecinii“ care-l aveau în grijă pe Urdeanu și aflară că inginerul da „tîr-

coale" prin lunca Dunării, dar că vasul a plecat din port.

— Tăutule, pe cai ! Să nu pierdem pasărea. Treci mai întâi pe la profesor, să aflăm ce și cum. Apoi, ne găsim la Dunăre.

În câteva clipe amîndoi erau plecați.

„Într-un ceas sînt la casa profesorului“, socoti Tăutu accelerînd.

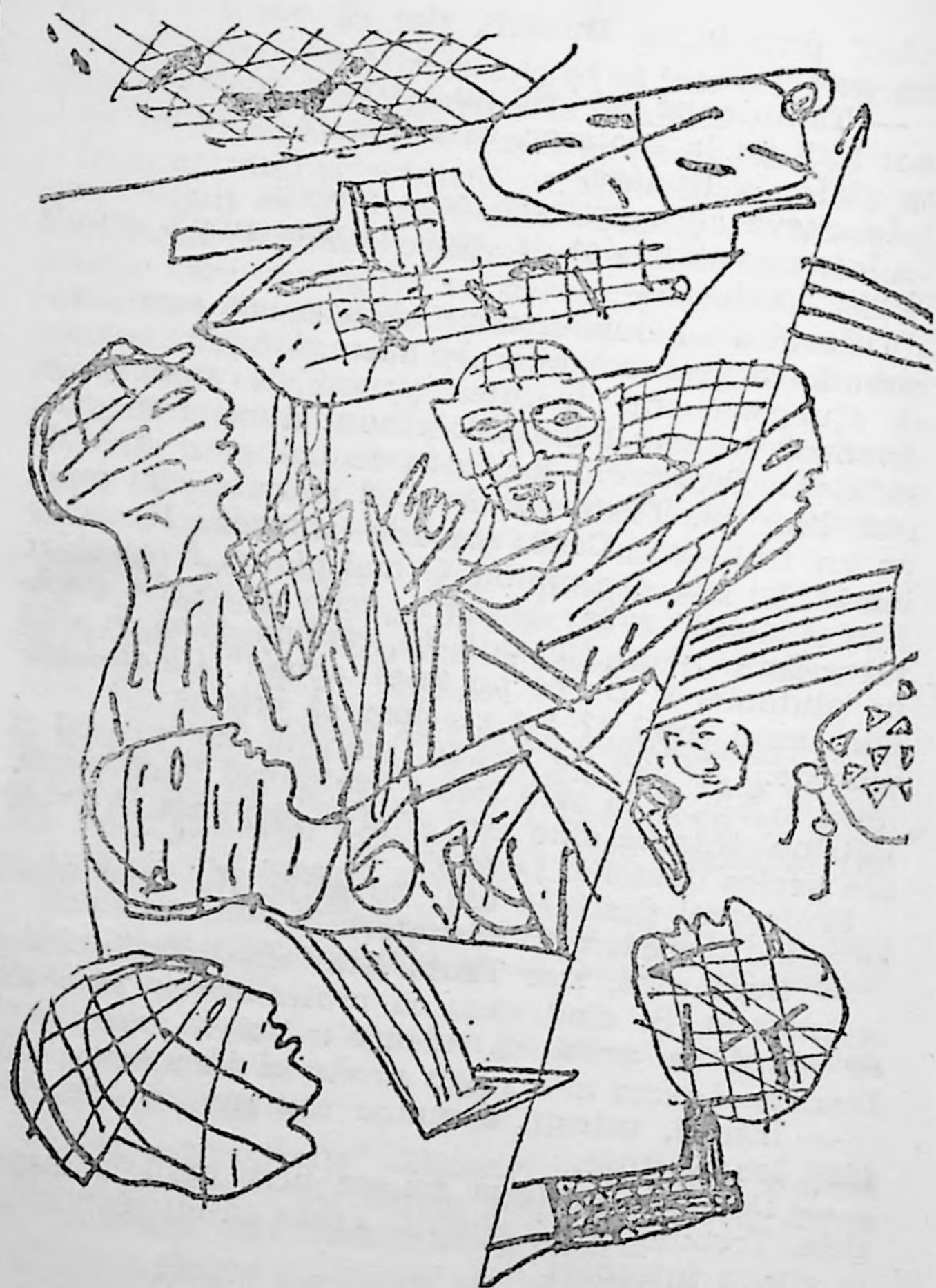
Deși în acea după-amiază șoseaua era cam aglomerată, se descurcă bine. Își făcu planul că trebuie să ajungă-n oraș înaintea șirului de automobile. Avansul pe care-l luase la drum întins, i se păru suficient. Profesorul locuia în centru, pe o străduță mai liniștită. Tăutu parcă și el mașina cum putu, pe un trotuar. „Dacă scap de amendă, treaba e bună“, își zise el zîmbind. O mai pățise. Avea chiar și o șampilă radar la activ, ceea ce trezise supărarea fiului său. „Ce, tată, tu, căpitan, și să te ardă un plutonier ? De ce nu te-ai opus ?“ Ce să-i explice unui copil !? I-a zis doar că oricine greșește, plătește... O luă pe strada umbrită de castani și intră în blocul în care locuia profesorul Păun. Sună. Bătrînul întrebă cine este și el îi răspunse că „vine din partea doamnei Lovrin“.

Profesorul deschise ușa. Cu grijă. Nu prea avea, se vede, încredere în vizitatori.

— Bună ziua, zise Tăutu, arătîndu-i profesorului legitimația. Și cînd văzu că profesorul se făcu alb ca varul se grăbi să adauge : Nu vă neliniștiți. Doamna Lovrin m-a rugat să vin la dumneavoastră.

— Intrați, intrați, domnule căpitan, vă rog, și-î făcu loc să intre.

— Domnule profesor nu am timp mult la dispoziție. Trebuie să ne ajutați. Vreau să-mi răspundeți la câteva întrebări.

— Cu plăcere.

— Când v-a vizitat Urdeanu, ce v-a arătat și ce v-a lăsat în păstrare.

Bătrînul se așază pe scaun abia stăpînindu-și emoția.

— Eu, știți... niciodată... Adică eu... sînt profesor.

— Domnule profesor. vă rog să fiți calm. Nu vă acuză nimeni de nimic. Vrem s-o ajutăm pe mama lui și chiar pe el. O facem în numele umanismului pentru care luptăm. Ați fost și sînteți un mare istoric. Cunoașteți mai bine decît alții această chestiune.

— Sigur, sigur, zise bătrînul care prinsese curaj. Mi-a arătat 5 piese deosebite și m-a întrebant care e valoarea lor. Probabil dintr-un tezaur descompletat. Cine știe cine a intrat în posesia lui ? Și mai are cîteva piese, mi le-a arătat cu altă ocazie. Sînt ale profesorului Lovrin, care mi-a fost coleg și prieten foarte bun. Are intenții bune. Când se întoarce din călătoria în care pleacă va reface colecția și o va dona statului. O să fie o treabă formidabilă. Toate au o valoare incomensurabilă. Sînt de neprețuit. Dar, vād că stați ca pe ghimpi și eu dau din gură. Înțeleg graba dumneavoastră. Și sînt sigur că vreți într-adevăr să ajutați o mamă care nu vrea să-și piardă unicul copil. Mi-a mai lăsat o sumă destul de mare pentru maică-sa. De altfel m-a supărat tare că mi-a lăsat și mie niște bani, ceea ce e o mare jignire. Am vrut să-i dau înapoi și să-l cert, dar plecase.

— Și n-a spus unde se duce ?

— Mi-a spus că pleacă într-o călătorie mai lungă. Nu mi-a dat nici un amănunt. Nici cînd pleacă și nici unde. Era puțin surescitat. Și, oricum, era grăbit. Așa mi s-a părut. Părea că plecarea este urgentă. Ne cunoaștem de mult. trecea deseori pe la mine. Și în delegație, cînd venea prin oraș, dormea la mine.

Am fost, cum v-am spus, bun prieten cu tatăl său vitreg. Eu l-am înțeles mai bine. Era, este un înșingurat. Am încercat să-l cunosc mai bine, dar e ca argintul viu. Scapă printre degete...

— Domnule profesor, vă spune ceva numele unui oarecare Braun ? E foarte important !

— Da, bineînțeles, l-am cunoscut ! Dar asta de mult. Foarte de mult. Poate acum treizeci de ani. De la Lovrin îl știu. Aflasem că a dispărut într-un bombardament pe Dunăre, așa ceva... Asta cam la începutul lui '44. Da ! Da ! În 1944.

— Se ocupa de numismatică ?

— Avea parcă asemenea preocupări. Se lăuda cu o colecție importantă. Sincer să fiu, nu l-am crezut. Mai ales după incidentul cu caseta și moartea subită a lui Urdeanu, tatăl bun al acestui băiat. Niciodată nu m-am mai gândit la el. Nici n-aveam timp.

— Sînteți bun să-mi arătați ce v-a lăsat Urdeanu ?

— Cum să nu !

Și bătrînul profesor îi arată tînărului plicurile cu bani.

— Aș vrea să vă rog și eu ceva, domnule ofițer, zise profesorul. Vocea bătrînului tremura. Vreau să vă pun și eu o întrebare. Se poate ? Încurajat, profesorul Păun rosti : S-a întîmplat ceva cu el ? Ce-a făcut ? Îl puteți ajuta cu ceva ? Mi-e teamă să nu fi făcut vreo prostie prea mare și să nu-l mai putem ajuta.

— Încă nu s-a întîmplat nimic ireparabil. Încă ! Altfel nu mă aflu la dumneavoastră, răspunse Tăutu. De făcut, cred că da, și cred că a făcut nu o prostie, ci mai multe prostii. Și unele foarte mari și grave. De ajutat însă vom încerca să-l ajutăm. Dar să știți, domnule profesor, cîteodată omul trebuie să se ajute și singur...

— Sînt de aceeași părere, zise și profesorul cu voce joasă. Cînd l-am cunoscut eu, era altfel. Schimbat ca acum nu l-am văzut niciodată. Mi-e teamă pentru el și pentru biata maică-sa. Ca să nu mai zic și de nevastă și...

— Vă mulțumesc, domnule profesor, ați înțeles bine și scopul vizitei mele și celelalte aspecte legate de inginerul Urdeanu. Un om care-și asumă responsabilitatea gestului de care vorbeați nu o face decît în cazuri extreme. Ceea ce cred că s-a întîmplat și cu el.

Profesorul dădu din cap, în semn că așa stau lucrurile.

— Cred că ne vom revedea în curînd, domnule profesor, acum trebuie să plec.

Tăutu, luîndu-și rămas-bun, ieși din apartament, îndreptîndu-se spre mașină.

Avea asupra lui mărturia : scrisoarea lui Urdeanu către maică-sa. Scrisoarea și banii. Dar nu banii erau importanți. „Măcar să fi fost sincer în ceasul ăsta cu maică-sa“. De fapt profesorului Păun îi spusese că scrisoarea ar fi putut să-i parvină bătrînei mult mai tîrziu. „De ce se ferește de mama lui, care i-a dat viață? De fapt, de prezența, de lacrimile și ochii ei se ferește“, gîndi Tăutu. Porni motorul și mașina țîșni înainte. Întîrziase aproape un ceas cu profesorul. Se încadră pe prima bandă a bulevardului și ieși din oraș pe poarta de sud. Pe unde ieșise în urmă cu mai multe ceasuri însuși Urdeanu.

„Cald, foarte cald, fierbe văzduhul“, își zise Tăutu, deschizînd geamul. Cîteva pete de nor apărură, dar se pierdură undeva spre sud.

În apropierea unei fîntîni opri să se răcorească. „Fîntînile lui nea Marin“, își aminti el de cel ce le construisese pe traseele principale. Fîntîni cu două

ciuturi, cu lanț și roată acoperite cu o copertină de beton. „Fiecare călător, care oprește obosit și însetat, după ce-și potolește setea și-și răcorește fața, ar trebui să-i mulțumească lui nea Marin Nisipeanu și celor care le-au săpat...”

Înviorat o porni spre Ostrov. Nu mai avea atât de mult de mers. Abia aștepta să-l întâlnească pe Mircescu și să citească împreună confesiunea inginerului. Bătrânei Lovrin îi va da un telefon s-o liniștească. Și apoi era nerăbdător să știe ce vești a mai cules prietenul lui.

Intrînd pe dig, luînd-o spre Ostrov, fu oprit de o patrulă de grăniceri. Se prezentă și aceștia, după ce-l salutară, îl lăsară să treacă. Deja măsurile se puneau în aplicare. „Înseamnă că Urdeanu este semnalat în zonă. Alarma nu a fost falsă”. Ajunse la Ostrov și parcă mașina în spatele pichetului. Coborî și, foarte mult alergînd, se îndreptă spre malul Dunării. Șiruri de cormorani patrulau deasupra, exact peste mijlocul apei. Un vînt ușor făcu să foșnească frunzele plopiilor. Zgomotul motorului unei șalupe se făcu auzit dinspre Ostrov.

Se apropie de ponton și din șalupă coborî Mircescu și un tînăr ofițer de grăniceri.

— În ordine, tovarășe maior. În prezența altui ofițer, Tăutu devenise oficial. Avem ceva deosebit, îi șopti el. Să ne retragem undeva, mai în liniște. Să vedem ce mai zice Urdeanu. În afară de cîte știm...

Tînărul ofițer de grăniceri îi salută pe cei doi colegi și se retrase la oamenii lui, fixați în punctele de pază.

— Urdeanu e pe la kilometrul 357. Mașina și-a abandonat-o la o orezărie. L-a „cinstit” pe paznic, să i-o păzească. A precizat că face un pescuit. De

fapt era echipat ca un mare pescar. Inclusiv barcă. Nu vrea să riște băiatul ! În orice caz sîntem aproape de el. Îl avem sub supraveghere permanentă. Sper să avem o noapte bună. Să prindem și noi pește, nu numai el, glumi Mircescu. Hai, acum dă-i drumul tu. Și veștile tale sînt bune, nu ?

Tăutu așeză pe masă plicurile cu scrisoarea și banii.

— Uite ce am „agonisit” ! E pentru maică-sa. Aici e confesiunea, aici sînt banii. Totul lăsat profesorului.

— Mda, făcu, după obiceiul său, Mircescu. Și totuși, parcă a mai rămas în el un strop de omenie.

Măcar dragostea pentru cea care i-a dat viață și l-a crescut.

Soarele este dincolo de vîrfurile înalte ale plopilor. Dinspre malul drept, apropiat, apa clipocește ușor. Se aud zboruri tănuite de aripi peste toată lunca. Miresme de smirnă se insinuează și se strîng în văzduhul pînă atunci bîntuit doar de razele grele, puternic-orbitoare ale soarelui. E un asfințit încărcat de culori vii și parcă soarele nu vrea să părăsească acest ținut de legendă și bogăție.

În apropiere, un pui de căprioară, vegheat de mama lui, își afundă în apă botul mic, cafeniu, stînd cu picioarele din față în undele verzi-negre. Un zgomot și gata. Dintr-un salt, căprioara și puiul au și intrat în desîș.

Nu departe, legănări de sălcii în care se aude cîntecul brotăceilor. Sînt mici brotăceii, cu pielea verde și urcă mereu spre vîrfurile crengilor pentru a scăpa de lăcomia șerpilor. Dar șarpele urcă și el pînă acolo, sus, tîrîndu-se cu viclenie și răbdare. Stă cîteva clipe, pîndește, fixează cu ochi halucinanți mica ființă

verzuie, o ametește și abia atunci atacă. Și nu dă greș. Cîntecul încetează, dar se aud alți brotăcei și alții, și sînt alți șerpi. O lume care-și trăiește viața într-o permanentă luptă, într-un permanent echilibru.

Și cormoranii ! Cormoranii sînt desenatorii cerului. Ei stăpînesc legile geometriei. Liniile lor simetrice sînt perfecte. Ritmurile lor sînt mereu aceleași. Distanțele nu se schimbă. Marșul lor face parte din ritualul vieții în aceste locuri. Da ! Cormoranii își văd mereu de drumurile lor pe care le întrerup doar cînd vinează. Iar vînătoarea o fac laolaltă și peștele îl împart „frățește“.

Dar toate luminile și culorile, toate formele și mișcările la amiază, în zori, noaptea sau în plină zi, și căprioarele cu puii lor, și brotăceii, și șerpii, și peștii, și cormoranii, toți și toate sînt în stăpînirea Măriei Sale Dunărea.

Și Dunărea curge neabătută purtîndu-și cîntecul ei, tainele și nostalgiile ei, durerile și speranțele ei, toate lacrimile pe care le-a adunat, și toate rîsetele, și toate hîrjoanele. O așteaptă Marea cea mare ca să-i legene visele și să-i vindece rănile.

Cu dreptate vorbise bătrînul pescar. Dunărea este și grădina lui, și cimitirul lui, și pămînt, și cer.

Peste Ostrov, trec repede-n zbor rațe și gîște sălbatice. Trec în Fățana, acolo unde nuferii s-au îmbătat de galben și de alb.

Sub streășina zării își face loc luna. O clipă stă neclintită. O clipă numai. Apoi își face vînt și o pornește pe cărările de apă știute doar de ea.

Totul a durat cît o respirație. Tăutu și Mircescu au tăcut, au privit și au înțeles puterea acestor locuri. Au priceput că aici dragostea ca și ura, dreptatea, adevărul nu se împart, nu se fracționează.

Sînt sau nu sînt. Întregi, rotunde, grele. Omenеști. Tăutu și Mircescu au primit în acea secundă bine-cuvîntarea Dunării.

Braun era nervos. A dat ordin să se ridice ancora și vasul a luat-o încet în amonte. Nu cu toată viteza. Motoarele erau bune. „Bossul“ își aprinse pipa și trăgea cu sete. O tuse păcătoasă îi zgudui trupul. Începu să se plimbe tot mai agitat pe cocheta punte. Scutură pipa în apele Dunării și o puse din nou în colțul gurii. Pe undeva, pe lângă el, îl simți pe secundul Hans. Mintea lui Braun analiza situația. Aceste săptămîni de cînd a luat drumul Dunării l-au epuizat. Planurile făcute inițial nu au fost riguros respectate. Mereu se ivise cîte ceva. Acum trebuia să facă ultimele mișcări. Cu cît simțea că povestea se apropie de sfîrșit, cu atîta era mai neliniștit. De undeva îl urmărea și Helga. Pentru ea lucrurile erau clare : „Braun și-a vîndut sufletul diavolului“. Era ceva adevărat în această credință. Pentru Braun toate aceste combinații făceau parte din jocul lui diavolesc „de-a viața“. A intrat de la bun început în acest joc, convins fiind că el e condus și apărat de diavol. Și cînd a scăpat de la moarte pe vasul acela nenorocit. Și cînd a scăpat din prizonierat fără să se știe exact cine e și cum a fost. Dar totul fusese stabilit în viața lui cu mult înainte. Nici nu începuse războiul. Era tînăr și semnase pactul în momentul ascensiunii lui Hitler. Atunci a fost prilejul și el nu l-a ratat. Ultima lui aventură e legată de apariția lui Urdeanu, dar nu numai de această coincidență. E drept că primise misiunea să valorifice prietenia cu inginerul pentru a obține proiectul invenției. Dar asta se putea face pe îndelete și cu calm. Ceea ce nu era cazul.

Asupra lui presiunea a crescut fulgerător. O bucată de vreme caseta rămasă în interiorul vasului scufundat nu a fost periculoasă. Dar cînd știrile despre lucrările de dragare din acea zonă au devenit certitudine, cînd proiectul construcțiilor de pe malul Dunării chiar la portul orașului a fost făcut public, caseta s-a transformat într-o veritabilă bombă ce putea exploda oricînd. Și atunci, presiunea a atins cote nebănuite. „Ori aduci caseta cu toate documentele din ea, ori rămîi lîngă ea, în Dunăre“, i s-a strigat. Abia atunci a înțeles că oricît de bogat ar fi și oricît de multe relații ar avea, alții dispun de el, că poate fi mînuit ca un pion pe o tablă de șah. Deci poate fi sacrificat.

Salvarea și eliberarea lui era caseta. Că acolo se găseau și listele celor lăsați să „supraviețuiască“ în perspectiva unor „reactivizări“ viitoare. Și nu numai listele, ci și „piese“ cu care cei înscriși pe tabele puteau fi șantajați și cîte altele. Or, treaba asta ar fi interesat multe guverne din această parte a Europei. Pe de altă parte caseta asta îi amintea de nefericitul negustor. Un dobitoc. S-a speriat și a vrut să dea înapoi. A trebuit lichidat. Soluția cu incendiul n-a fost ideea lui, dar a acceptat-o.

Și dacă tot trebuie să riște pentru casetă, atunci de ce să nu aducă la suprafață și mica lui comoară rămasă sub apă : bijuteriile, cele cîteva lingouri, tablourile. Că doar erau bine ascunse în cutii etanșe și inoxidabile.

Specialiștii pe care i-a consultat discret și doar ca probleme de principiu l-au asigurat că dacă datele tehnice erau corecte în 30 de ani n-au putut suferi stricăciuni fatale.

Pe cînd construia acest proiect, a apărut inginerul. Și iată circuitul închis. În el au fost prinse integral

ambitia, orgoliul, setea de putere și bogăție a tânărului Urdeanu. Ce mai trebuia pentru a nu mai i nici o ieșire ? O femeie ! Și cine putea fi mai femeie decât Helga ? !

Din acea clipă totul a mers ceasornic. Totul — pînă acum. Acum, cînd se apropie de final, e ceva care îl irită și îl neliniștește. Și nici măcar nu știe precis ce.

Braun se tot plimba, mereu agitat. Refăcea întregul film, căutînd să vadă unde ar putea fi vreo verigă mai slabă.

Nu ! Totul i se părea în regulă. Avea oameni buni. Aparatura era de primă mînă. Pînă acum nu apăruse nici un indiciu că e supravegheat. Să scoată el ce are de scos și gata ! Acasă ! Cu Urdeanu o să vadă ce va face.

Braun și-a aprins din nou pipa. Se liniștise.

Hans îl privea cu coada ochiului. Se cunoșteau de mai multă vreme. Braun avea încredere în el. Atîcît se poate în asemenea relații. Nici mai mult, nici mai puțin. Iar Hans îi cunoștea metehnele. Urmărindu-l, de data aceasta, simți că bossul nu e în toate apele.

— Hans, ce face Helga ? i se auzi vocea iritată și spartă.

— E în cabină, domnule von Braun. Probabil nu se simte prea bine.

— Spune-i să urce pe punte.

— Bine. Am înțeles.

Și Hans coborî treptele pînă la cabina femeii. Bătu în ușă și deschise. Helga dormea, sau cel puțin așa i s-a părut lui. Hans se apropie. În căldura înăbușitoare din jur, Helga era mai mult goală. Așa întinsă în pat, cu formele ei perfecte, putea face pe orice bărbat să-și piardă mințile. Hans se stăpîni și, după

cîteva ezitări, îi atinse umărul fierbinte pentru a o trezi.

Femeia făcu ochii mari.

— Ce-i Hans ? Ce cauți aici ? S-a întîmplat ceva ?

— Te cheamă von Braun. M-a trimis. E pe punte.

— Imediat, Hans. Să mă aranjez un pic și vin.

Hans părăsi cabina cu un oftat și-i raportă lui von Braun situația.

Apa strălucea în bănuți de aur și argint. Scarele se juca cu Dunărea. Hans se așeză cu coatele pe parapet privind către țărmul ce se afla destul de aproape. Era liniște și tihnă, iar vasul înainta ușor. Se simțea miros de pește, se pare că au trecut foarte aproape de bărcile pescarilor.

Helga apăru pe punte și Braun se schimbă dintr-o dată. Femeia exercita asupra lui o influență benefică. Și-a reproșat lipsa ei din noaptea trecută. Dar n-a avut ce face. Nu era altă soluție. O misiune ! El a trimis-o. El o aruncase în brațele lui Urdeanu. Asta ține de regulile jocului. Dar regulile le-a stabilit el, von Braun, și tot el va pedepsi. O sărută pe umerii goi, pe gît. „Doamne, ce tînără și ce frumoasă putea fi !” Helga zîmbi ușor tandru, ușor a reproș cochet. Braun nu va putea înțelege niciodată cîtă scîrbă îi era femeii de trupul lui în asemenea clipe. Și oricît se spăla și se parfuma, senzația de scîrbă, de murdărie n-o părăsea multă vreme. Dar trebuia să se stăpînească. Era încă în mîna lui.

— De ce m-ai chemat, boss ?

— Vreau să te simt în preajma mea, Helga. Eram neliniștit. Acum mi-e bine ! Poate asta e singura soluție, nu crezi ?

— Cum dorești, boss ! Rămîn. Mie mi-a făcut mare plăcere această excursie. A fost un dar prețios pe care mi l-ai făcut. M-a scutit de zilele petrecute în

laboratorul acela nenorocit. Mă leagă multe de aceste locuri. Și recunoaște că peisajul e încântător. Și apoi îmi place apa, boss. Aș vrea să văd și oceanul. Ce mult aș vrea... Când îmi voi plăti toate datoriile... voi face o lungă călătorie pe ocean !

— O s-o facem, Helga. Îți promit. Și mai dă dracului datoriile alea. Cât trăiesc eu nu există datorii. Dacă tu... te porți frumos cu mine. Și nimeni nu va avea de ce să se plîngă. Se întoarse spre femeie și-i cuprinse umerii. Ai încredere !

Helga observă cum în ochii lui Braun sclipi o lumină stranie.

— Am, boss ! Trebuie să am ! M-am ridicat din mizeria în care trăiam tocmai în clipa în care puteam eu însămi să devin mocirlă. Am ajuns pe picioarele mele. Lucrez. Uite, mă plimb. Am lucruri fine, bijuterii, parfumuri. Încă un pic și devin... independentă. Și toate datorită ție ! Nu e puțin lucru... Și eu știu să fiu recunoscătoare.

Îl flata. Trebuia. Îl mințea. Trebuia. Planurile ei erau legate încă de puterea și banii acestui individ abject și libidinos.

— De ce n-a venit inginerul ? o întrebă el dintr-o dată, privind către bărcile pescarilor. Dar vorbele păreau trase cu pușca direct în punctul central al țintei.

— Nu știu exact. Nu am avut misiunea să aflu și acest răspuns. Altele erau treburile mele. Cred însă că din prevedere. Ar fi putut trezi bănuiele și pentru oamenii tăi și pentru cei din port. Atîta mi-a spus că ne va aștepta mai sus. Ne va semnaliza ca să încetinim și să-l așteptăm. Îl cunosc de mic. E un om de cuvînt. Poate v-ați dat seama de loialitatea lui.

Aici a ezitat. Î-a fost teamă că a vorbit un pic prea mult.

Braun tăcea. Ronțăia în minte gânduri rele. O aventură accepta. Fusesse chiar de acord ca această femeie să-l subjuge pe inginer. Și pentru asta... „Dar atît. Și numai atît ! Acum gata !” Lui Braun i se făcu frig. „Dacă între ei s-a stabilit o legătură mai puternică ? Dacă da, atunci o tai eu. Chiar dacă va curge sînge”. Și din nou transpiră. Își aprinse pipa. Se liniști și spuse :

— Da. Ai dreptate ! Este loial. A urmat exact instrucțiunile mele. Sînt mulțumit de el pînă acum. Pînă acum ! Să vedem mai departe...

Helga realizează că bossul avea gânduri ascunse. Dar ce punea el la cale era greu de aflat.

În dreapta apăru un punct de observație grăniceresc.

— Ce-i acolo, Hans ? tu ai ochii mai buni.

— Un punct de observație trebuie să fie, boss.

— Dă-mi binoclul tău, e pe măsută.

Femeia se execută. Îi aduse obiectul cerut. Braun își potrive binoclul și privi. Nu văzu nimic.

— Unde-i grănicerul ? întrebă el.

— Probabil nu era nevoie să stea acolo, sus, boss, zise Helga. Pe căldura asta...

— Ai dreptate, probabil. Răspunsul nu-l mulțumi însă pe deplin și continuă să privească atent în acea direcție.

Pe lîngă vasul lor, fără să se sinchisească de oameni și de zgomotul motoarelor, trecură cormoranii, un prim val de cormorani. Apoi altul. Pentru o clipă Helga uită de întreaga poveste. Uită unde se află și lîngă cine. Privi fermecată și fericită marșul cormoranilor. Pentru o clipă. Doar pentru o clipă.

„Dragă mamă, își începea Urdeanu scrisoarea. Este momentul să-ți spun tot adevărul. Și te vei întreba

de ce o fac prin scris și nu vin la tine. Urma să clarificăm câteva momente din viața mea, a noastră. E mai bine așa. Dacă aș fi vrut să-ți explic, să stăm de vorbă între patru ochi, cred că ai fi izbucnit în plîns. Și nu mai suport. Ai plîns foarte mult în ultima vreme. Ai plîns destul din cauza mea...”

— Asta e adevărat, îl întrerupse Tăutu. Un asemenea măgar nici măcar nu merită s-o vadă pe sărmana bătrînă plîngînd. Femeia îl iubește și-i duce dorul. Și e mamă și iartă. Eu am stat de vorbă cu ea. Am privit-o și am ascultat-o. Mi-am dat seama și după telefonul prin care m-a rugat să avem grijă de copil. Halal copil...

Mircescu îi făcu semn să aibă răbdare și să-l lase să citească scrisoarea mai departe.

„...Nu m-am plîns niciodată, chiar dacă am avut motivele mele să mă plîng. Știu că de mic m-ai răsfățat, dar în felul tău, atît cît să nu-l superi pe tatăl meu vitreg, pentru că și aici te-aș ruga să mă ierți, pe el îl iubeai foarte mult. Era personajul principal. Și nu puteai să-ți împarți inima în două. N-ai fost o mamă rea. Dimpotrivă. Dar n-ai fost o mamă întreagă. De parcă-ți era frică să nu simtă profesorul că mă iubești și pe mine. Și eu te-am iubit în felul meu. Și am dorit tot timpul să te știu veselă și sănătoasă, să te văd fericită. Pe el l-am respectat, așa cum am crezut eu de cuviință. Atît ! În perioada învățăturii te-ai străduit să nu-mi lipsească nimic. Și-ți mulțumesc ! Și el a fost atent. Dumnezeu să-l ierte ! Atunci au fost cele mai frumoase momente din viața mea. Nu mai aveai alt copil și... Cu toate că tatăl meu vitreg l-ar fi dorit. Am auzit și scenele astea ! Ba cred că tu ai făcut totul să nu ai alt copil, decît pe mine. Am ajuns prea departe. Nu te acuz. Pe nimeni de fapt nu acuz. Dar poate că era bine să fie... Sînt

singur. Văd lucrul ăsta din ce în ce mai mult. Și acum cînd mă aflu într-o cameră de hotel și-mi trec prin fața ochilor multe imagini. Multe, prea multe, deși unele nu-mi spun nimic. Să nu crezi că n-am știut ce fac. Îmi amintesc de certurile mai vechi și mai noi. Chiar și de ultimul scandal cu profesorul. Atunci cînd m-a dat afară. Intenția mea a fost alta, dar n-am rezistat tentației de a-l jigni, de a-l irita, de a-l pedepsi. Voiam, în clipele acelea, să-i fac rău, să sufere pentru că el mi-a răpit partea mea de dragoste și de fericire. De tine mi-a fost milă. Pe urmă am regretat, dar era prea tîrziu. Rău n-am fost de la bun început, dintr-o dată, ci m-am făcut rău. Rău cu toți. În afară de tine și de... Helga. Vei înțelege !

Ne-am despărțit în timpul studiilor universitare și apoi datorită serviciului meu. Și pe zi ce trecea simțeam că mă înstrăinez, că mă îndepărtez de tine. Se părea că nu mă lega decît suma aceea pe care mi-o trimiteai lunar. Și cele cîteva rînduri. Aveam nevoie și de bani și de cuvinte. Dar banii fi simțeam ca o jignire. Ca o pomană. În rest devenisem un oarecare. Dar eu eram orgolios și ambițios. Am răzbit. Mă urmăreau însă amintirile. Mă năpădeau uneori așa cum se întîmplă și în momentul în care m-am hotărît să-ți scriu. Te vor obosi cele citite, dar o fac pentru liniștea mea și pentru ca totul să fie limpede. Nu știu ce se va întîmpla, dar vreau să mă impac cu speranța că mă vei înțelege. Eu totuși te-am iubit, mamă, cum m-am priceput. Cred că eram gelos pe profesor. Cred că-i voiam răul. Numai că tu erai la mijloc..."

Confesiunea lui Urdeanu, îl făcu pe Mircescu să se oprească.

— Interesantă această spovedanie, zise el, sprijin-

nindu-și parcă privirea de vîrfurile înalte ale plopilor. Criza de personalitate, complexe, înstrăinare. Treabă de psihanalist. Îngrijorător pentru un tînăr care a avut totuși atîtea șanse în viață și care e atît de bine dotat. Și scrie frumos, parșivul. Cine-l cîtește poate fi emoționat. Să nu mai zic de maică-sa !

— Se pare că mult mai devreme s-a simțit el frustrat. Cred că a dorit să arate că e grozav. Că el, singur, poate face și dreg. Nu zic că nu e sincer. Își are logica lui, dar nu-mi place deloc că mereu alții sînt vinovați. Asta e o formă de lașitate, de slăbiciune de caracter. Da' să nu ne pripim. Hai, ascultă mai departe.

„...Nu se poate zice că n-am avut și sprijin și noroc. Nu am dat chiar prea tare din coate ca să răzbat. Dar am intrat într-o adevărată criză sufletească. Eram făcut să lupt, să mă ridic. Și succesele dobîndite m-au determinat să devin un ipocrit, delăsător chiar, să cred că totul mi se cuvine. Nu mă mai bucura nimic. Nici cîștigurile, nici femeile. Vroiam să-i văd pe alții prăbușiți. Doream eșecurile celor din jur. Mi-am revenit. Dar, mi-e teamă, prea tîrziu. Întîlnirea cu Braun a fost șocul cel mare. Apoi a reapărut Helga, care m-a trezit la realitate. Înțelegi, mamă ? Helga este unicul lucru frumos și curat din viața mea. Dar s-a trezit din nou omul orgolios, ambițios. Trebuia să demonstrez că sînt cineva ! M-am întrebat atunci ce am realizat pînă în acel moment, ce s-a petrecut cu mine, în toți acești ani. Și am vrut să iau totul de la capăt. Credeam că doar așa o pot cuceri și o pot păstra. Pe urmă am aflat și istoria ei, care e un alt roman.

Știam că e drum lung, periculos, dar trebuia, trebuia odată și odată să-mi încerc puterile. N-aș putea spune că eram un specialist foarte bun, dar puteam

deveni. De asta eram sigur. Ceea ce s-a și dovedit. Braun mi-a povestit totul. Din copilărie începînd. L-am crezut. Mi-a oferit o șansă și n-am vrut s-o refuz. Tentația era prea mare. Caseta în care se află moștenirea mea cea adevărată există. Este tot ce mi-a rămas de la tata. Am priceput că nu e minciună. Nu eram chiar atît de mic, ca să nu țin minte că s-a vorbit în casă, la un moment dat, despre o casetă. Mi-o și amintesc, dacă nu cumva intervine aici și fantezia unui copil hrănit încă de basme. Era de mărimea unei valize, cu mai multe încuietori și zorzonele. Și cred că era grea, de parcă ar fi fost de plumb. Îmi amintesc că tata se plîngea că nu poate s-o urnească. Acolo e moștenirea mea. Cu averea de acolo îmi voi reface viața, o voi salva și pe Helga și voi fi fericit. Și le voi arăta tuturor cine sînt și ce pot. Braun m-a convins. Trebuie să cred în el. El știe locul unde se află caseta și mă va ajuta s-o obțin. Pentru asta voi face tot ce-mi cere. Caseta trebuie să devină a mea. E moștenirea mea și nimeni nu are dreptul la ea. Nici să-mi interzică să ajung în posesia ei“.

— Ce mirșăvie, zise Tăutu.

— Ce amestec este în capul omului ăsta !

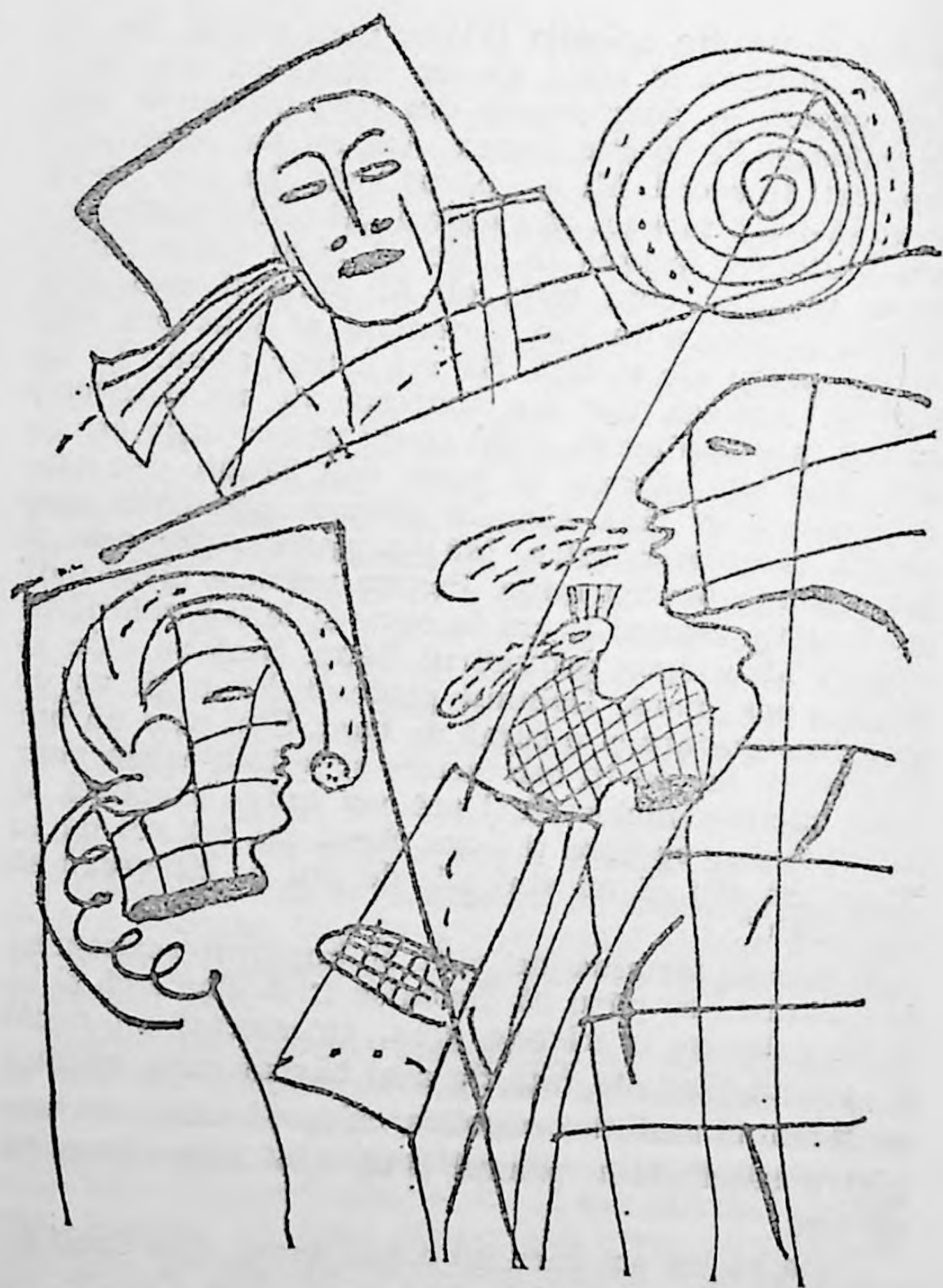
— Recunosc că se analizează cu destul sînge rece. Pare a fi sincer. Dar de la frămîntări ajunge inevitabil în pragul ticăloșiei, al trădării. Și încă n-am terminat de citit.

„...M-a entuziasmat această șansă ! Am zis da fără să mă mai gîndesc la altceva. Într-un fel, trebuie s-o știi, mă avea și la mînă. Cineva îmi făcuse niște fotografii care mă prezentau într-o ipostază compromițătoare. Braun a aflat și ca să mă salveze a plătit pentru mine. Pe urmă mi s-a mai cerut un serviciu. Ultimul. Am să-l fac. Am acceptat să scot un mate-

rial și piese din colecția tatălui meu vitreg. De altfel, la materialul acela eu am lucrat cel mai mult. Iar piesele — doar scoase din țară puteau fi puse în valoare. Să le știe lumea. Așa mi s-a explicat și am fost de acord. Mi s-a părut logic. De fapt, n-am vrut să-i fac nici un rău atunci. Îți mulțumesc pentru ajutor și tăcerea ta. Știu că m-ai văzut furînd piese încă pe cînd trăia el. Ai plîns și n-ai spus nimic. Intrasem în joc. Așteptam să vină ora cînd caseta să-mi fie redată. Să mă bucur și eu. Tu nu poți să înțelegi, dar mă simțeam alt om. Credeam că pot face și altceva, decît să-mi petrec niște ore în laborator sau aiurea. Ei bine, von Braun și-a asumat riscul să vină aici. În numele prieteniei ce-o poartă familiei noastre. Mă va ajuta. Altul n-ar fi făcut nimic pentru mine. Pentru primele piese date mi-a plătit. Restul le am la mine și le voi valorifica singur. Mi-a spus profesorul Păun. Sînt pe cale să fac un pas mare. Domnul profesor Păun îți va da această scrisoare și o sumă de bani. Știu că e un om de cuvînt. Iar eu îți cer iertare și te îmbrățișez cum n-am făcut-o niciodată. Dacă voi putea vreodată să îndrept răul pe care ți l-am făcut, nu mă voi da în lături. Să știi că nu sînt atît de rău pe cît vreau să par. Gelu“.

Mircescu termină de citit și împături scrisoarea. Lui Tăutu i se păru că devenise trist. Poate că și în el se coborîse o tristețe grea, amestecată cu necaz și revoltă. Revoltă față de acel bărbat care, stăpînit de demonul ambiției, orgolios, călcase în picioare dragostea bătrînei, în primul rînd, apoi demnitatea lui de om.

„Iată că un om care nu e nici prost, nici lipsit de cunoștințe poate fi atît de ușor păcălit. Canalia aia

de Braun a înscenat totul. Cu poze, cu șantaj, c-o fi, c-o păți, că el îl apără, că el plătește. Și el era ticălosul. Iar dobitocul ăsta, vanitos și complexat, îndrăgostit de o femeie la rîndul ei prinsă în cursele lui Braun, ajunge să vîndă și să trădeze tot ce poate avea mai de preț un om — țara și mama“. Tăutu se tot agita prin cameră chinuit de asemenea gînduri.

— Nu l-a bătut maică-sa bine, cînd era mic, exclamă Mircescu. Și acum îl bate viața. Of ! Dacă-ar fi copilul meu, l-aș face una cu pămîntul. Scrisoarea e sinceră, dar el a ajuns o lichea. Și nu văd cum s-ar mai putea salva. Doar o minune.

— Prietene, eu unul nu mai cred în minuni de cînd am aflat că nu există Moș Gerilă.

Scrisoarea devenea o probă de necontestat.

— Dacă scrisoarea ar fi ajuns în mîinile bătrînei, direct, s-ar fi putut întîmpla o nenorocire. Și ar fi fost păcat. Ea, desigur, supraviețuiește pentru ei, spuse Tăutu. Și nu era departe de adevăr. Mircescule, nu crezi că avem acum date îndeajuns de concrete să putem prezenta tovarășului colonel concluziile noastre ?

— Așa s-ar părea. Mai sînt însă, cred, aspecte care ne scapă. În ceea ce o privește pe bătrînă, și mie îmi pare rău. Da' ea de mult nu mai are șansa de a fi ajutată de fiul ei. Ea așteaptă întoarcerea copilului din rătăcirea lui prin viață. Și nu poate face nimic.

— Aia-i. Mama rămîne mamă. Dacă există o umbră de îndoială, de acuzare chiar în inima ei, tot l-ar ierta... Pariez că dacă el revine, ea îl iartă.

--- Ea, da ! Dar oamenii ? Dar cei înșelați ? Dar cei trădați ?

— Lasă că știu și eu treaba asta. Eu mă gîndeam la bătrînă. În discuțiile avute cu bătrîna mi-am dat

seama că dorește din toată inima să nu i se întâmple ceva fiului ei. Nu are de unde să știe că el a ajuns atât de departe. Pe un drum, practic, fără întoarcere sau aproape fără întoarcere...

— Și ce propui ?

— Deocamdată... așteptăm. L-am instruit pe bătrînul universitar — zise Tăutu. I-a telefonat bătrînei că fiul ei, Gelu Urdeanu, s-a întors, s-a răzgîndit și a revenit la întreprindere.

— Bine lucrat, dar bătrîna a crezut ?

— Sigur. S-a arătat deosebit de bucuroasă...

— Și atunci, de ce tot m-ai fiert cu întrebările și stupiditățile ?

— Logica, bătrîne...

— Începi să te maturizezi, Tăutule, exclamă Mircescu privind Dunărea. Apoi după o mică pauză spuse : ridicăm ancora ?

— Cum ordonați, tovarășe maior...

— S-a făcut colega. Dacă și von Braun a ridicat ancora și-și fixează acum pipa în colțul gurii. de ce n-am ridica-o și noi ? Și lovi cu piciorul într-un bulgăre de pământ uscat, care se prăvăli în apă.

Colonelul Banu rămăsese „pironit“ pînă aproape de amiază la birou, reținut de o serie de analize venite una după alta. Uitase de masă. Nici nu prea avea poftă de mîncare. Citise și rapoartele primite în legătură cu istoria de la Dunăre. „Acțiunea «Fluviul»“ intra în faza finală. „S-au mișcat bine băieții mei. E timpul să pregătim năvodul, după cum se vede“. Deci ajunsese în faza deciziilor de pe urmă.

Unul din telefoanele aflate pe măsuta de lîngă birou sună. O dată, de două ori. Ridică receptorul.

— Da, da. 'Nțeles ! Într-un sfert de ceas sînt la dumneavoastră. Să trăiți !

Președintele consiliului îl invitase la biroul său. Cine știe ce treburi se mai iviseră !

Banu le cerea permanent oamenilor lui să se implice în tot ce ține de viața județului. Pentru prevenirea oricăror fapte antisociale, a infracțiunilor, dar și pentru a da o mână de ajutor oriunde era nevoie. În fond acesta era rostul unui asemenea resort important din angrenajul statului, să apere cuceririle noi ale țării, să împiedice mâini vrăjmașe să se atingă de valorile naționale.

Se mai plimbă puțin prin birou și lăasă vorbă ofițerului de serviciu unde poate fi găsit în caz că e ceva urgent. „Sau prin stație“, zise Banu, emițind și ipoteza că președintele îl va purta un ceas-două prin unele locuri ale județului.

Și așa s-a întâmplat.

— Banule, dăm o fugă pe la stația aceea care a început să pompeze apă în canal. Să vedem și porumbul...

— Mergem, tovarășe Românu, zise Banu.

— E bine, inspectore, e bine !

— Vi se citește bucuria pe față. Spuneți-mi și mie despre ce e vorba. M-aș bucura și eu, că pînă acum am tot avut parte de probleme.

— Ai și observat ? se prefăcu președintele. Acu' primii vestea, înainte să vii. Sîntem pe primul loc la orz și grîu.

— Într-adevăr, asta e o veste frumoasă. E bine ! E foarte bine, tovarășe președinte. Să dăm noi grîul cel mai mult din țara asta, sigur că e ceva formidabil. Și e loc și de mai mult, am impresia.

Banu cunoștea producțiile obținute. Erau fără precedent. Nu le știa însă pe ale altora. Ținuse apoi tot timpul ca recolta să fie pusă la adăpost, să nu se risipească sau să se sustragă.

— Să mergem Banule, zise Romănu. Chiar dacă aveți multe și voi pe cap, trebuie să vedem cu ochii noștri pământul și recolta. Și apoi în treaba asta cu pompele și cu irigațiile sînteți și voi parte. Ba chiar că fără ajutorul vostru cine știe cît mai dura...

Ieșiră prin partea de vest a orașului de reședință îndreptîndu-se spre locul cunoscut. Cei doi bărbați se simțeau bine alături. Făceau front comun. „Și pentru recolte, dar și pentru apărarea lor“, cum zicea Romănu. Se aflaseră de foarte multe ori împreună. Și la bine și la greu. În noaptea cutremurului devastator cine fuseseră primii la post? Cei doi bărbați, cu responsabilități de primă importanță, iar măsurile luate de ei fuseseră cele mai oportune și adecvate.

La îndemnul președintelui, șoferul o luă pe lîngă canalul principal.

„Nu avem timp acum de cercetări, le zise Banu constructorilor, cu cîteva zile în urmă, întîi ne trebuie apă. Pe urmă ne trebuie iar apă. În al treilea rînd ne trebuie... apă. Și apoi, dacă o mai fi cazul, o să luăm și declarații! Faceți, deci, treaba repede și bine, după aceea vom vedea dacă mai e nevoie de vorbe și tot felul de „întrebări și răspunsuri“...

Coborîră din mașină la marginea unui lan de porumb la fel cum făcuseră și rîndul trecut.

— Ce ne făceam Banule, dacă-i ascultam pe specialiștii ăia care îmi tot dădeau zor cu nu mai știu ce povești. Mai aveam situația asta? Uite ce minunăție de porumb. Peste 12 000 la hectar. Și nu s-a rupt nici un canal. Îmi ziceau că nu pot să irige permanent decît dacă au canalul plin ras. Și dacă îl umplu ras, o să se spargă nu știu ce tuburi, din cauza „presiunii“. I-ai auzit atunci și pe ceilalți bărbați care au demonstrat, și teoretic și practic, că nu e așa. Că asemenea păreri au fost depășite. Am mers

pe mîna lor și n-am greșit. Am crescut aici specialiști buni, Banule, și asta mă bucură la fel de mult ca și recolta minunată pe care o vezi. Poate dăm lovitura anul ăsta și la producția de porumb...

Romănu mergea și atîngea cu mîinile frunzele și știuleții. Trăia momentul satisfacției de a fi reușit și o densitate bună. Soarele ardea cu putere. Nicăieri, pe toată întinderea aceea, nu era vreun loc unde să te adăpostești de lumină și pîrjol. Nu era nici un copac să te poți băga din cînd în cînd la umbra lui.

Urcară din nou în mașină continuînd să privească canalul. Într-un lan de soia Banu observă cîteva femei, vreo treizeci, și un bărbat. La capăt era o căruță cu doi cai, deshămați, și butoiul de apă, nelipsit în cîmpie.

„Costin nu se dezmente“, zise ca pentru sine Romănu.

— Tot femeile au rămas baza și aici, remarcă Banu.

— Ce să facem ? Mecanizare, mecanizare, dar fără mîna omului încă nu se poate. Sapa, tot ea face minuni. Că iarba tot iese, scoate capul. Pirul, mai ales, s-a învățat cu ierbicidul. Forța de muncă bărbătească s-a imputînat însă, Banule, asta este o realitate, unii au plecat în fabrici, alții au îmbătrînit. Femeile astea, într-adevăr, sînt cum spui, baza...

Se opriră în dreptul acelor femei, care săpau de zor, sudoarea curgîndu-le pe brațe și frunți. Cînd mașina ajunse chiar în preajmă, bărbatul le ieși în întîmpinare.

— Bună ziua și mai bun lucru ! le strigă Romănu.

— Mulțumim dumneavoastră, răspunseră femeile într-un glas, îndreptîndu-și trupurile și rezemîndu-se pe coada sapelor.

Între timp bărbatul se apropiase.

— Să trăiți ! le zise el, cu respect.

Neacșu, omul cu butoiul cu apă, șef de echipă, era un om în vîrstă. Munca, grijile și nopțile nedormite săpaseră pe fruntea lui cute adînci.

— Nu te-ai pensionat, bătrîne, că parcă așa ziceai ? îl întrebă președintele județului, strîngîndu-i mîna bătătorită și crăpată pe alocuri.

— Se poate, tovarășe președinte, tocmai acum ? Cînd trebuie să ne cam grăbim să strîngem o parte din recoltă ? Am și eu sufletul în recolta asta frumoasă... Zîmbi și fața i se luminează ca o dimineață cu flori de cireș prinse în miez de văzduh străveziu.

— Cum stăm la sola asta ? întrebă iarăși Romănu.

— Acum eu zic că bine, dar nu știu mîine, zise Neacșu. O să-i mai băgăm apă. Cum ați zis. Da' după ce moare buruiana asta, că altfel n-am făcut nimic cu a treia prăsilă a noastră. Mîine noapte îi dăm apă să bea.

— E bine ! Dacă vei avea nevoie de ajutor, vino la tetea. Dar eu cred că te vor înțelege cei de la irigații...

— Ce nu se poate pe lumea asta, bunăvoință să fie și să știi să insiști...

Își luară rămas-bun de la șeful de echipă și porniră spre stația de pompare.

— Îl cunosc pe Neacșu încă de pe timpul colectivizării. Era un țăran nevoiaș, dar cu credință. Am fost găzduit chiar la el...

Se opri. Banu ar fi vrut să-i asculte urmarea, dar nu insistă. „Fiecare om își are amintirile lui, își zise el, privind întinderile de porumb. Cîteodată sîntem tentați să le uităm, dar ele ne dau ocol“.

Vocea dispecerului se auzi în stație. „Recepție“, răspunse șoferul. Pe dumneavoastră vă caută, tova-

răşe inspector şef. Trebuie să ajungeţi la bază... De altfel, Banu auzise şi el mesajul.

— Trebuie ! exclamă Banu faţă de Romănu.

— Nu-i nimic. Du-te ! Dacă e o treabă foarte importantă. Sper ca treaba aia de la Dunăre să iasă bine, conform planului de care mi-ai vorbit. Avem băieţi minunaţi. Banule ! Când scapi din vînzoleala asta şi mai ales cînd o să terminăm cu treburile astea facem o mică pauză. Să mai discutăm şi noi...

Banu îl salută şi se îndreaptă spre autoturismul lui care venise din urmă.

Romănu rămase în dreptul maşinii şi-l privi. Între cei doi bărbaţi se stabilise o caldă afecţiune. Zecile de ore petrecute împreună pe marginea unor analize sau stabilirea unor planuri, dialogurile cu oamenii au făcut ca, de-a iungul anilor, relaţiile de muncă să fie innobilate de podoabele sufletului. Romănu era ceva mai în vîrstă. Se purta ca un tată cu toţi cei din jur. Chiar cu unii care doar vremelnice îi apăreau în cale. Că mereu se afla pe drumuri. Ba în nordul judeţului, ba în sud, pe cîmp, ba prin cine ştie ce întreprinderi. Acum e în vizită la o şcoală, mîine îl găseşti la un S.M.A., sau la o întîlnire cu specialiştii din industrie. Şi tot aşa. Sever şi drept, mîngîietor şi grijuliu, cînd trebuia, oamenii au ajuns să-i spună „tăticu“ şi mai adesea „Tetea“. Şi aşa i-a cam rămas numele. El ştia, dar se făcea că nu aude şi nu vede. Oricum, se bucura. În acest apelativ el simţea încrederea celor din jur.

Şi atunci, uitîndu-se la Banu, cînd acesta ajunse lîngă maşină spre a se întoarce la bază îi zisese :

— Dacă e ceva complicat, sună-l şi pe tetea. O scoatem noi la capăt...

Banu îi făcu semn din cap, că a înțeles și spuse pentru sine : „Ce om de suflet e și tetea ăsta al nostru !”

Despărțindu-se de președinte, Banu urcă în autoturismul condus de Cristescu, șoferul și tovarășul lui de drumuri de aproape un deceniu. Bărbat puternic, cu umor și pus pe povești, gata oricând să pună umărul la treabă, era acum copleșit de căldură. Își ștergea mereu fruntea și chelia brobonite de sudoare. Avea o batistă cadrilată, mare cât un prosop.

— E cald, tovarășe inspector, e zăpușeală mare. Și degeaba încerc să-mi șterg sudoarea. Nu vedeți ? Sînt tot o apă.

— Ai dreptate Cristescule, parcă-ai sta la gura unui cuptor de pîine, așa ești de transpirat.

Geamurile nu le putea deschide pentru că praful ar fi năvălit înăuntru și ar fi fost mai rău.

— Ceva nou, vreun mesaj de la Ostrov ? îl mai întrebă inspectorul.

— N-am auzit nimic. Dar știu că tovarășii sînt acolo, au coborît.

Nici Banu nu era ocolit de transpirație. „Ehe, parcă sîntem într-un cazan”, își zise Cristescu. Ceru voie să deschidă aparatul de radio. Căută și dădu peste un program de muzică populară. Știa el bine ce caută. Dar pe căldura asta parcă nici Maria Ciobanu nu mai cîntă așa frumos.

Cînd ajunseră pe asfalt, răsufară ușurați.

— Scăparăm de praf. Acum pot să deschid geamul ? spuse Cristescu cu un oftat.

— Întîi să coborîm puțin să se mai tragă apa de pe noi. Hai, oprește aci, în parcare asta. Avem și puțină umbră și chiar o bancă.

— Așa se mai poate trăi... zise Cristescu și se dădu după un tufăriș care înconjura parcare. Își dezbracă cămașa și o „stoarse”. Parcă atunci ar fi spălat-o. Chin, tovarășe colonel, chinul de pe lume... Stătură așa cîteva minute.

— Să mergem, Cristescule. Sînt multe de făcut. Mașina porni în trombă. Geamul rămase puțin deschis, ceea ce făcu aerul mai respirabil. La radio continua să cînte Maria Ciobanu. Cristescu lovea mașinal volanul cu degetul arătător, bătînd ritmul muzicii.

Banu făcu haz.

— Cristescule, dacă nu le-ai ține tu ritmul, ăștia s-ar încurca de-a binelea. Ce s-or face cînd nu ești la volan ?

— Nu rîdeți, tovarășe inspector șef, dar fără gestul ăsta parcă nu merge bine... mașina. Eu vreau să nu mai fac dar degetele se mișcă singure.

Conducea bine, era perfect stăpîn pe volan și Banu avea mare încredere în acest colaborator al lui.

Mașina înghițea kilometru după kilometru. Pe nesimțite au intrat în oraș și cît ai clipi Banu era deja la sediu.

— Rămîi pe redută, Cristescule. Mai avem de făcut un drum. La Dunăre...

Banu urcă scările către biroul său. În jur, liniște. De undeva se auzi tăcănitul unei mașini de scris. Era Niculina, mereu la datorie, mereu răspunzînd solicitărilor. Cine avea vreo lucrare pe ea o ruga. Și ea nu refuza pe nimeni, deși acasă o așteptau atîtea treburi ale gospodăriei.

— Mai du-te și dumneata acasă, Niculino, că îți ajunge...

— Mă duc, tovarășe comandant, mă duc, mai am puțin și mă duc...

Ajunse la cîșterul de serviciu care îi raportă pe scurt cine l-a căutat. Ceru centrala...

„Da, să trăiți ! Da, înțeleg, nu-i nici o problemă. E bine pe la noi. Vă mulțumesc. Alergăm. Da, da, mergem înainte !...” Banu zîmbi. Se cunoșteau bine. Au lucrat împreună. Era unul dintre șefii lui direcți cu care se putea discuta de la om la om. „Deci tot ce am cerut ni s-a dat, adică cei care i-am trimis noi. Mă bucur. Știți că mereu ni s-au luat oameni buni, poate pe cei mai buni. Dar asta, de fapt, e și datoria noastră, să creștem oamenii buni, să dăm și în centrală... Vă mulțumesc pentru că m-ați înțeles. Vreau să-mi refac efectivul. Și pentru că i-ați aprobat pe toți. Să trăiți !”

Cînd a așezat receptorul în furcă Banu radia de bucurie. I se dăduse o veste bună. De fapt, mai multe vești.

Ceru dispecerului să-i dea legătura cu „Ostrov unu”. I se răspunse că au fost luate măsurile ordonate. „Sînteți așteptat”.

Ceru apoi o legătură cu județul vecin. De cîteva ore bune nu mai avea nici o știre despre vasul lui Braun. Era nerăbdător să afle vești de la colegul său.

— Ceva noutăți ? întrebă el, după ce se salutară reciproc.

— Vasul s-a întors din nou în port. Se pare că au o defecțiune... așa cum am „prevăzut” !

— Ai făcut ceva ?

— Conform înțelegerii. Încetul cu încetul se dau pe mîna voastră. Trebuie...

— Auzi colega, auzi vecine ? Mergem mai departe conform planului... Trimitem acum un „mecanic” s-o contacteze pe femeie cu un „mesaj” de la inginer... și femeia o să iasă în oraș. Sigur. „Mecanicul” o să plece imediat spre tine. E Mircescu, îl cunoști, dar

trebuie să-l ajuți. Adică oamenii tăi să-i dea tot sprijinul. O stratagemă... să sperăm că vom reuși. Trebuie.

— Bun. Sîntem pe fază. Să sperăm că scenariul vostru va rezista la toate încercările.

— E obligatoriu. Cu bine, prietene ! Cu bine !

Convorbirea luă sfîrșit. Ideea cu „defecțiunea” făcea parte din plan. Mărea și nervozitatea între membrii echipajului și aducea cîștigul de timp necesar. Erau atîtea de făcut. Și... sub apă, și... pe vas !

„În definitiv, își zise Banu părăsind biroul și coborînd scările, dacă ne reușește această întîlnire și discuția cu Helga, sper să ajung și la cotitura pe care o aștept. Am nevoie de acest «moment». Trebuie să iasă cu bine. Trebuie ! Toate datele sînt încurajatoare. Și Mircescu nu poate da greș. Dacă reușește să dezlege «nodul Helga», restul e rutină. Așa poate fi salvat și Urdeanu”.

Timpul părea condensat. Căldura continua să-i chinuie și pe el și pe Cristescu. Porniră. Mașina a tras tare, astfel că în scurt timp s-au apropiat de Ostrov. Totul era toropit de căldură. Singure, cîteva berze pîndeau pe dig. Pe mal apărură șerpii, semn că apa creștea. Liniște în luncă. În jurul copacilor rămași stingheri din luncă, după defrișare și darea terenului agriculturii, se odihneau turmele de oi ale gospodăriei conduse de inginerul Mantu. Oile lui aduse tocmai din Australia. Oile de care-i vorbise colonelului atunci cînd s-a luptat cu molima aceea neiertătoare. Mantu îi ceruse ajutor lui Banu. Și Banu vorbise unde trebuia. Se luaseră măsuri imediat. „Dar de ce așa ? gîndi Banu. Unii oameni numai de frică știu ? De ce n-au răspuns imediat la apelul inginerului, director peste sute de oameni, mii de animale, peste zeci de mii de hectare de pămînt ? Tot

birocrația asta păcătoasă. E o birocrație care aduce, fără discuții, pagube...”

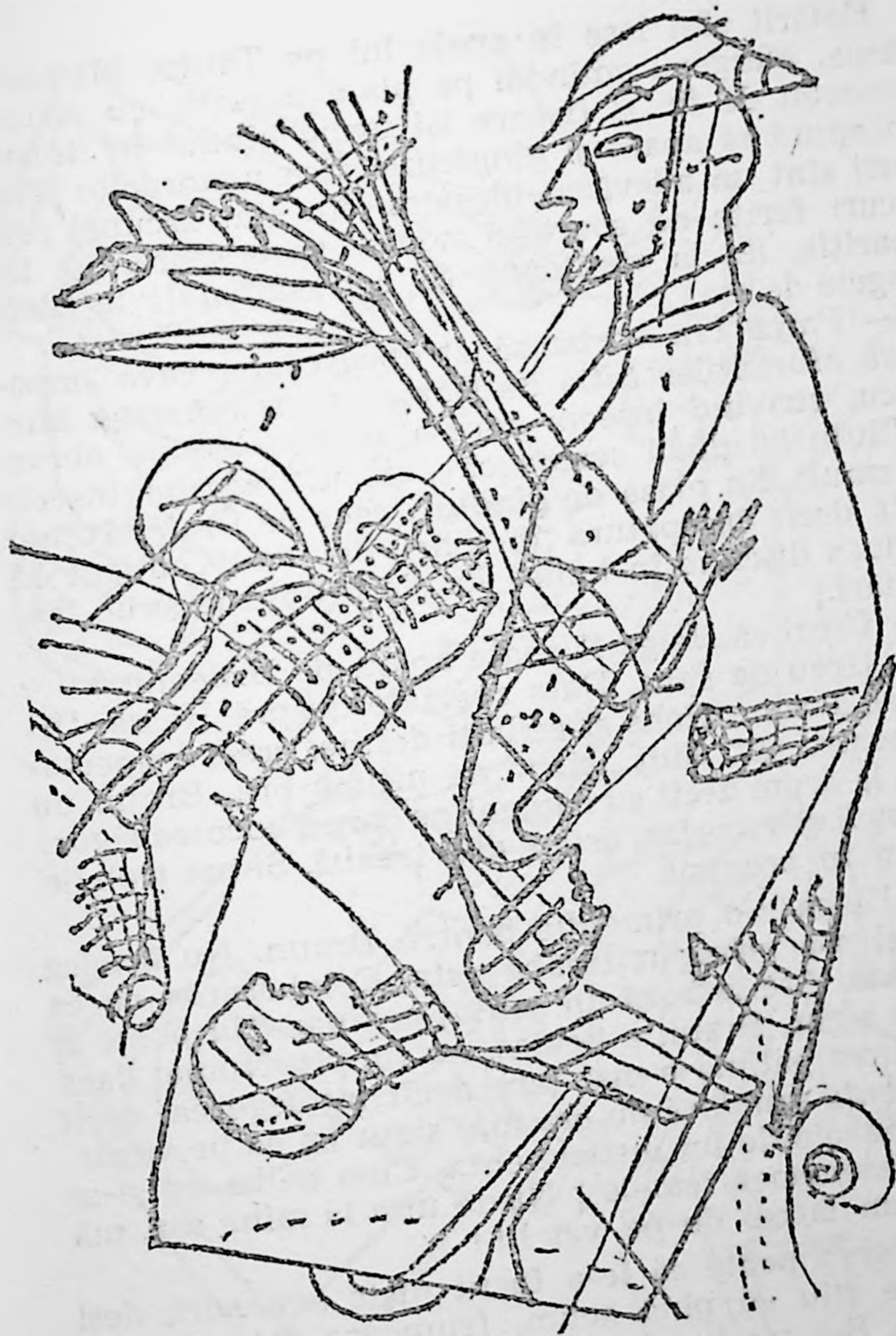
La marginea Fățanei o scroafă sălbatică și șapte-opt porci se bălăceau grohăind. Aici e împărăția vînatului. Și mistreți. Și fazani. De vulpi să nu mai vorbim. De rațe sălbatice la fel. Pîlcuri de nuferi plutesc în smîrcurile acelea, nuferi albi și galbeni, puzderie de nuferi. Un joc fantastic de culori și țesături de trestie și papură. O înfrățire ciudată, nefiresc de ciudată, sub acest văzduh înalt.

Ceva mai departe, soarele se zbătea într-o mare vatră de focuri, undeva peste vîrfurile copacilor, dincolo de Ostrov. Aerul este cald, nu chiar atît de fierbinte, ca în urmă cu cîteva ceasuri. Luna îl pîndea cu rotundul și argintiul din cealaltă parte, iscodind parcă momentul asfințitului. Pîndea clipa cînd va lua sub puterea ei cîmp, și cer, și ape, și animale, și oameni. Pînă una alta totul stătea în echilibru.

— Cînd sosește tovarășul colonel trebuie să-i prezentăm sinteza cazului, cu ultimele date și cu ultimele propuneri, zise Mircescu, continuînd să privească în undele apei.

— Sîntem gata ! îi răspunse Tăutu, privind parcă îngîndurat zborul de păsări. Dar știi cum e, nici odată nu poți zice că stăpînești totul. Întregul e tot la dumnealui. Montajul nostru are cîteva fisuri pentru că ne lipsesc niște date. Doar șeful nostru poate închea ansamblul.

Tăutu se opri căutînd să vadă reacția lui Mircescu, dar fața acestuia nu-i spunea nimic. „Aha, își zise Tăutu, se face că nu mă pricepe și pe urmă plesnește soluția. Mircescu ăsta e dat naibii. Acum el combină niște amănunte, sînt sigur”.

Hotărît să-l lase în apele lui pe Tăutu, Mircescu tăcea. Mergeau amîndoi pe plaja îngustă, cu nisipul deosebit de fin și fiecare își urma gîndul în liniște. Începură să apară și gîngăniile alea nenorocite. Tîntarii sînt un adevărat blestem. Au stat ascunși prin locuri ferite de soare și acum, spre seară, își fac apariția, ies la vînătoare. Și cel mai mult le place sîngele de om.

— Parcă era vorba să strophească cu ceva împotriva afurisiților ăștia de tîntari, rupse tăcerea Mircescu, strivind insecta care i se așezase pe obraz.

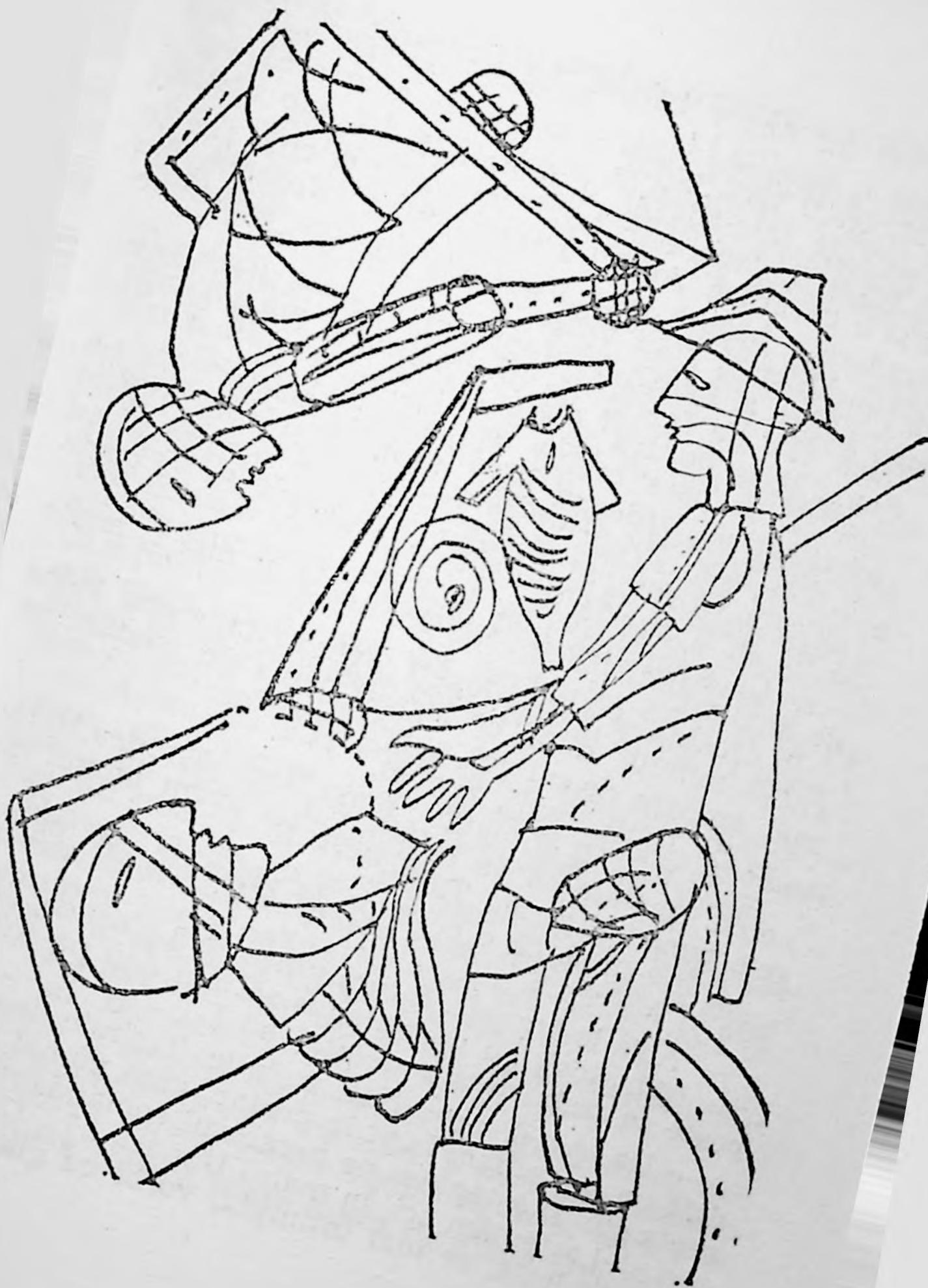
Tăutu își dădu seama că „atacul” acestei insecte l-a smuls din plasa de gînduri, ceea ce l-a iritat mai mult decît înțepătura în sine. Se simți obligat să readucă discuția în lumea lor de probleme și de frămîntări.

— Crezi că Helga îl poate apăra pe Urdeanu ?

— Greu de spus. Date speciale despre Helga. Urdeanu, Braun, Hans și ceilalți deține, cred, inspectorul nostru șef. Sînt „știri” de ultimă oră. Braun nu pleca la drum decît cu oameni pe care-i socotea siguri. Că pot fi și surprize, asta e altă treabă. Și noi trebuie să fim în preajmă.

— Helga e o primejdie pentru Braun. Nu înțeleg cum el n-a priceput treaba asta. Colaborarea cu ea e forțată. Are la bază un șantaj ordinar. Nu poate fi un om sigur. Braun e ticălos, nu tîmpit. Numai dacă nu cumva patima e mai tare decît înțelegerea, decît inteligența sau dacă nu era mai sigur cu ea pe vapor. Avea nevoie de un instrument... Cine naiba nu și-ar dori o asemenea femeie ? Nu te uita la mine așa, mă refeream la cei de pe vas !!!

— Unora poate că le-a făcut niște avansuri, deși din cîte știu eu pînă acum, frumoasa asta nu e o stricată. S-a vîndut odată și cred că regretă. Acum

niștea își desfășura puterea ei în toate colțurile, Noapte la Dunăre, noapte robită de cîntece molcome de greieri și zbateri de păsări.

Banu era așteptat de cei doi subordonați ai săi, care-l salutară cu respect.

— Cum stăm băieți, ceva noutăți ? le zise Banu. Cei doi se priviră întrebători.

„Înseamnă că șeful a hotărît ceva, are o variantă la care noi poate nici nu ne-am gîndit“. Așa au tradus cei doi salutul lui Banu.

Dădu mîna cu fiecare în parte și le zîmbi cu subînțeles. De fapt nu era nemulțumit de felul cum lucraseră cei doi. Nu le putea reproșa nimic. Mai ales pentru operativitatea de care dăduseră dovadă. Putea chiar să-i felicite.

— Vreau să nu te rețin prea mult, Mircescule, zise colonelul. Pentru că ai o sarcină delicată de executat și trebuie să pleci cît mai repede cu putință. De îndată ce vom pune la punct unele detalii cu privire la noua ta misiune.

— O nouă misiune ? îndrăzni Mircescu, puțin tulburat de această întorsătură.

— Exact. O nouă misiune în acest caz. Ce, te-ai plictisit ? Nu v-ați întrebat nici unul ce se va întîmpla cu Urdeanu !... Braun și ceilalți nu vor sta cu mîinile în sîn. Mai mult ca sigur că-i vor da caseta aceea „buclucașă“ și după... N-ar fi bătut el, Urdeanu, atîta drum și, mai ales, cum bine ați intuit, n-ar fi riscat această aventură, dar... Și în casetă va fi... Și Urdeanu, după ce a dat documentul, și fără piese, nu va mai avea nici o valoare, deci... Nici el și poate nici Helga, care știe prea multe ! În casetă se află o valoare mult prea mare și un secret mult prea important pentru ca un inginer, bun de altfel,

și o femeie, frumoasă desigur, să le afle și să le poată, din neglijență, divulga. Pricepeți, băieți ?

Cei doi dădură din cap. „Așa era, într-adevăr !”

— Trebuie deci să găsim și antidotul, nu ?

Se așezară în jurul mesei din „chioșcul Giștii”.

— Înseamnă că nu au plecat încă, zise Tăutu, cu ochii țintă la Banu.

— Au plecat. Dar s-au întors... Colonelul zîmbi din nou cu subînțeles, îmbrățișîndu-i pe cei doi cu privirea ochilor lui albaștri, ca o speranță. Nu știu din ce cauză, dar au o problemă cu motorul...

— Și noi care ne pregăteam cu sinteza, făcu Tăutu, vădit dezumflat de cele auzite, și, mai ales, de cele pricepute.

— Văd că ați scris-o frumos, dați hîrtia să v-o citesc, cred că e foarte interesant și foarte util. Concluzia poate o mai amînam. Deocamdată, zise Banu, după ce citi cele scrise, se impun cîteva mișcări.

Tăutu respiră parcă ușurat. Încă o dată se vedea clarviziunea lui Banu.

— Gata, copii, se auzi vocea lui Nae. Ciorbița este gustoasă ca la muma acasă, vă poftesc la masă, și pescarul se apropie cu ceaunul către chioșc. Îl urma Ion cu mîinile prea ocupate.

— Să trăiți tovarășe colonel, iertați-mă, nici nu văzui cînd... Mă bucur că vă mai văd și că veți cinsti din bucatele pregătite de mine ajutat de urîtul ăsta de Ion.

— Și eu mă bucur, nene Nae, că revăd pe cel mai îndemînic și priceput pescar din zonă. E bine că te gîndești la băieții mei, că ai grijă de ei...

— Altfel se poate, tovarășe comandant ? zise acesta măgulit. Păi, ei muncesc ziua și noaptea, n-au stare, i-am văzut eu, da' nu-mi bag nasul în oală... eu am treaba mea și dacă au nevoie de mine, sînt pe-a-

proape cu tot ce poci face... Cît mai poci, continuă el, imi fac datoria de cetățean și pescar dunărean.

Așeză împreună cu Ion farfuriile și tacîmurile pe masă, mămăliga aburindă, apoi Nae, cu un polonic din lemn, puse la fiecare ciorba și se retraseră.

— Deci, Mircescule, ne-am înțeles. Trebuie să meargă totul șnur. Vii din partea lui Urdeanu. Ca să n-o sperii. Apoi, treptat, treci în ofensivă... Nu se poate să nu reușești.

— Numai să n-o sperie persoana mea... adică atunci cînd o să trec la „ofensivă”... reacționează Mircescu așezînd lingura lîngă farfurie. Parcă îi pierise pofta de mîncare. Mintea începuse să-i lucreze febril. Nu se îndoia că această nouă variantă, mai bine zis această nouă direcționare a cazului, fusese bine gîndită de colonelul Banu și că se urmărea nici mai mult, nici mai puțin decît salvarea lui Urdeanu și chiar a femeii.

— Helga nu se sperie de bărbați drăguți. Pentru Helga, continuă Banu, singurul bărbat hidos este cu siguranță Braun. Credeți că ea nu-și dă seama că asta poate oricînd reduce la tăcere colaboratorii și asta fără nici o problemă de conștiință? A mai făcut-o cu ani în urmă, ați aflat-o chiar voi, cu negustorul Urdeanu, și poate și cu alții pe care nu-i știm. Așa că Helga trebuie adusă aici. Trebuie să-și dea seama mai bine ce o poate aștepta... Pe ea și pe Urdeanu. S-ar putea, totuși, și trebuie și asta să intre în calculele noastre, s-ar putea ca femeia să vrea să vorbească cu Urdeanu. Îi dai de înțeles că acum ar fi periculos. E bine să-l evite, Braun s-ar putea să le facă de petrecanie la amîndoi sau cel puțin măcar unuia, fapt ce nici noi nu-l dorim și cu atît mai mult ei. Femeia va fi sigur receptivă și cred, Mircescule, că o să vii și cu alte noutăți de la ea. I-am aflat

viața. N-am timp să-ți povestesc. E un roman. Datele necesare le ai în aceste note. Le citești și gata. Dracul nu e așa de negru. Dar să nu ne lansăm în prea multe ipoteze că te poți încurca, roști Banu ridicîndu-se. A fost prea bună această ciorbă a lui nea Nae. Asta-i tot. Toată lumea știe ce are de făcut. Deci, Mircescule, pe cai. Succes ! Aștept vești. Vom acționa conform planului și la timpul potrivit.

— Am înțeles, mă voi strădui să fiu la înălțime, tovarășe colonel.

— Și nu uita, iei legătura cu tovarășii de acolo. Mi-a promis comandantul că ne va da tot ajutorul.

— Nțeles, să trăiți ! și Mircescu se îndreptă spre mașina cu care venise. Aceasta porni, urmată de un nor de praf. Se mai auzi zgomotul motorului un timp, apoi dispăru și el. Din nou se instalează liniștea la Ostrov.

— Deci, Tăutule, zise la un moment dat Banu, verigile se așază una cîte una. Trebuie însă să luăm în calcul și neprevăzutul cît de cît. Nu ?

— Știți... îndrăzni Tăutu, dar Banu i-o luă înainte.

— Nu e vorba de o critică. Sînt sigur că v-ați gîndit. Dar, hai să-i zic așa, nu îndeajuns. Orice e posibil cînd e vorba de crearea unei breșe. Mai ales cînd luptăm pe acest front nevăzut. Nu-i așa ?

Nae se apropie de chioșc. Revenise și adusesese un platou cu pește făcut „la proțap“.

— Prea multe bucate, nene Nae, prea multe, zise Banu. Și noi vrem să ne păstrăm așa cum sîntem, nu să ne îmborțosăm. Avem multe de făcut și trebuie să fim supli.

— A, nu, rîse pescarul, peștele nu îngrașă, și peste un ceas-două vi se face foame iar... Numai gustați... E ceva a-ntîia, tovarășe comandant. Castelanul văd că a învățat ceva de la mine. De cînd cu critica de

proape cu tot ce poci face... Cît mai poci, continuă el, imi fac datoria de cetățean și pescar dunărean.

Așeză împreună cu Ion farfuriile și tacîmurile pe masă, mămăliga aburindă, apoi Nae, cu un polonic din lemn, puse la fiecare ciorba și se retraseră.

— Deci, Mircescule, ne-am înțeles. Trebuie să meargă totul șnur. Vii din partea lui Urdeanu. Ca să n-o sperii. Apoi, treptat, treci în ofensivă... Nu se poate să nu reușești.

— Numai să n-o sperie persoana mea... adică atunci cînd o să trec la „ofensivă”... reacționează Mircescu așezînd lingura lîngă farfurie. Parcă îi pierise pofta de mîncare. Mintea începuse să-i lucreze febril. Nu se îndoia că această nouă variantă, mai bine zis această nouă direcționare a cazului, fusese bine gîndită de colonelul Banu și că se urmărea nici mai mult, nici mai puțin decît salvarea lui Urdeanu și chiar a femeii.

— Helga nu se sperie de bărbați drăguți. Pentru Helga, continuă Banu, singurul bărbat hidos este cu siguranță Braun. Credeți că ea nu-și dă seama că asta poate oricînd reduce la tăcere colaboratorii și asta fără nici o problemă de conștiință? A mai făcut-o cu ani în urmă, ați aflat-o chiar voi, cu negustorul Urdeanu, și poate și cu alții pe care nu-i știm. Așa că Helga trebuie adusă aici. Trebuie să-și dea seama mai bine ce o poate aștepta... Pe ea și pe Urdeanu. S-ar putea, totuși, și trebuie și asta să intre în calculele noastre, s-ar putea ca femeia să vrea să vorbească cu Urdeanu. Îi dai de înțeles că acum ar fi periculos. E bine să-l evite, Braun s-ar putea să le facă de petrecanie la amîndoi sau cel puțin măcar unuia, fapt ce nici noi nu-l dorim și cu atît mai mult ei. Femeia va fi sigur receptivă și cred, Mircescule, că o să vii și cu alte noutăți de la ea. I-am aflat

viața. N-am timp să-ți povestesc. E un roman. Datele necesare le ai în aceste note. Le citești și gata. Dracul nu e așa de negru. Dar să nu ne lansăm în prea multe ipoteze că te poți încurca, resti Banu ridicîndu-se. A fost prea bună această ciorbă a lui nea Nae. Asta-i tot. Toată lumea știe ce are de făcut. Deci, Mircescule, pe cai. Succes ! Aștept vești. Vom acționa conform planului și la timpul potrivit.

— Am înțeles, mă voi strădui să fiu la înălțime, tovarășe colonel.

— Și nu uita, iei legătura cu tovarășii de acolo. Mi-a promis comandantul că ne va da tot ajutorul.

— Înțeles, să trăiți ! și Mircescu se îndreaptă spre mașina cu care venise. Aceasta porni, urmată de un nor de praf. Se mai auzi zgomotul motorului un timp, apoi dispăru și el. Din nou se instalează liniștea la Ostrov.

— Deci, Tăutule, zise la un moment dat Banu, verigile se așază una cîte una. Trebuie însă să luăm în calcul și neprevăzutul cît de cît. Nu ?

— Știți... îndrăzni Tăutu, dar Banu i-o luă înainte.

— Nu e vorba de o critică. Sînt sigur că v-ați gîndit. Dar, hai să-i zic așa, nu îndeajuns. Orice e posibil cînd e vorba de crearea unei breșe. Mai ales cînd luptăm pe acest front nevăzut. Nu-i așa ?

Nae se apropie de chioșc. Revenise și adusesese un platou cu pește făcut „la proțap“.

— Prea multe bucate, nene Nae, prea multe, zise Banu. Și noi vrem să ne păstrăm așa cum sîntem, nu să ne îmborțosăm. Avem multe de făcut și trebuie să fim supli.

— A, nu, rîse pescarul, peștele nu îngrașă, și peste un ceas-două vi se face foame iar... Numai gustați... E ceva a-ntîia, tovarășe comandant. Castelanul văd că a învățat ceva de la mine. De cînd cu critica de

rîndul trecut. că se simțise cu musca pe căciulă. parcă e altul...

Cei doi ofițeri zîmbiră. Nae avea chef de vorbă. Pesemne destupase o sticlă scoasă de la nisip.

— Dacă-l mai iei așa peste picior, nene Nae, n-o să-ți mai dea voie să legi barca de ponton. îi zise Banu.

— Nu face el una ca asta, răspunse încrezător pescarul. că înseamnă să rămîină fără de pește și cine l-ar mai ajuta să scoată porcii ori vițelul din baltă? Hai. Ionică. taică. i se adresă el castelanului. hai că ne-apucă dimineața și mai sînt multe de rînduit p'acilea.

Urmăriți de privirile „oaspeților”. se făcură nevăzuți.

— În găsirea celor mai bune soluții. reluă Banu discuția. se poate observa priceperea și destoinicia lucrătorului. Să nu uți niciodată. Tăutule. că luptăm împotriva unora care-și făuresc și ei planuri. strategeme. ca și noi... Să nu-i considerăm nici proști. nici slabi. Trebuie să intuim ce vor face. Îmi pare bine că v-ați gîndit și voi la varianta cu Helga. Acum. aveți, uite. și aprobarea s-o puneți în aplicare. Acum e momentul. Nu uitați nicidecum de Urdeanu. Ne interesează bunurile, filmele, materialele, invenția, dar și oamenii!

Se opri puțin și trase în piept aerul răcoros al serii.

— Sînt curios cum va reacționa Helga. mai ales cînd Mircescu îi va pune în fața ochilor scrisoarea lăsată de Urdeanu pentru mama lui. Banu îl privi scurt pe colaboratorul său. Și mai are Mircescu o surpriză pentru Helga... Pînă la urmă poate pricepe realitatea.

Se ridicară și o luară încet către malul Dunării.

Fluviul curgea bolborosind cîntece de mult uitate, picurat de pe corzile groase ale unor violoncele neștiute. Parcă se torcea veșnicie din apă, aer și lumini de lună.

— Și pentru tine am ceva, zise Banu. După ce termini treaba aici și totul e pregătit, mergi cu mine. Dimineață trebuie să stai neapărat și tu de vorbă cu cineva.

— Am înțeles tovarășe inspector șef. „Să fie vorba de mama lui Urdeanu, de Păun sau de soția lui... Zău dacă mai pricep”, gîndi el.

Braun se făcuse foc, parcă turbase, după ce Hans îl anunță că ceva nu-i în regulă la motor. Înjura continuu. Din dobitoci și neisprăviți nu mai scotea pe nici unul. Doar tusea de care de la un timp nu putea scăpa, îl făcea să se mai potolească din cînd în cînd, ca apoi s-o ia de la capăt.

„Du-te dracului, zise în gînd Hans, cu ce-om fi noi vinovați dacă s-a întîmplat nu știu ce cu vasul tău, porc nenorocit !” L-ar fi plesnit peste bot, l-ar fi tras de barbisonul ăla de țap puturos sau chiar i-ar fi făcut vînt în Dunăre să-l mănince peștii, dacă n-ar fi fost el ăla tare și cu bani.

Mecanicii încercară să facă ceva, dar înnebuniți de istericalele bossului o lăsară mai moale.

Prin Hans fură nevoiți să-i facă cunoscută nevoia de a se întoarce în port să ceară ajutor.

— Ajutor ? ! ! țipă Braun. Niște oameni cu cap de cîini imputiți, asta sînteți, niște șarlatani, nu mecanici !...

Vasul de fapt mersese multă vreme destul de bine, Braun fiind bucuros că va ajunge la timp la punctul unde aveau să lucreze scafandrii. Dar atîtea manevre

prin apele învolburate ale Dunării și „ajutorul“ primit într-o noapte mai întunecoasă au provocat avaria. Faptul era consumat. Și... nimeni... nu era de vină. Defecțiunea îl obligă deci să se întoarcă în port. Hans, care nu-i slăbea din ochi, nici pe boss, nici pe Helga, observă la aceasta o paloare accentuată a feței, apoi femeia dispăru în cabină. Nu erau toate în regulă.

Cu fața congestionată, Braun se plimba agitat pe punte. Nu putea să stea locului. Bombănea într-una. „Niște cîini, asta sînteți, niște fii de cățele, uite ce-am ales eu...“ Tot năduful și-l vărsa în special pe cei doi mecanici și pe Hans.

Tot agitîndu-se și blestemînd la un moment dat l-a chemat pe Hans și i-a strigat :

— Cheam-o pe Helga !

Hans s-a executat și a transmis ordinul, iar Helga s-a ivit imediat.

— Helga, te rog să iei legătura cu cineva din port care să ne ajute, i se adresă Braun. Uite ce mi-au făcut dobitocii ăștia. Acum, cînd totul era gata. Niște fii de cățele !

— Bine, boss, răspunse aceasta cu gura pe jumătate.

Gîndul îi fugea mereu la Urdeanu pe care-l bănuia aflat pe undeva prin apropiere, ascuns lîngă malul Dunării. Coborî din nou în cabină, se îmbracă simplu, dar cochet, se fardă și plecă la căpitănia portului. O întîmpină un tînăr înalt, îmbrăcat corect, salutînd-o cu un respect nedisimulat.

— Cu ce vă putem fi de folos ? întrebă el. Sînteți de pe vasul domnului Braun, nu ?

Helga era calmă. „Fusesse văzută cînd a coborît de pe vas“.

— Da, domnule. Proprietarul vasului nostru, domnul Braun, m-a trimis după ajutor. Plătește tot. Avem defecțiuni la motoare. Dorim să ne ajutați, zise ea ca și cum ar fi rostit o poezie învățată pe de rost.

— Cum să nu. răspunde acesta destul de amabil. Am să dau telefon la atelier. vă pot fi de folos chiar acum. În câteva ore sau, dacă nu. cel târziu mâine dimineată. reparația, vă garantez. va fi gata. Poștiți în biroul meu. doamnă.

Femeia nu făcu mofturi. N-avea de ce să-și facă temeri. Omul acesta parcă o făcuse să-și revină din uluiala, din starea precară de la început. Luă loc pe scaunul oferit de tînăr și așteaptă pînă acesta termină de vorbit.

— Totul se rezolvă, zise el. Ar mai fi ceva. Dacă nu vă supărați...

— Vă rog, rosti Helga, puțin dezorientată de cuvintele ultime ale tînărului.

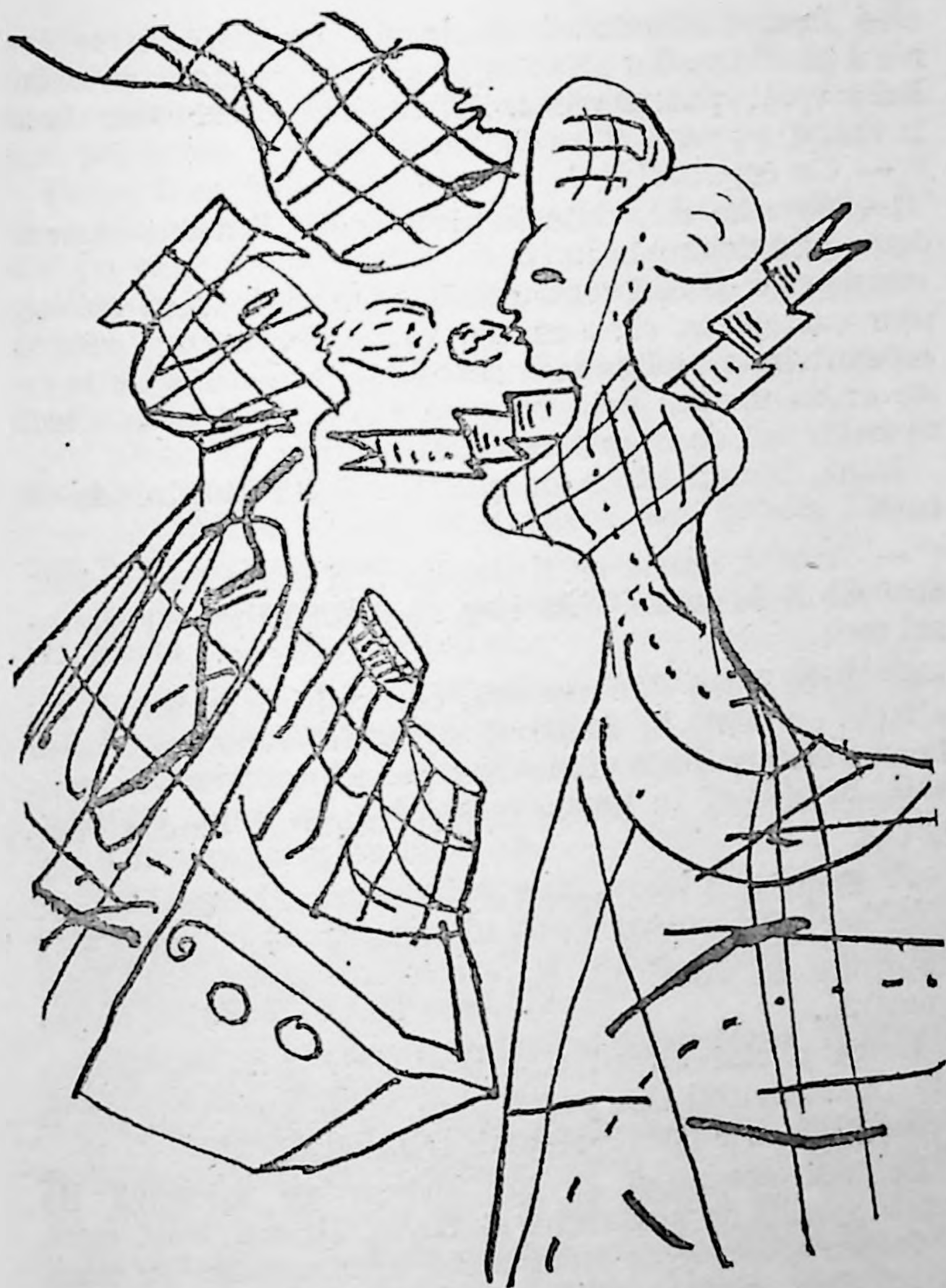
— Cineva vrea să vă vadă, un prieten. așa ceva, sau să vă transmită ceva de la un prieten comun, nu știu prea bine...

Helga se arată inițial bucuroasă, deși o cuprinse îngrijorarea.

— Cu plăcere. „Trebuie să fiu calmă, gîndi ea, chiar dacă mi se întinde vreo capcană...”. Dar cine ar putea fi acel prieten ? Sînt puțin surprinsă...

— Nici n-am vrut să aflu, zice tînărul. În orice caz, persoana respectivă se găsește la hotel. Vă puteți întîlni aici sau la hotel. Zice că se găsește, în cazul cînd ați prefera să stați de vorbă, la hotel.

„Gelu este, tresări ea. Dar asta ar fi prea de tot. Toate vin așa de amestecate, fără noimă. De ce îmi trimite vorbă prin acest om ? De unde pînă unde ? L-o fi plătit... Dar dacă ?!...”.

— Aștept răspunsul, doamnă, domnișoară, se corectă el. Eu vreau să vă ajut și mi-am făcut datoria. Dacă vreți puteți pleca. Cîțiva mecanici vor veni la vas.

— Cu certitudine ?

— Asta ne este datoria și meseria. Sîntem oameni de onoare doamnă.

Helga se liniște întrucîtva. Omul părea corect, ușor curtenitor, ceea ce era firesc. Problema pentru care o trimisese Braun o rezolvase bine, așa că de ce nu ar da un tur prin oraș să vadă ce și cum. Deci se hotărî să accepte această întîlnire.

Inima femeii bătea cu putere. Abia stăpînindu-se rosti.

— Accept, spuse ea tînărului din port. Peste două ore voi fi la hotel. Vă rog să transmiteți răspunsul meu.

— Prea bine, domnișoară, comunic la hotel. Și nu uitați, eu sînt la dispoziția dumneavoastră. Mi-a făcut plăcere. Bună ziua.

Femeia dădu să plece, dar se întoarse cînd ajunse la ușă.

— După ce-l recunosc ?

— Vă recunoaște el, domnișoară. Și cred că e de ajuns că vine din partea prietenului dumneavoastră...

Helga părăsi biroul tînărului sub privirile atente ale „lucrătorului din port”. Așa, ușor speriată, puțin neliniștită, era parcă și mai frumoasă.

Cei doi mecanici ai lui Braun se apucară de lucru ajutați de scafandri și Hans. Braun, auzi ceva și despre arborele de transmisie, apoi urmări un timp activitatea acestora, și, la un moment dat, se retrase în cabină. Se simțea obosit, chiar foarte obosit.

Efortul făcut, dar mai ales enervarea după cele întâmplate, îl epuizaseră vizibil. „Ce ghinion ! Ce blestemăție de ghinion !” Luă câteva calmante, adică trei pănărele de „Metaxa” și se întinse pe pat.

Helga îi aduse vestea.

— Ne vor ajuta, boss. Au fost foarte drăguți. Cel cu care am discutat va trimite o echipă de specialiști în motoare. Și piese de schimb, dacă avem nevoie...

— Și plata ? întrebă el, făcând un efort pentru a se concentra.

— După ce se repară. S-ar putea să nu fie ceva deosebit. O să discutați...

— În ordine Helga, mulțumesc, zise Braun. Ești o fată bună. Apropie-te.

Femeia se apropie și Braun întinse mîna părăasă și roșcată să-i mîngîie părul.

— Am devenit un nevrotic și un... spăimos, Helga, îi zise el. Nu regreti că ai venit cu mine ?

— Deloc boss. Și nu e adevărat cînd spui că ești un nevrotic, cred că ești doar obosit și îngrijorat. Dar toate se vor termina cu bine.

— Helga, tu ești tînără, poți vorbi așa. Și pe deasupra ești și frumoasă. În fond poate că ai dreptate, dacă mă odihnesc un pic o să-mi treacă. Mai am atîtea de făcut. Ai să vezi.

Băutura și oboseala, poate și încordarea îl făcură nostalgic și-l înmuiară.

— Cîteodată mă întreb, dacă am făcut tot ce trebuia pentru tine... poate că ai fi meritat mai mult. Să terminăm treaba aici și să vedem noi acasă !

Braun avea chef de confesiuni. Din cauza alcoolului devenise lacrimogen. Pentru Helga spectacolul era din ce în ce mai greu de suportat, îi era teamă

să nu devină violent. Căută să nu-l contrazică cu speranța că oboseala își va spune cuvântul.

— Cîteodată am impresia, adăugă el, că toate mi se întorc împotriva. Asta este un semn tot al neînțelegerii, al absurdității sau, pur și simplu, o dovadă că m-am înconjurat de oameni proști. Acasă am să iau măsuri...

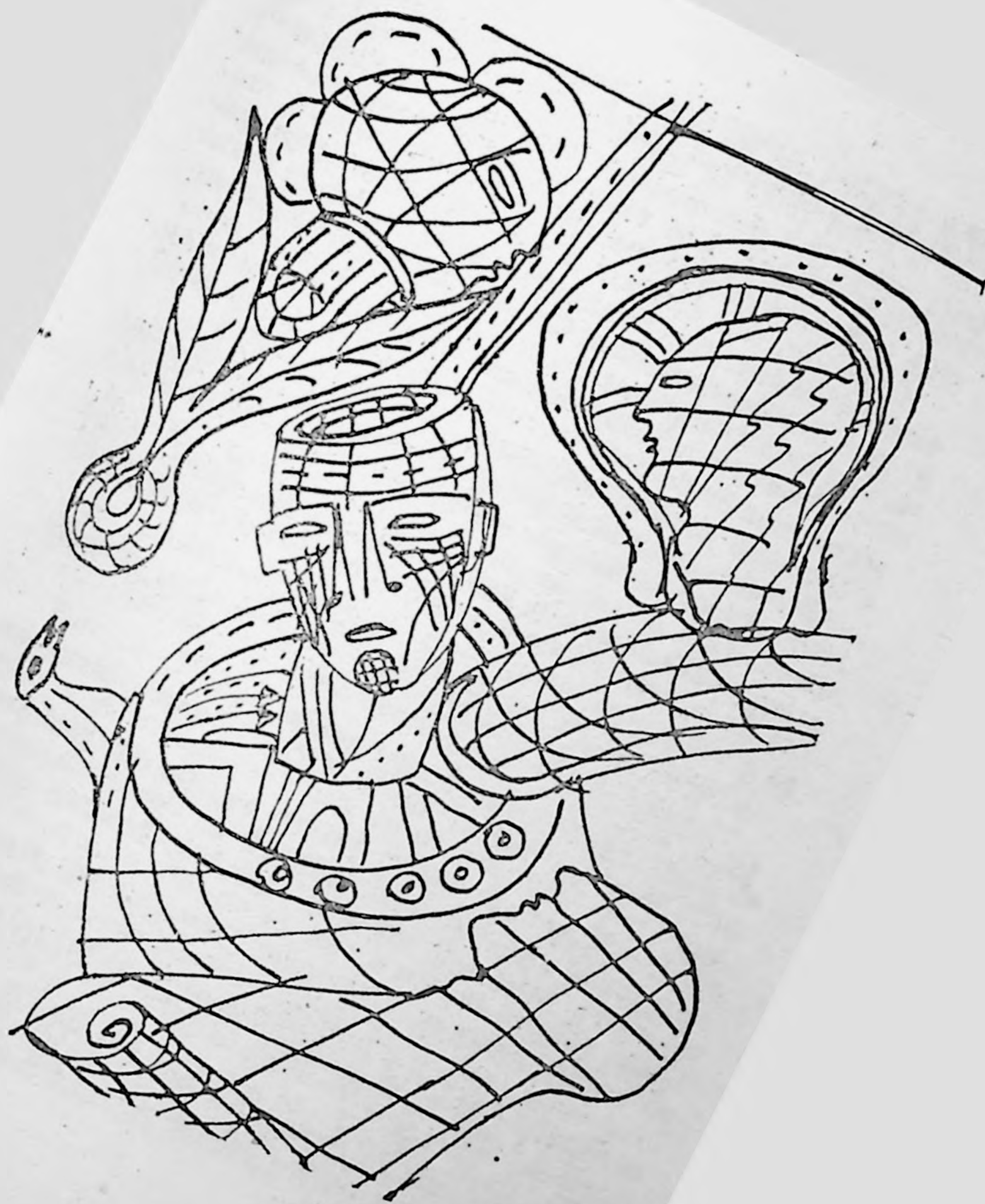
— Nu, boss. Nu. Cred că ești doar obosit, cum ți-am mai spus, asta te face să vorbești așa. Odihnește-te acum. Cîteva ore bune de somn au să-ți facă bine, să nu-ți mai amintești de lucruri care nu sînt normale !

— Poate că ai dreptate, Helga. Ai grijă, verifică ce fac oamenii și nu-l scăpa din ochi pe Hans. Nu mai am încredere în pezevenghiul ăsta. Coace de unul singur ceva. Așa îmi spune mie intuiția. Fii atentă. Mă aperi pe mine, te aperi pe tine. Și nu numai pe tine...

— Bine, boss, am înțeles, cred că te poți bizui pe „suflețelul tău“, rosti Helga și, trecîndu-i mîna peste frunte, simulînd o mîngîiere a feței, și sărutîndu-l, ieși din cabină.

Pe punte respiră aer curat. Avea nevoie de aer curat. Se uită la ceasul brățară, îl căută pe Hans și-l puse în temă cu indispoziția lui Braun și cu ordinele date. Acesta, la rîndu-i, devenise o mică fiară. Privea la Helga stăpînindu-și cu greu poftele. Acum, știindu-l pe Braun dormind, încercă să forțeze nota, s-o constrîngă fizic. Femeia îl respinse cum putu și scăpă doar asigurîndu-l că „altă dată“ nu se va opune.

— Lasă-mă Hans ! Trebuie să ajung în oraș. Am o treabă ! Nu fi prost și nebun. Altă dată. Mai avem atîtea zile.

Nici ea nu știa de unde găsea vorbe și putere. Pînă la urmă reuși să scape. Hans se domoli, se retrase vrînd să-i demonstreze tăria și importanța.

— Bine, Helga, lasă totul în grija mea, o să mă ocup îndeaproape de reparații...

Helga, fericită, dispăru în cabina ei să se pregătească pentru ieșire. Încuie ușa, se schimbă în grabă și apoi dispăru de pe vas. Ceilalți din echipaj nici nu văzură cînd ea a plecat.

Se duse direct la hotel. Ceru o cameră, camera cu același număr de data trecută. Luă cheia. Urcă vădit emoționată și neîncrezătoare. Deschise și intră.

Gîndul la această întîlnire, care la un moment dat i se păru neverosimilă, o făcu să-i sporească încordarea.

Se auziră bătăi în ușă. Privi ceasul. Exact două ore de la despărțirea de acel tînar care o îndemnase să accepte acea întîlnire.

Deschise și în ușă apăru Mircescu.

— Bună ziua, domnișoară, zise el într-o nemțească stricată.

— Bună ziua, răspunse femeia.

— Am un mesaj de la Gelu. Pentru asta am venit...

— Intrați, vă rog, îl invită ea, tot în germană. Poate că aude cineva, adăugă ea puțin speriată, după ce Mircescu intră în cameră. Închise și lăsă cheia în ușă.

— Da, domnule...

— Mircescu, mă numesc.

— Vă ascult, domnule... Mircescu, ziceți ?

— Da. Mircescu.

— Domnule Mircescu nu pot întîrzia mult de pe vas. Avem necazuri mari și dacă mi se observă dispariția s-ar putea...

— Nici o grijă, domnișoară Helga. Pot să iau loc ?

— Da, bineînțeles, vă rog, îl invită de data aceasta în românește.

— Mulțumesc, așa e mai bine. Tot limba pe care am moștenit-o e mai la îndemână. Ne putem înțelege mai ușor...

— Cum, ne putem înțelege ? întrebă Helga contrariată. „Asta ar vrea să mă șantajeze ?” îi fulgeră ei prin minte. „Cum nu mi-am dat seama ?” Helga încerca o părere de rău că venise. Se strînse ca un arici, gata să se apere.

— Adică ne putem înțelege mai bine, repetă Mircescu, în limba pe care am primit-o, am moștenit-o, cum vreți, o dată cu laptele supt de la sânul mamei... N-aveți nici o grijă, eu nu vă vreau decît binele. Am o obligație pe care doresc să o duc la îndeplinire. Atît. Am o misiune. Nu vă speriați.

— Mulțumesc, rosti femeia roșind. Scuzați-mă. Mi-am închipuit că... sînt totuși o biată femeie...

— Am înțeles prea bine, o întrerupse Mircescu.

Despre Helga aflate multe. Materialul dat de inspector era complet. Și nu o dată l-a surprins. Mama ei fusese româncă. În timpul războiului fusese victima unui ofițer neamț care-o violase. Trezit din beție, neamțul a fost impresionat de frumusețea femeii și a căutat să-și repare păcatul. Femeia n-a mai vrut să audă de el, dar a născut o fetiță. Tatăl a murit, pe undeva, prin cîmpiile ruse. Aflase de fetiță și o recunoscuse oficial. Scrisese și acasă la el despre faptul că avea o fetiță și dacă i se va întîmpla ceva părinții să o aibă în grijă. Atît. Și Helga a rămas repede orfană și de mamă. Imediat după război aceasta s-a prăpădit de foame și mizerie și de rușine. Au crescut-o alții. A făcut școala primară și primele

clase de liceu, cînd, la un moment dat, s-a trezit chemată de „familie“ în Germania.

Aici a avut o soartă dramatică. Era tratată ca o servitoare. Frumoasă și bine făcută ațîța poftele bărbaților. Cei din preajmă îi ofereau... bordelul.

Era aruncată dintr-un loc în altul. Ar fi vrut să revină în România unde se găsiseră atunci, în copilărie, oameni de suflet care au crescut-o. Ce să facă ? A intrat în atenția oamenilor lui Braun. Acesta a plăcut-o, i-a oferit o slujbă la unul din atelierele-laborator ale întreprinderii. Aici i-a înscenat tot felul de stricăciuni făcînd-o să nu iasă din amenzi, pe care el, Konrad von Braun, generos, le anula. Pe urmă a fost o poveste, un furt în care tot Helga era băgată și tot Braun a... salvat-o. Cînd a crezut de cuviință că a sosit momentul, Braun a trecut la ofensivă. Ori accepta să-i devină secretară și „intimă“ prietenă, ori nimeni n-o mai putea scăpa din atelierul acela blestemat urmînd să plătească toate pagubele trecute și... viitoare. Helga a cedat. Cu scîrbă, cu ură, dar a cedat. Treptat se părea că s-a-mpăcat cu noua situație.

Frumusețea și tinerețea ei biruiră. Oricine o vedea, chiar și Braun, o socoteau o femeie fericită. Învățase lecția vieții. Nimeni nu mai putea citi în sufletul ei.

Cam așa se configura imaginea Helgăi din notele citite de Mircescu. Acum o privea și căuta să treacă dincolo de aparență.

— Înainte de a începe, vreau să știu în ce relații vă aflați acum cu Braun și cu ceilalți. După întîlnirea cu Gelu și predarea materialului. Este foarte important pentru ceea ce am să vă comunic.

Helga stătu puțin pe gînduri. Omul știa ! Înseamnă că... Ce să facă ? Bărbatul din fața ei îi inspira încredere. Pe vapor o aștepta Braun și Hans, animal dez-

lănțuit. Ce să facă ? Hotărî să aibă încredere, dar vru să mai tragă de timp.

— Nu cred să fi intervenit ceva care să vă împiedice să-mi transmiteți de la Gelu...

— Perfect, zise Mircescu, făcîndu-se că nu observă stratagema femeii. Poftim această scrisoare, vă rog s-o citiți cu atenție. Mi-a lăsat-o în păstrare... pînă ce vasul va dispărea din teritoriul românesc.

Helga luă plicul și-l desfăcu cu mîinile tremurînde. Scoase scrisoarea și începu s-o citească. Mircescu îi urmărea cu atenție orice mișcare a mușchilor feței, orice schimbare.

După ce termină își luă capul în mîini. Rămase un timp așa, în tăcere.

— Doamne, ce-a făcut Braun din omul ăsta ! Îl urăsc... Domnule Mircescu, zise ea ridicîndu-se, cu obrazii aprinși, fața congestionată, unde e Gelu ?

— Deocamdată e încă bine, domnișoară. Altfel nu m-aș fi aflat aici...

— Mă puteți duce la el ? Braun, vă spun, nu are nimic sfînt în el, e un egoist, un mincinos, știu că toată viața lui și-a clădit-o pe minciuni. Gelu e în primejdie. Și eu sînt în primejdie. Țasta pune la cale lucruri cumplite. El și banda lui.

— Liniștiți-vă domnișoară, îi zise Mircescu. Altfel nu putem face nimic. Gelu așteaptă undeva. Știe de întoarcerea vasului. Vrea să vă vadă, să vă aflați împreună, de asta să fiți sigură. Vă iubește. Dar... sînt multe de făcut și nu le putem discuta pe toate deodată. Important e că trăiește și că vă iubește.

— Și eu, domnule. Și eu sînt la fel. Cu gîndul numai la el. Aș vrea să...

— Bănuiesc ce se poate petrece în sufletul unei femei care iubește un bărbat. Sînt și eu bărbat și nu chiar atît de bătrîn. Sînt și eu trecut prin multe.

Trebuie să vă purtați însă cu mare băgare de seamă.

— Pe Gelu îl pîndesc, cum pot să-mi dau seama, mari necazuri. El îl subestimează pe Braun. Am încercat să-i spun ceva. Dar era pornit, n-a vrut să mă asculte. Are încredere în el. L-a cunoscut pe tatăl lui... L-a înnebunit cu o moștenire. L-a împins la... Ce să spun. Gelu e slab. Eu îl iubesc așa cum e, dar e un om slab. Ajutat, poate...

— Acum cred că-și dă întrucîtva seama. De aceea ar vrea să mai îndrepte ceva. De iubirea lui să nu vă îndoiiți, vă repet. E statornică. Sînteți, așa după cum mi-a spus, tot ce i-a mai rămas...

Femeii i se luminează dintr-o dată chipul. Și Mircescu se convinsese că Helga putea face ușor ca un bărbat să-și piardă mințile.

— Trebuie să-l ajutați. Știu că puteți, continuă Mircescu.

— Din toată inima, dar cum ?

— Sînt mai multe posibilități, dintre care una v-aș sugera-o ca fiind cea mai... potrivită.

— Care ?

— Să mergeți la vas, să aveți răbdare și încredere, să fiți cu ochii în patru, să apărați tot ce aparține acestei țări, care v-a crescut, să nu permiteți nici o ticăloșie față de ea, să-l apărați și pe Gelu și... să fiți mereu în alertă. Apoi... Va fi ca în filmele cu final fericit. Împreună cu Gelu...

— Domnule Mircescu, te-am crezut la-nceput. Mi-ai cîștigat bunăvoința. Mi-am deschis inima, și dumneata îți bați joc de mine. Helga era furioasă și parcă mai frumoasă.

— Stați cuminte ! Nu-i chiar așa. E drept că eu v-am scris un scenariu de operetă sau de film ușurel, dar fiecare element în parte e corect. Vreți să mă ascultați ?

Helga, care între timp se ridicase, se reaseză în fotoliu, căutînd să-l înțeleagă pe omul din fața ei.

— Bine vă ascult. Nu vă cred în stare să mă umiliți cu vorbe sau gesturi deplasate.

— Întîi, trebuie să vă reîntoarceți pe vas, pentru că acolo se vor petrece toate cele și numai acolo vă veți putea proba cînstea și dorința reală de a trăi frumos și demn. Doi, trebuie să vă găsiți pe vas pentru că acolo va veni Gelu și fără dumneavoastră e pierdut. Știu că e greu. Știu că Braun e violent. Știu că Hans vă așteaptă. Dar eu cred că veți ieși din aceste încurcături. Trei, pe vas se vor ivi niște documente, o casetă, niște valori. Ele nu trebuie să dispară, ele trebuie să rămînă aici. Pînă cînd vor intra pe mîini potrivite, le puteți apăra. Le apărați pe ele, vă apărați pe dumneavoastră, îl apărați pe Gelu și plătiți tuturor celor care v-au umilit.

Cît privește viitorul ? Cine știe ? Nimeni nu poate da garanții. S-ar putea ca viața să vă lege de Gelu Urdeanu, aici, în România, singurul loc unde ați fost tratată ca om, ca ființă cu toate drepturile. S-ar putea să vă despărțiți de Gelu Urdeanu și să vă aflați o altă fericire. Oricum, veți trăi, demn, cînstit, frumos. Nu e păcat ? Cînd un om arată ca dumneata, cînd sînteți înzestrată cu asemenea chip, cînd reprezentați pe din afară ideea de frumusețe, nu credeți că a sosit momentul s-o realizați și pe dinăuntru ? Acum. Acum cînd nu-i prea tîrziu. Cînd încă nu-i prea tîrziu !!

Mircescu a vorbit fără nici o pauză. Cu pasiune. Cu angajare. Se simțea în plină luptă. Helga l-a ascultat și într-un tîrziu și-a dat seama că pentru prima oară în viața ei a fost tratată ca un om adevărat. Era emoționată. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă voi strădui să fac tot ce depinde de mine. Tot. Absolut tot. Vă rog să aveți încredere. Am nevoie de încrederea dumneavoastră.

Mircescu se uită la ceas. Trecuse o oră și jumătate.

— Ascultă-mă cu atenție domnișoară. Aici se opri însă Mircescu rămânând un timp gînditor. Oare mai are vreun rost să vă încarc memoria cu altă variantă, cînd amîndoi sîntem de acord cu tot ce am discutat pînă acum ? Și așa este prea tîrziu.

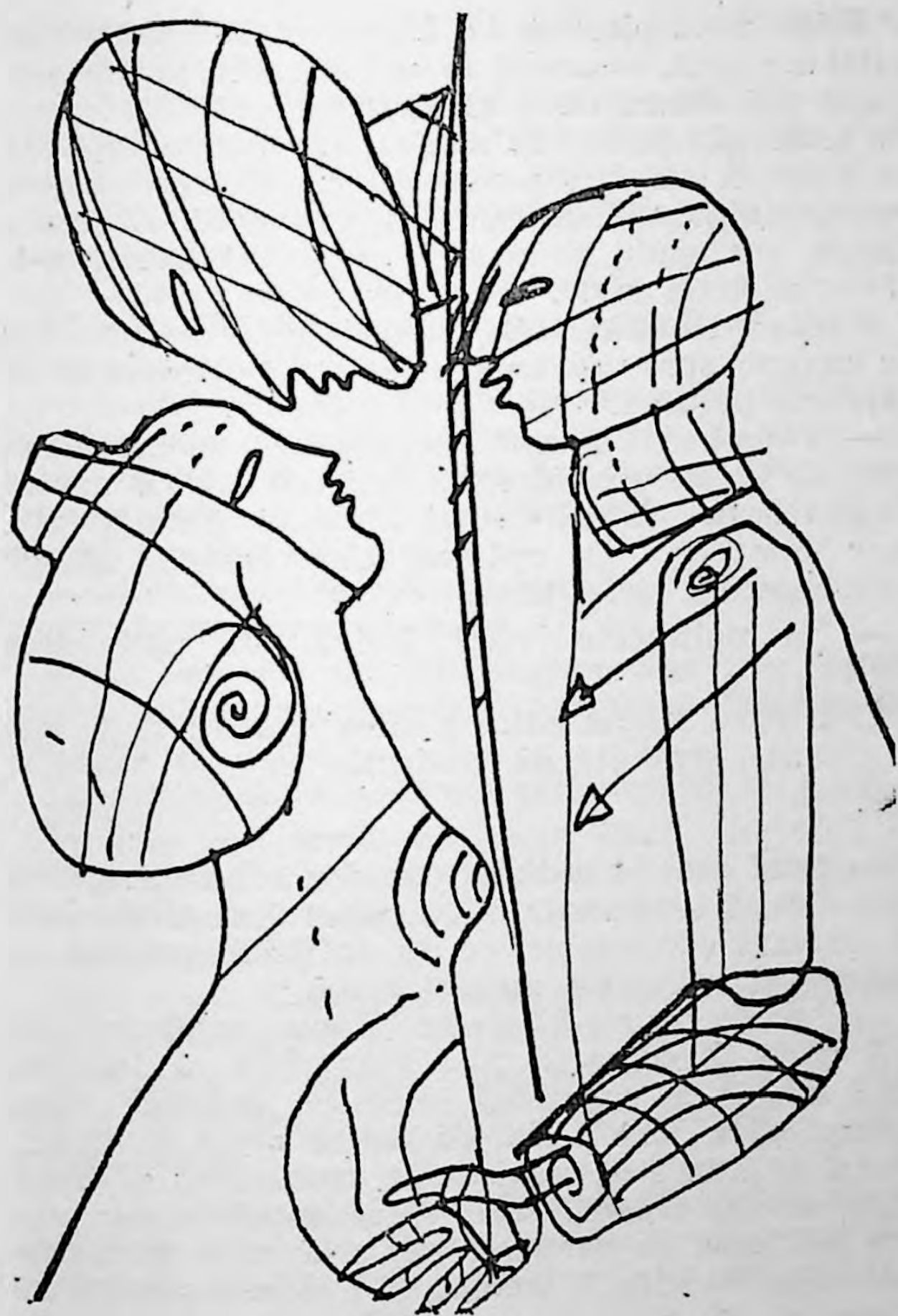
Și Helga își aruncă ochii pe cadranul ceasului brătară. „Ce am să spun, se gîndi o clipă, dacă voi fi căutată de Braun sau altcineva de la vas ? Că mi-a fost rău, am luat un somnifer, n-am auzit cînd m-au căutat... Numai dacă n-ar sparge ușa cabinei...” Se liniști repede. „Au prea mult de lucru pe vas ca să ducă atîta grija mea...”

Și Mircescu mai relua cîteva aspecte în ideea consolidării celor stabilite cu Helga. Apoi scoase din buzunarul hainei un minuscul aparat.

— Acesta este îngerul dumneavoastră păzitor. Și nu uitați, nu schimbați nimic, nu umblați la el. Faceți apelul și atît. Nimeni nu va putea prinde ceea ce transmiteți. Restul e treaba mea, a noastră... Aruncați-l printre lucrurile dumneavoastră femeiești, lîngă farduri. Apropo, nu e nevoie să vă fardați. Sînteți mai frumoasă fără asemenea „ajutoare”.

— Bine, domnule Mircescu. Am să vă ascult. Cred că mă voi descurca. Trebuie. Nu vă faceți griji. Voi face cum mi-ați zis și cum m-oi pricepe mai bine. Bizuiți-vă pe mine. Și de ar fi să mă omoare și tot voi face așa. Am să-l ajut pe Gelu, pe dumneavoastră și am să mă salvez și pe mine...

— Pe mîine seară, domnișoară Helga, pe mîine seară, mai zise Mircescu și trecu în vestibul, descuie ușa și ieși.

Helga, după plecarea lui Mircescu, introduse aparatul în poșetă, se aranjă în oglindă și cu pași înceti, parcă mai ușoară decât altădată, coborî. Era noapte de acum. „Ce păcat, își zise ea, că nu mai am timp să admir cerul. Dar poate că steaua mea o să mă apere. Mulțumesc, domnule Mircescu. Mi-ai adus o liniște, mai mult, mi-ai adus o mare bucurie, m-ai tratat ca pe un om !”.

Strada era animată. Se strecură printre oameni și se îndreptă spre vas. La chei o aștepta tânărul de la căpitănia portului.

— V-am trimis oamenii, domnișoară, de câteva ore, sper să vă bucure. Mergeți liniștită. Orice nevoie veți avea, noi sîntem aici, și bărbatul îi zîmbi cald, ușor complice. Vă apărăm, domnișoară, adăugă apoi, repede și foarte încet.

— Vă mulțumesc, rosti Helga, vă mulțumesc mult !

Și dispăru discret către puntea vasului și de aici în cabină, învăluită de gîndurile ei mai vechi și mai noi.

— Totul este în ordine, tovarășe colonel, raportă Tăutu după ce transmise la punctul de observație și celorlalți colaboratori ce au de făcut, potrivit cu ordinele și indicațiile inspectorului.

— Atît de repede ? întrebă Banu, prefăcîndu-se a fi mirat. Îl cunoștea pe Tăutu. Știa că înțelege totul repede și realizează operativ ordinele date. Prompt și la obiect. Mai cu seamă acolo și atunci, cînd îl avea încă în preajmă pe comandant. E drept că uneori era repezit, poate chiar impulsiv, dar asta ține de vîrstă, de temperament și avea la bază cele mai bune intenții. A trebuit să-l și pedepsească de câteva ori. Să mergem atunci. Deocamdată e liniște

la Ostrov. Încă o noapte de liniște și de încordare, nu-i așa Tăutule ?

— Adevărat, tovarășe inspector șef. De fapt, adăugă el, nici nu știm cum ne-au trecut nopțile. Așa sau pe drumuri. Și pe acasă am trecut în fugă...

— Știu, știu. I-ai cumpărat fiului gumă de mestecat și magneți ?

— Cine a avut timp și de unde, tovarășe colonel ? rosti Tăutu, parcă dezvinovățindu-se. Aoleu ! Și cum ați aflat ?

— Lasă ! Nu trebuie să le știu eu pe toate ! Nu te las să te faci de rușine. Vezi, Cristescule, că am eu acolo, la bordul autoturismului, tocmai așa ceva. Le dăruiești fiului tău, Mircică, tot a primit el de curînd „botezul“ de pionier.

— Mulțumesc, tovarășe comandant, dar poate erau pentru fetița dumneavoastră...

— Ei i-am tot dat. Să mergem, zise Banu. E frumoasă, chiar prea frumoasă noaptea la Dunăre, dar noi avem de lucru...

De astă dată vocea îi era puțin gravă.

În timp ce-l urmă pe Banu, Tăutu se apucă să facă „socoteli“ : „Oare o fi ajuns la timp Mircescu ? Ce-o fi făcînd inginerul ? Oare băieții sînt bine așezați pe poziții ?“

S-au urcat. Cristescu porni și mașina zvicni, risipind liniștea așternută în preajmă.

— Cum e în echipă Tăutule ? întrebă Banu dintr-o dată, voind parcă să-și prindă pe picior greșit subordonatul.

— Mult mai bine, tovarășe comandant. Mai ales în cazuri de acest fel. Te mai poți consulta, mai poți confrunța o idee, mai poți corecta o variantă, ne completăm unul pe altul...

— Sigur, sigur, e și normal, îl aprobă colonelul. Nu mă așteptam să spui altfel... Cîteva secunde se așternu tăcerea. La un moment dat se auzi vocea lui Cristescu.

— Vulpea ! Cumătra, tovarășe colonel. Uitați-o... Pe dîmb. Îi sclipesc ochii ca niște reflectoare mici, nebuna, ne-a ieșit în cale, vulpea...

— Și ce vrei să facem Cristescule ? zise Banu privind în direcția în care conducătorul mașinii arăta cu mîna.

În lumina farurilor se vedea într-adevăr o mogîldeață, cu ochi sticloși.

— Dacă-mi permiteți opresc mașina și iau pușca...

— Cum dorești, dacă o ai la dumneata ce mai stai ?...

Cristescu nu mai așteaptă, opri și sări din mașină. Luă pușca din portbagaj.

Cumătra însă dispăruse din lumina farurilor.

— Ți-a făcut figura, a dispărut, Cristescule. Degeaba, încă nu e vremea lor.

— E pe aici, nu pleacă ea prea departe. Și Cristescu îndreaptă mașina cu farurile către locul unde văzuse vulpea. E răpitoare, nu trebuie lăsată.

Nu era însă timp de vînătoare. O porni. Parcurse cîteva zeci de metri, apoi din mers trase de volan la stînga, apoi, scurt, în dreapta, luminînd ambele părți ale drumului. Făcu astfel de cîteva ori.

— Uitați-o. Am fixat-o.

Deschise geamul și scoase pușca. Ochi. Se auzi de-tunătura. Sălbăticiunea sări în sus ca o minge, făcu cîteva pași împleticindu-se, apoi se întinse pe pămînt.

— Bravo, strigă Tăutu.

— La mir, tovarășe inspector șef, zise bucuros Cristescu. Sînt ale dracului jivinele astea. Or fi ele șirete, dar sînt și proaste, cad în pușcă pînă la urmă.

— Să nu pățești ca-n povestea lui Creangă, zise rîzînd Banu.

Cristescu coborî și se apropie, cu precauție, de sălbăticiune. Aceasta își dăduse duhul. Lovitura fusese zdravănă. Cînd reveni cu „trofeul” rosti ca pentru sine. „Îi fac Tudorei mele o căciulă bună din vulpoiul ăsta...” O aruncă într-un plastic din portbagaj. „Cîte găini și cît vînat n-o fi mîncat vulpoiul ăsta ?...”

— Bravo, Cristescule, îl felicită și Banu. I-ai dat într-adevăr o lovitură de maestru.

— Vă mulțumesc, tovarășe colonel, răspunse Cristescu, fericit. Dacă merge, merge, jivinele astea nu sînt de iertat.

Într-adevăr, Cristescu împușca fără să clipească vulpi, ulii, cîini vagabonzi, pisici sălbătice, mistreți. Era recunoscut ca un mare vînat. Ura lui față de cîini vagabonzi se amplificase din momentul în care, într-o dimineață găsise sfîșiat, în curtea comandantului său, puiul de căprioară, dăruit de un pădurar inspectorului. Căprioara înnobilase curtea cu gingășiile ei, nu se despărțea aproape deloc de fetița colonelului, dormea sau stătea lîngă ea cînd își pregătea lecțiile, urca scările și se așeza liniștită pe covor, sub televizor. Parcă avea o atracție specială pentru locul acela, mai ales cînd aparatul era deschis. Noaptea, desigur, era lăsată prin curte, unde, ca toate cornutele livezilor și pădurilor, se mișca. Într-o noapte, căprioara avea să fie sfîșiată de cîini vagabonzi care au simțit-o. Au sărit gardul, de altfel destul de înalt, și...

A plîns fetița, a plîns și el, Cristescu.

— Și ce faci cu hoitul Cristescule ? întrebă Banu. Că blana o fi bună, deși cred că e încă neschimbată.

— Îl jupoi cum ajung, și hoitul îl arunc, blana o iau. Mi se pare bună, îi fac Tudorei mele...

În mașină venise mirosul urît de vulpe, dar și Banu era vînător așa că era obișnuit.

Ajunseră la sediu.

Banu și Tăutu urcară scările la birou. Cristescu se apucă de vulpe chiar acolo, la garajul lui. Cînd tocmai o agățase și se apucă să-i tragă trofeul, rămase cu părul în mîini. „Avu dreptate tovarășul comandant. Nu sînt bune acum vulpile astea...” Și o aruncă cu totul la gunoi. „Și eu care credeam că-i fac Tudorei mele o căciulă sau un guler...”, își încheie Cristescu gîndurile.

— Nu ești vînător, Tăutule, n-ai armă, nu-i așa ? îl întrebă Banu în timp ce urcau scările.

— Nu, tovarășe colonel. Mie-mi place mai mult să admir cum se descurcă vînătorii, de fapt ochitorii. Că nu toți sînt vînători de soi... Eu, cum vă spusei, cu privitul.

— Tăutule, acum să vorbim despre misiunea ta. Nu înțeleg de ce nu ați purtat pînă acum nici o discuție cu fosta soție a lui Urdeanu.

Tăutu simți, deși inspectorul nu făcuse observația ca o critică aspră, că avea mare dreptate. El și Mircescu nici nu se gîndiseră să discute cu această femeie care le-ar fi putut completa portretul lui Urdeanu. Ce greșală ! Ce neglijență ! Unde le-o fi fost mintea !?

— Pleci acolo, la Argeș, chiar mîine dimineață. Sînt convins că vei afla lucruri pe care încă nu le știm. Nu-i nevoie să-ți declini calitatea imediat, poți veni din partea mamei lui Urdeanu, care ar dori să vadă ce se mai poate face în ideea unei „reveniri”. Te orientezi. Mă bazez pe tine !

— Înțeles ! tovarășe comandant.

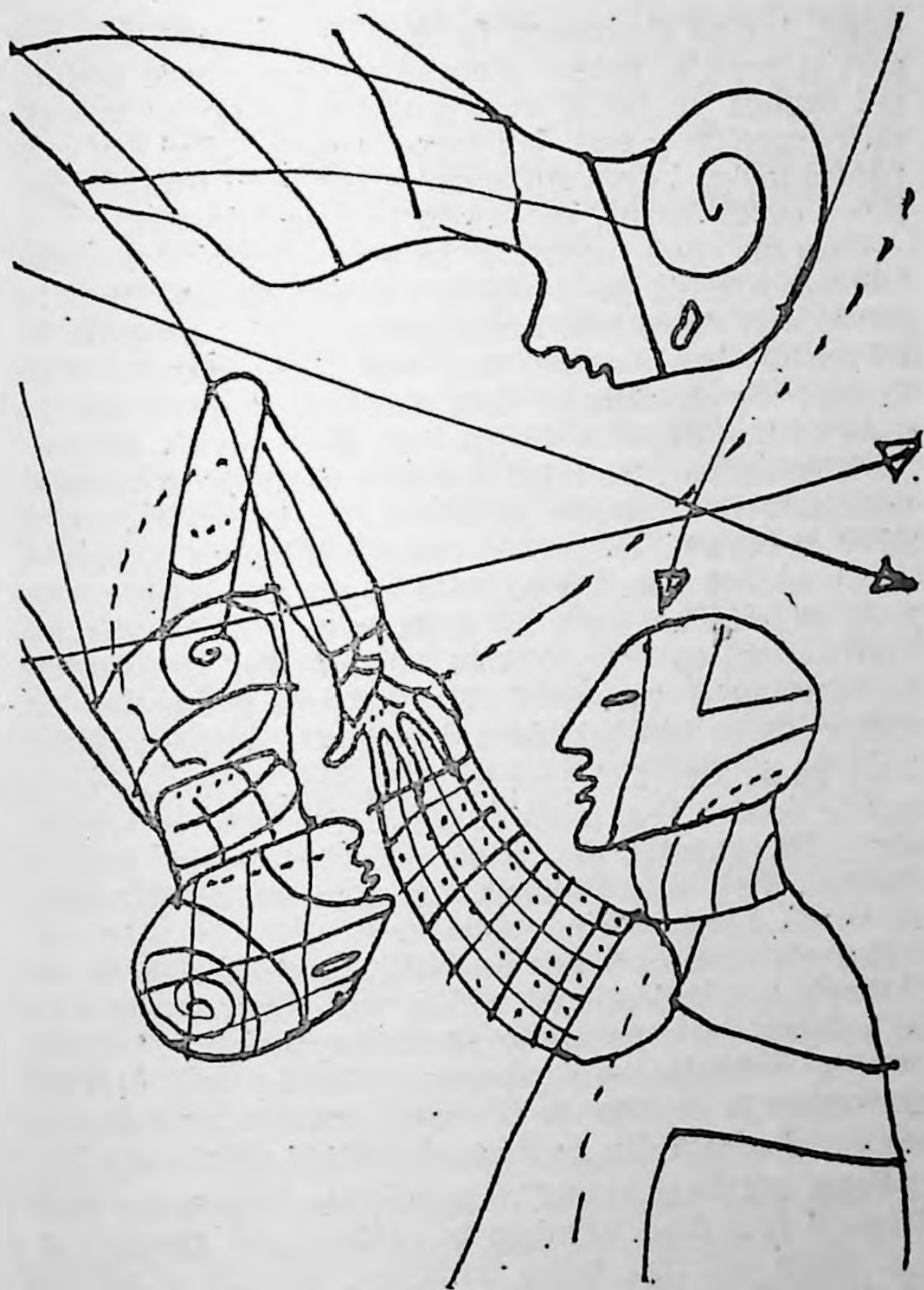
După ce „abandonase” mașina (el doar o dăduse în grija acelui paznic căruia-i plătise pentru asta două foi), Urdeanu coborî spre malul Dunării. Era echipat cu tot „harnașamentul” pentru pescuit. Avea și „P.G.” pentru frontieră, ca un adevărat pescar. De altfel, cîndva, chiar îl pasionase pescuitul. Ca pe majoritatea celor crescuți în marginea Dunării. Numai că acum nu de pescuit era vorba. Gîndul îi fugea la vasul lui Braun, acolo unde se afla Helga, acolo unde se afla cheia visului lui. Se întrebese numai dacă va reuși în această acțiune a lui. Se întrebese mai ales dacă „dincolo” își va putea duce pînă la capăt planurile. Povestea lui Braun îl prinsese cumva nepregătit, îl dezechilibrase. Dar acum nu avea voie să țină seama de cine știe ce factori. Acum era în joc reușita sau nereușita lui. Viața lui. Fericirea lui. Pornise orbește, cum spusese, pe nedrept, Helga. Dar pornise ! Cîte nu se întîmplă astfel ? Se mișcă de-a lungul malului, să găsească un loc mai ferit unde să se poată așeza și unde să-și poată întinde și sculele. Trecuse fișia printr-un loc bătut de căruțe și mașini care aduceau lemne din luncă. Nu observase nimic. Nu se auzea nimic. Doar cîntec de păsări din liziera Dunării, fericite aici într-o asemenea împărăție. De fapt și el se considera ca făcînd parte din această „junglă” a păsărilor și animalelor ce-și găsiseră adăpost printre hățișurile luncii. Ar putea fi fericit aici.

Și în definitiv, dacă e să-l descopere cineva nu avea nimic compromițător asupra lui. „Poate barca asta pneumatică, își zise el, dar cîți nu au ? Nu, sigur că nu, n-am să bat la ochi. Sînt un mare amator de pescuit și atît...” Avea și siguranța că nimeni, în afară de Helga și prietenul său, profesorul Păun, nu știau adevărul despre el. De fapt, profesorului Păun

îi încredințase taina pentru mama sa. Începuse un joc, pe care el îl inventase, el îi scrisese regulile și n-avea cum să renunțe. Sau, cel puțin, așa credea și așa i se părea. Jocul devenea realitate. Abia acum, realizînd că totul a ajuns faptă, se trezi cuprins de îndoieli, de nesiguranță. Începu să aibă scrupule. „La naiba, gîndurile astea de adolescent cu probleme de conștiință. Va merge înainte ! Dar dacă se înșală ? Dar dacă e înșelat ? Dacă e piesa sacrificată într-o partidă mai mare ? Poate că Braun bea, rîde și petrece pe socoteala lui. Și unde e Helga în acest scenariu ?”

Își întinse sculele și se așeză pe prundiș, pe nisip. Soarele era sus și ardea neobișnuit de puternic. Își scoase cămașa și rămase o vreme cu bustul gol. „Un pescar oarecare” ar fi putut spune cineva care ar fi trecut pe acolo. Se îmbracă. Privi Dunărea. Curgea leneșă, dar parcă mai tulbure. Creștea. „Undeva a plouat”, gîndi el. „Dunărea crește și e cam răcoare, prea răcoare”, își zise aprinzîndu-și o țigară. Fuma cu poftă, lăsîndu-și capul pe spate și aruncînd în aer rotocoale de fum.

Se simțea ușurat că reușise să ajungă aici fără nici un incident. Se ridică apoi, luă din geanta frigorifică o sticlă de bere, o destupă și trase o gură. Era rece berea și gîndi că făcuse bine că a luat cu el ceva de băut. În amonte și în aval pe Dunăre treceau vase și șleपुरi. Privi în josul și în susul apei, dar nu observă nimic care să merite vreo atenție specială. Apa lovea în valuri scurte și dese malul nisipos. Erau valurile făcute de vasele în mers. Pentru că vîntul era foarte slab. Una din undițe fu mișcată cu putere și Urdeanu se grăbi și începu să mulinaze. „Prind și pește”, își zise el și zîmbi. Într-adevăr o mreană se prinse în cîrlig. Destul de mări-

cică. „Are să zîmbească fericită Helga cînd am să-i arăt și peștele prins“. Scoase cu pricepere peștele și-l aruncă în iarbă în apropiere. Cîteva broaște săriră speriate în apă. Un șarpe o porni și el din crăpătura malului de nisip, care se rupse în fluxul apei, și, cu capul în sus, se pierdu în apa Dunării.

Puse din nou momeală în ac și aruncă lanseta. Simțea în el că pe undeva norocul îi dă tircoale. Bău din sticlă ce mai rămăsese și o aruncă goală în valuri. Gustul băuturii, dulce-amar, fi rămase mult în gură. Se străduia să facă mereu cîte ceva pentru a nu se lăsa invadat de gînduri. Îi era frică de gînduri, de analize. Se lungi din nou pe nisip și rămase nemișcat. O clipă de relaxare. Să-l moleșească o sticlă de bere ? „Te-ai gîndit să pleci, băiatule, auzi el, vocea mamei sale. De ce ? De ce nu mi-ai spus mie totul de la început ? Și cu soția ta ce faci ? De ce nu revii la ea, că este o fată bună ? Da' cu mine ? La mine nu te gîndești ? Sînt bătrînă, n-am nici un ajutor de la nimeni. Sînt în grija vecinilor. Mi-ai lăsat bani. Ce să fac cu ei ? Acum, cînd aș avea nevoie de tine ți-ai găsit să pleci...“ Sări în sus, speriat. „Uf, făcu el, încep să mă muncească voci și imagini. Nu e bine. Cînd sînt treaz nu mi se întîmplă. În somn... totul devine coșmar“.

Soarele aluneca încet pe baltă, impasibil la ce se întîmpla jos. Urdeanu privi din nou apa, valurile care se alergau unele pe altele pierind spumos în cercuri mari sau strivindu-se neputincioase de mal. Deveni mai atent la sculele de pescuit. Această preocupare avea să-l scoată din capcana frămîntărilor.

Peste sălciile și plopii înalți soarele trecea, așa cum făcea și face de-o veșnicie în drumul lui spre apus. De cîteva ori mai trase lansetele cu cîte o plătică sau un șalău în ele. Pe mijlocul apei cormoranii, în

grupuri de cîte 3—4, își trăiau destinul zborului lor liniar și fără odihnă. Liniștea plutea în luncă. O liniște mare, nepămînteană. La un moment dat i se păru că aude un zgomot apropiat de motor. Se uită, dar nu văzu decît un șlep împins de un remorcher. „Trebuia să apară, după ceasul meu, adăugă el, trebuie să fie undeva prin apropiere“.

Soarele dispăruse dincolo de sălcii și plopî și, o dată cu dispariția lui, dintre ierburi și boschete își făcură apariția țințarii. Urdeanu scoase din geanta de voiaj un spray și pulveriză în jurul său. Își trase peste cămașă un pulovăr mai gros. Se încălță în cizme și umflă barca pneumatică. Noaptea coborîse pe nesimțite. Trebuia să fie pregătît. În orice moment putea să apară vasul lui Braun. Vasul care pentru el devenise „raiul de pe pămînt“, raiul sau iadul, oricum de acest vas ținea soarta lui. Se pregătea deci pentru... așteptare. Luă un sandviș și aproape fără poftă îl mîncă. Nu se îndoia totuși că vasul va apărea cît de curînd. Urmărea deci, concentrat și plin de speranță fiecare lumină care se întrezărea. Aștepta semnalul. Aștepta...

Dar încă nimic. Nimic. Cîte un șlep sau vreun vas urca din greu sau cobora pe apele tulburi ale Dunării. În cazul în care va observa semnalul dat de Helga, va răspunde cu lanterna. Totul era pregătît. În zece minute ar fi pe punte. Sau nici măcar atît. Simți la un moment dat cum ceva cedează în el. Nervii ? Apărură primele bănuieli. La început ele erau sumare : „să fi fost tras pe sfoară ?“ Încercă să-și facă curaj. „Helga nu mă poate pierde. Helga nu mă poate vinde. Dar oare ține de Helga ? În centru e Braun. El, Braun. Ce face Braun ? Știe că depinde și de mine această călătorie a lui. Dacă eu n-aș fi acceptat, nu

s-ar fi aflat aici". Tot felul de gînduri, de frămîntări. „Prostii“, spuse el cu glas tare.

„Și țințarii ăștia care-mi dau tîrcoale. Însetați, însetați și ațîțați de sînge...” Pulveriză din nou din spray. S-a făcut tîrziu „Dacă li s-a întîmplat ceva și au amînat ? Dar cît, pentru cînd ?...”

Îl băt看 gîndul să doarmă cîteva ore, dar teama că vasul ar putea să treacă tocmai atunci îl blocă. N-avea voie să riște tocmai acum, cînd se află atît de aproape de realizarea visului său. „Și apoi, au să-mi dea iar tîrcoale visele, cuvintele mamei, cuvintele...” Așa că luă hotărîrea să se țină treaz. Desfăcu termosul și bău o gură bună de cafea. O pasăre își luă zborul. Apoi alta și altele. Se auziră bătăi de aripi. „Probabil vreo vulpe, gîndi. O vulpe care s-a apropiat de apă și a speriat păsările...”

Se așeză în barca pneumatică și o porni ușor în lungul Dunării. Cîte o lumină palidă își mai face din cînd în cînd apariția. Și el ? El așteaptă semnalul de la Helga. Iar semnalul nu venea.

Nu se sperie. Nu s-a speriat niciodată, dar... Scoase încă o sticlă de bere. O destupă și o bău dintr-o dată. Și parcă i se făcu frig. Îl cuprinse o ciudă că s-a dat pe mîna lui Braun. „De ce n-a acceptat atunci oferta Helgăi ? Nu cumva a avut ea dreptate ?” Pleoapele îi erau grele. Capul îi era greu. Mîinile îi erau prea grele. Picioarele îi erau grele. „Să doarmă ! Să doarmă !” Se scutură. Trebuia să se biruie, altfel era pierdut. I se păru că aude ceva pași prin apropiere. Își încordă auzul, dar nu mai auzi nimic. Și iar i se păru. „Degeaba am așteptat. S-a produs o modificare în planul lui Braun ?” Îngrijorarea puneă tot mai mult stăpînire pe el.

Deasupra, într-o nesfîrșită măreție a văzduhului, luna își tremură razele reci. La fel și stelele. Și simți

cum în suflet îi pătrunde acea lumină. I se făcu frig. Foarte frig. Frig și frică. Încercă să stea treaz, să vegheze. „Veghez la propriul meu destin. Destin... Mama dracului...”

Dunărea curgea leneșă, tulbure, impasibil. Și în această noapte teribilă inginerul Gelu Urdeanu se hotărî să-și analizeze destinul și să se judece singur. Fără milă. Definitiv.

Helga se dezbracă, stinse lumina și se întinse pe pat. Se simțea obosită, dar n-avea chef să doarmă. Acest Mircescu îi răscolise sufletul, găsisse acolo fărîmele de lumină și căldură, cioburile de demnitate și de cinste și tot el le-a pus cap la cap. Se simțea alt om. În plus avea acum un scop și o speranță. Pentru ea și pentru Urdeanu. Voise la început să și-l facă aliat pe Hans. Dar încrederea în acesta putea să-l coste viața pe Urdeanu. Pentru că Hans, chiar dacă declara că o iubea, era tot o brută. Se cutremură. Auzi bătăi în ușă. Ușoare întâi, apoi insistente. Nu răspunse.

— Nu răspunde, iar nu răspunde, auzi ea vocea lui Hans.

„Deci m-au mai căutat”, se gîndi ea.

Se auziră pași pe coridorul ce despărțea cabinele. Hans plecase. Poate vroise să-i comunice ceva din partea lui Braun. Dar acesta trebuia să doarmă încă, după cît alcool a înghițit. Și ea dorea să fie singură. Aștepta zorile. Lumina era de partea ei. O apără și de Braun și de Hans. Spusele lui Mircescu o făcură să gîndească altfel situația în care se afla. De fapt pentru ea mai puțin. Venise pe vas adusă de Braun. De-abia acum începea să-și dea seama de jocul acestuia, de acțiunile lui.

„Pînă acum, da, gîndi ea, deosebit de lucidă, în afacerile lui eram pe post de vietate frumoasă, superbă, un manechin“. Simțea că-l urăște din ce în ce mai mult... Și pe toți care-l acompaniau în această aventură stupidă, care i-ar fi adus, fără îndoială, la rotunjirea conturilor. „Cum de nu mi-am dat seama ? Poate Gelu a priceput că pe el l-a șantajat. Dar nu-i mai merge cu mine. Am să fac totul pentru...”

Dintr-o dată se auziră motoarele. La început ușor, apoi din ce în ce mai puternic. „Fac probele, gîndi Helga. Asta înseamnă că defecțiunea a fost dibuită și remediată“. Nu știa încă dacă trebuie să se bucure sau nu. „Prea multă bucurie strică și nu e bine“.

Din nou liniște. Nu putea să doarmă. Sub influența discuției cu Mircescu își trecu în revistă viața. Se decise să privească spre ea fără milă și fără nici o pudoare. Iat-o ajunsă în pragul prăpastiei. Dincolo de ea este mocirla, moartea morală. Tîrfa lui Braun, femeia tăvălită de Hans sau de cine știe ce bețivan. Trupul urcat pe masa unor bețivi libidinoși, cumpărat la masa de pocher.

Mircescu ăla i-a pus în față o oglindă de care nu mai poate scăpa.

„Unde ești, Gelule ? Unde ești ? Apără-mă ! Ajută-mă !“

I se făcu frig. Începuse să-i fie frig în cabină. Frig sau frică. Poate și una și alta. „Dacă ar fi Gelu aici, nu m-aș simți așa !“ gîndi ea.

Se auziră bătăi în ușa cabinei. Din ce în ce mai insistente.

— Cine e ? De ce nu-s lăsată să-mi fac odihna ? întrebă Helga, supărată.

— Eu sînt, Hans, iartă-mă, vreau să-ți vorbesc neapărat.

— Neapărat ? Așteaptă atunci să mă îmbrac.

După ce-și trase un capod peste trupul gol și aprinse lumina, deschise.

— Ce-i Hans ?

— Ce să fie ? Dracii, nu mă lasă dracii, mă furnică, cred că înnebunesc, Helga. Mi-ai promis ! Fac ce vrei pentru tine. Nu se mai poate. Trebuie să fii a mea.

— Du-te dracu, cu toți dracii tăi, măi, Hans. Lasă-mă în pace. Tu nu crezi că sînt și eu om ? De ce mă tratezi ca pe o bucată de carne fără suflet ? Lasă-mă să dorm, Hans. Te credeam un bărbat. Te credeam un om. Te credeam un prieten !

— Helga, eu nu sînt prost, înțelegi ? Adică tu, făptură de tablou, îl accepți pe tîlharul ăsta de Braun, care e un monstru. Mi-e mie scîrbă cînd mă uit la el. Tu cum îl privești ? Tu cum îl primești în pat ? Cum e cînd te atinge cu mîinile lui scîrboase și cu respirația lui puturoasă ? Eu sînt un om întreg. Un bărbat sănătos și puternic. Eu te pot face fericită. Eu te vreau și ai să fii a mea cu sau fără voia ta. Helga, te iubesc, îți jur. Te iau de nevastă. Termină cu ăsta. Te ajut eu... Am mai mulți bani puși deoparte. Te fac fericită...

— Nu, Hans, așază-te puțin să stăm de vorbă. Ascultă-mă cîteva clipe. Nu te purta ca o brută, ca un animal. Fii om. Ascultă-mă.

Bărbatul îi căzu la picioare, i le sărută pătinaș. „Helga, vreau să fii a mea, termină cu...“. Se sculă și trase zăvorul la cabină.

Cînd se întoarse, surpriză. În mîna Helgăi, lucea un pistol.

— Încă un pas și trag. Stai jos. Ești la fel ca Braun. M-am înșelat. N-ai nici minte, n-ai nici suflet. Crezi că dacă ești tînăr și musculos trebuie

să-ți cadă femeile în brațe ? Și ai avere. Ești tot o canalie. Pe mama a violat-o o canalie ca tine și am apărut eu pe lume. Dacă ai fi mai bătrîn mi-ai fi poate tată. Hans, am dus o viață grea, la limita murdăriei. M-am apărat cum am putut. Braun m-a strivit și m-a cumpărat. Plătesc o poliță. Mai bine zis, am plătit-o. Am achitat-o de mult, Hans ! Conturile s-au încheiat. Helga e liberă. Și pe Helga liberă, n-o mai sperie canaliile. Am crezut că mă pot baza pe tine. Că-mi ești prieten. Dar pe tine te interesează carnea mea, picioarele mele, trupul meu. Helga însă e liberă, are inimă, are suflet. E om ! Și acum deschide ușa și ieși ! Și ferească Dumnezeu să mai încerci așa ceva !

Hans se trezise din nebunie și o asculta umilit. Totul i se părea neverosimil. Și totuși asta era realitatea.

— Iartă-mă, Helga ! Iartă-mă ! Eram beat ! Nebun ! Te iubesc, Helga. Am greșit. Te-am pierdut ! Dar am să-ți demonstrez că sînt om și că îți sînt prieten. Poate așa mă vei ierta.

Și ieși. Cu capul plecat, bolborosind alte cuvinte, Hans se tîrî afară, urcă scările și ieși pe punte.

Dunărea curgea leneșă. Curgea, ducîndu-și cîntecele îngropate în valuri.

Tăutu plecase dis-de-dimineată. Luase trenul și pornise spre orașul în care acum lucra fosta soție a lui Gelu Urdeanu. De altfel, încă nici unul dintre ei nu introdusese acțiune de divorț, dar ei se socoteau despărțiți. Se mutase de un an și mai bine, de cînd relațiile fuseseră definitiv rupte. Deși-l admonestase pe fiul său și încercase să împiedice acest pas, doamna Lovrin o credea vinovată și pe Ileana. „O nevastă trebuie să fie mai flexibilă, mai îngădui-

toare, să mai treacă cu vederea unele apucături ale bărbatului care vin de pe vremea cînd era burlac“, zicea bătrîna. Tăutu nu acceptase acest raționament, dar n-avea rost să intre în polemică cu mama lui Urdeanu. Acum îi treceau prin minte fel de fel de gînduri. Se făcea că răsfoiește o revistă, ca să treacă timpul mai repede și să i se pară drumul mai scurt. Călătorea într-un compartiment pentru fumători și pe băncile alăturate se așezară cîteva femei mai în vîrstă. Urcaseră într-o haltă și întrebă dacă e ocupat. Le făcuse semn că nu și ele, abia îndrăznid, de parcă n-ar fi plătit bilet, se așezară tăcute, răspîndind în jur miros de levănțică și busuioc.

Își aminti că și el, împreună cu mama lui, călătorise cu trenul și, tot așa, maică-sa răspîndea în jur miros de busuioc. Poate și de grîu, cine știe. Era copil atunci și-i plăcea cînd îl lua de mîină, tîină, frumoasă, cu părul împletit în cozi lungi, și mergeau la oraș. Se bucura în sinea lui. Mergeau cu căruța pînă la haltă și de acolo luau trenul, uneori la întoarcere veneau pe jos 10—15 kilometri. Nu era mult. Așa i se părea lui. Acum...

Privi pe fereastra vagonului. Soarele se ridica încet deasupra orizontului, peste mari întinderi de lanuri de porumb și floarea soarelui. Erau încă la cîmpie.

Cîntecul roților de tren, monoton ca o pisălogeală, se desfășura neîntrerupt.

Femeile coborîseră în gara orașului, așa cum își închipuise el. Rămase cîtva timp aproape singur în compartiment. Și apoi, dintr-o dată parcă, începură să apară în fuga trenului livezi de meri, peri și pruni. Într-o haltă urcară cîțiva tineri zgomotoși care năvăliră în compartiment „încălzind“ un șptic în care personajul principal era gălăgia. Tăutu abandonase

revista și privea pe fereastră, gîndindu-se la discuția pe care trebuia s-o poarte cu soția lui Urdeanu.

Mai avea pînă la orașul respectiv două stații. Se ridică, ieși pe culoar și-și aprinse o țigară. Aproape că uitase. „Ce bine-ar fi să mă las de tutun“, își zise, dar nu se putea totuși abține. Mereu asculta și tot citea despre ravagiile pe care le face fumatul, dar încă nu se hotărîse. „Îl voi lăsa vreodată?“ se întrebă el. Și tot analizînd el povestea asta cu fumatul și lăsatul, ajunse. Trenul, scrișnind din roți, opri într-o frumoasă gară. Coborî și o luă spre centrul orașului unde se afla spitalul la care lucra nevasta lui Urdeanu. Orașul, cu străzile curate și case cochete, cu balcoane de unde rîdeau zeci și sute de flori, îi făcu o plăcută surpriză.

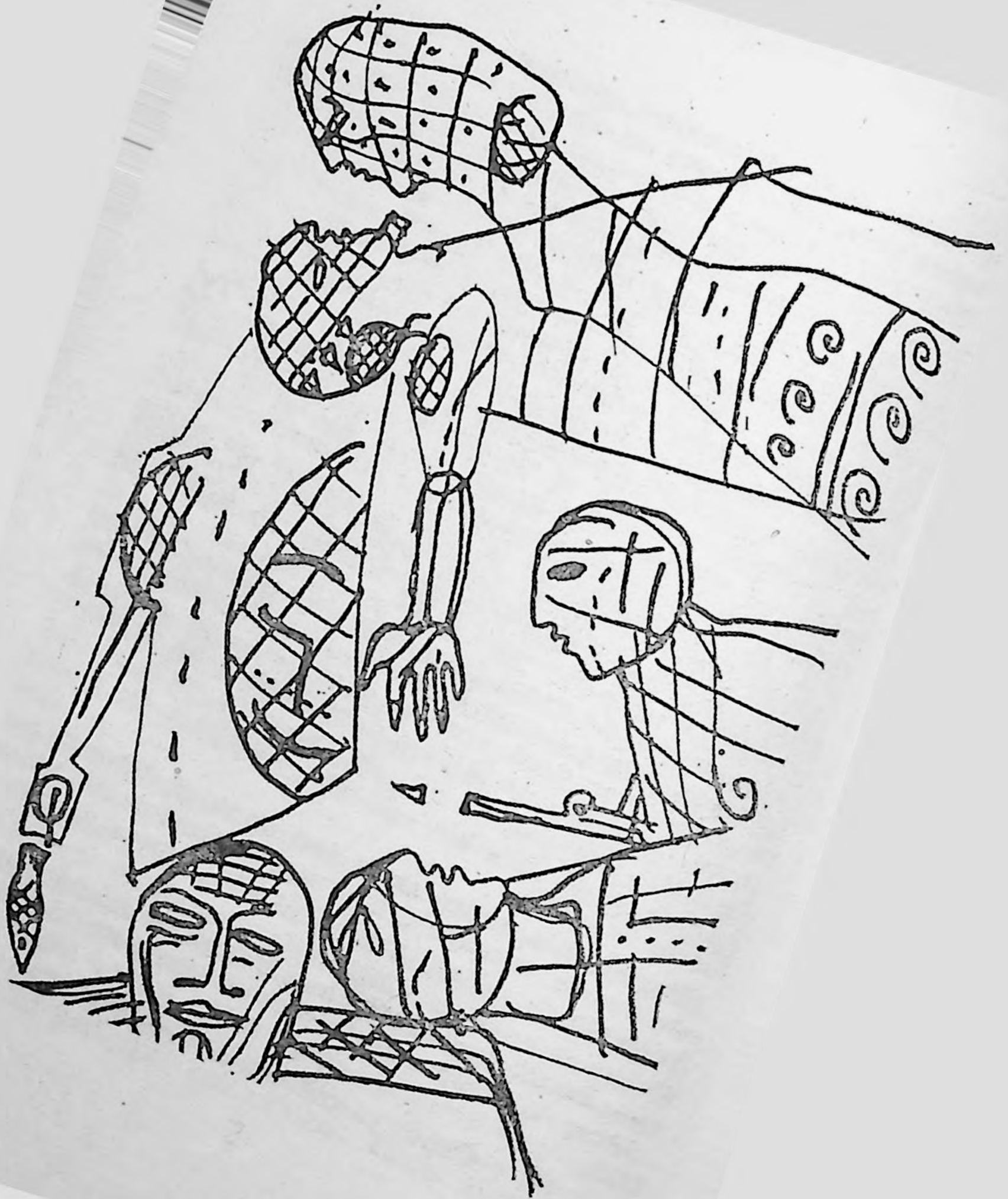
Ziua era călduroasă. Ajunse la spital, la poarta păzită de un portar strașnic. Se legitimă, acesta se îmblînzi pe loc și Tăutu intră.

La camera de gardă întrebă unde o poate găsi pe tovarășa biolog Ileana Urdeanu. „La laborator, i se răspunse, dar dacă vreți o chem aici, pe cine să anunț?“ „Sînt o rudă de-a dumneaei. V-aș ruga s-o chemați“. Tăutu, nu știu de ce, a preferat să nu meargă el la laborator. Și așa situația i se părea foarte delicată.

Peste puțin timp, „asta înseamnă că laboratorul este foarte aproape“, apăru și soția lui Urdeanu. Asistenta care-l ajutase dispăru în camera de tratament.

— Bună ziua, doamna Urdeanu, o salută Tăutu. Aceasta se apropie în pragul ușii, puțin dezorientată.

— Mi s-a spus că mă caută o rudă, dar eu nu vă cunosc...

— Nu face nimic, doamnă. Aș vrea să discut cu dumneavoastră o problemă care vă interesează în mare măsură sau care ar putea... Ei bine, de ce să mă bîlbîi, e ceva în legătură cu soțul dumneavoastră și prietenul meu — Gelu Urdeanu.

— El v-a trimis ?

Făcu ochii mari și o roșeață abia simțită îi apăru în obraji. Era o femeie distinsă, poate puțin aspră sau doar crispată de surpriza acestei discuții. Oricum, era o femeie după care nu se poate să nu întorci capul pe stradă.

— Unde putem discuta în liniște, doamna Urdeanu ? spuse Tăutu. Sînt probleme pe care trebuie să le auzim numai dumneavoastră și cu mine... Bineînțeles, dacă sînteți de acord.

Femeia, care venise îmbrăcată într-un halat alb de laborator, îl privi iarăși surprinsă.

— În laborator. Ceilalți sînt liberi astăzi, dar eu am venit să-mi termin o lucrare... Cred că nu vă deranjează....

Dacă i-ar fi spus că la morgă se poate discuta, Tăutu ar fi acceptat și locul acela. Timpul îl presa. N-avea prea mult timp la dispoziție și mai trebuia să ajungă și la Ostrov.

— Și de unde-l cunoașteți pe soțul meu ? întrebă femeia. Nici măcar nu mi-ați spus cum vă numiți.

— A, da, scuzați-mă, Tăutu ! Am fost coleg de specializare cu Gelu...

— Să mergem atunci, luă ea inițiativa... Numele dumneavoastră mi-e complet necunoscut. Dar cîte lucruri n-a ascuns el de mine... Ce mai conta un coleg... !

Intrară în laborator și luară loc pe două scaune, unul în fața celuilalt.

De fapt Tăutu stîrnise curiozitatea femeii.

— Știați de ce nu mai sîntem împreună ?

— Știam, răspunse Tăutu. Tocmai de aceea. Gelu v-a vorbit întotdeauna de bine, cel puțin față de mine. V-a descris exact cum sînteți...

— „Vorbe, vorbe, vorbe“. Femeia zîmbi. A trecut mult de atunci, zise ea și zîmbetul acela dispăru. Puteam fi o pereche potrivită, de fapt am și fost. O vreme. Unii chiar ne invidiau...

— A trecut așa mult de atunci ? întrebă Tăutu, neîncrezător. Asta nu pot să cred.

— Nu mult, dar a trecut. Și asta e important. Oricum a trecut suficient ! Altfel n-aș fi plecat. Am revenit pe meleagurile mele. Aproape de părinți, care-mi cresc și copilul.

Dacă ar fi fost altă împrejurare, Tăutu ar fi sărit ars de pe scaun. Se abținu, făcînd ochii mari. „Deci încă o lovitură de teatru. Șeful nu m-a criticat degeaba...“

— Nu mi-a vorbit despre asta...

— N-avea cum. L-am născut după ce ne-am despărțit. Și el nu știe.

— Păi, rosti aproape încurcat Tăutu, înseamnă că tot mai țineți la el...

— Cîteodată încerc acest sentiment. Copilul însă suplinește lipsa tatălui său...

— Nu știu, zise Tăutu, dacă un copil ar putea suplini pe tatăl său, pe soțul dumneavoastră.

— Eu m-am obișnuit. Poate e tot ce mi-a rămas de la Gelu. Ceva statornic, doar prin mine.

— Vă înțeleg, rosti Tăutu, aruncîndu-și ochii prin laborator, căutînd parcă un punct de sprijin. Tot ce mi-a spus despre dumneavoastră este deci real. Sînteți o femeie, și vă rog să nu o luați decît ca pe o apreciere firească, decesebită, cu totul și cu totul deosebită.

Ileana Urdeanu zîmbi flatată de aceste cuvinte. Și Tăutu era mulțumit că depășise un moment foarte greu și acum spera să poată discuta cu ea cît mai deschis...

— Nu regret, zise ea, privind într-o parte. Nu regret! Nu regret că l-am iubit în felul meu. Dar Gelu era un însingurat. Un orgolios, un ambițios... Un om care poate trece peste orice numai să-și vadă un vis împlinit. Dar nu orice vis. Pentru că nu tot ce visăm e și frumos și posibil. A trecut și peste căsnicia noastră, dar nu și peste mine. N-am fost niciodată sau n-am fost întotdeauna de acord cu principiile lui. Mi-a aruncat în față „că nu-l înțeleg, că nu-i apreciez valoarea, că nu-l ajut cît trebuie...” Nimic nu era adevărat. M-am străduit să-l aduc acolo unde de fapt se afla el. Nu în închipuirea lui. L-am iubit, poate și de aceea am lăsat copilul...

— Poate voia să-i fiți mai apropiată. Poate că trebuia să fiți mai afectivă, să-l faceți să simtă mai mult iubirea, dragostea dumneavoastră. Iertați-mă, dar ca prieten, am îndrăznit, se pare, să spun mai mult decît mi-e permis.

— Vă înțeleg. Bărbații între ei se ajută, se justifică, se apără. Ca prieten sigur că îi acordați multe circumstanțe atenuante... Nu-i nevoie. Îl știu foarte bine. Era, este un însingurat... și femeia oftă. Tăutu își închipui într-o fracțiune de secundă ce poate fi în inima ei, ce a fost cînd îl descoperise pe Urdeanu un altul. Cel despre care vorbea acum.

Nu era indiferență. Dar nici regret, o spusese chiar ea. Era altceva. „Parcă milă și multă tristețe”, își zise Tăutu. De fapt drama acestei familii era evidentă. Oare se mai putea face ceva? Pînă una alta el avea nevoie de orișice amănunt în plus legat de

Urdeanu. Numai că ținuta acestei femei, povestea cu copilul și toate celelalte l-au tulburat.

— N-am reușit să-l strâng din risipirea aceea a lui, continuă Ileana Urdeanu. Poate au mai fost și alții de vină, care au contribuit la adâncirea prăpastiei dintre noi. Nu ne-am reproșat-o însă. Este foarte curios, nu ? Poate și din cauza asta nu m-am gândit nici la divorț. Cel puțin eu. Copilul îi poartă numele, eu la fel. „Familie modernă !...” și femeia oftă, cu neascunsă amărăciune.

— Trebuia să mai încercați, poate... zise Tăutu, privind-o cu atenție pe femeie.

Aceasta tresări, parcă scuturată de ceva, un resort interior intră în funcțiune, un fel de semnal de avertizare.

Întrebă parcă cumva speriată.

— I s-a întâmplat ceva ? Spuneți-mi, vă rog. Nu-mi puteți ascunde... Mai sînt totuși, cel puțin în acte, soția lui.

Și o năpădiră tot felul de gânduri.

— Deocamdată, după cîte știu, Gelu are ceva ne-
cazuri, dar nu i s-a întâmplat încă ceva grav. Vreau să zic, vreo nenorocire. S-a cam dat la fund. S-a mutat în altă localitate. Nu m-a mai căutat... Treaba lui, mi-am zis. Mama lui a insistat să vă caut. Mi-a zis mai demult. Văd că am cam întîrziat cu intervenția mea la dumneavoastră. Aflu însă acum de la dumneavoastră lucruri noi despre Gelu. I-ați spus bine și dumneavoastră, rătăcire... poate că aveți dreptate, risipire... Orgoliu. Ambiție. Însingurare.

Din cuvintele lui Tăutu, oricît erau ele de „coafate”, Ileana pricepu că s-a petrecut sau se va petrece ceva grav. „Omul ăsta vorbește ca un prieten, gîndește ca un prieten, da' nu îi este prieten. Omul este de la...” Ileana Urdeanu se hotărî să nu se de-

maște. Instinctul ei de femeie n-o putea înșela. „Dar dacă a venit la mine, înseamnă că încă nu e totul pierdut. Și de ce regretă acest om că a venit tardiv la mine? Se mai putea îndrepta ceva! Ce-ar mai fi de îndreptat? Să fi abandonat eu prea repede, să nu fi luptat cu ce aveam mai puternic, mai bun să-l salvez? Nu, desigur! Cred că am făcut și așa destul. Pentru el devenisem un obiect oarecare, cum să-l mai sprijin...?”

Toate aceste gânduri i se citeau pe obraz. Femeia nu încerca nici o disimulare.

— Aș fi făcut-o cu toată puterea mea, rosti ea și fu rîndul lui Tăutu să tresară puțin.

Atinsese într-un fel acel punct nevralgic la care soția lui Urdeanu se gândise de multe ori, probabil, dar nu reușise încă un răspuns.

— Aș fi făcut-o, repetă femeia. Cu orice preț. De fapt mă loveam ca de un zid cînd încercam să-l scot din tăcerile lui prelungite. Îl simțeam încordat. Îl tot mistuia ceva. Și asta s-a accentuat după ce a făcut deplasarea afară. Începuse s-o viziteze mai des și pe mamă-sa. Zic numai pe ea, chiar dacă mai trăia și profesorul. Dar nici dînsa, deși mamă, nu cred să fi reușit să-l facă să spună ce avea pe suflet. Un suflet întortocheat... tovarășe Tăutu. Și se opri, parcă speriată de cuvîntul rostit. Apoi a murit profesorul și au venit celelalte.

Își îndreptă părul căzut pe frunte, alungînd parcă niște umbre care-i dăduseră ocol.

— Înseamnă că a mers prea departe, continuă ea. Și nu e de mirare. Abia acum încep să înțeleg.

„Sînteți o femeie prea inteligentă, ca să nu înțelegeți, o lăudă Tăutu în gînd. Urdeanu ar fi trebuit să vă aprecieze, într-adevăr, la valoarea pe care o

meritați. Și Urdeanu ar fi putut să se oprească din această cursă diabolică, să deschidă ochii...”

— Gelu a căutat mereu o altfel de fericire, îngină femeia ca pentru sine. Poate e și vina mea. Poate avea nevoie de o altfel de nevastă.

— Ce fel de fericire, doamnă Urdeanu ? Fericirea ratării, a înstrăinării, adăugă Tăutu. Sînt, după cum vedeți, și astfel de oameni, care trăiesc în lumea himerelor. Și Gelu e unul dintre aceștia...

— Și totuși, rosti Ilinca Urdeanu, dacă mai vorbiți cu el, spuneți-i, vorbiți-i de copil. Eu pînă acum n-am vrut să știe. Dar, mă gîndesc, poate copilul... Nu e frumos nici ce zic, nici ce fac, dar copilul e ultima șansă. Știam că Gelu nu e omul care să dea înapoi... Dar e bine să afle că are un copil. Încolo... El cu himerele lui, eu cu viața mea, de mamă, cu serviciul etc. ..., etc ...

Tăutu se ridică și-i mulțumi pentru discuția avută.

— Eu trebuie să vă mulțumesc, zise aceasta la rîndu-i. Am reușit să găsesc parcă o lumină prin umbrele care mă învăluiau. Bănuiam numai... Și dacă totuși, încercă ea să prelungească acel moment, își va reveni, aflînd de copil, înseamnă că e datorită numai dumneavoastră... Și să știți că povestea cu prietenul a rezistat doar la început. Intuiesc cine sînteți și de unde, dar n-are importanță. Gestul dumneavoastră și cuvintele dumneavoastră sînt ale unui prieten. Îmi amintesc că a mai venit cineva care s-a dat drept prieten cu Gelu. Cum mi-a vorbit acel om se deosebește însă de felul în care o faceți dumneavoastră. Consider că nu m-ați mințit. Ce bine ar fi fost dacă v-ar fi cunoscut înainte și i-ați fi fost chiar prieten. Se întoarce apoi spre fereastră și o deschise larg.

Tăutu înțelese că trebuia să plece, să o lase singură. Așa și făcu. Spuse încet : „Sărut mîna, doamnă, vă las cu bine“, deschise ușa și ieși încet, fără nici un alt cuvînt. Nu voia s-o vadă plîngînd pe această femeie care-i făcuse o impresie deosebită. O fi plîngînd oare ?...

Întorcîndu-se de la Consiliu, tot drumul gîndul lui Banu rămase încă la cuvintele vicelui Traian, la care fusese pentru a perfecta repartizarea cîtorva apartamente unor tinere cadre. Discuția fusese cam dură.

— N-am decît din astea, tovarășe Banu, confort trei...

— Cum adică, tovarășe Traian, doar știi și dumneata cum arată aceste tipuri de apartamente. Oamenii mei, ca de altfel și alți oameni ai țării, trebuie respectați pentru ce sînt și pentru ce fac. Sînt la datorie ziua și noaptea. Trebuie să le asigurăm locuințe corespunzătoare. Ce apartament poate fi considerat ăla fără uși la camere, fără baie, lăsînd la o parte W.C.-ul turcesc... De ce le-ați făcut așa ?

— Păi, eu le-am făcut, tovarășe Banu...? Le-au făcut alții, zise omul dînd din umeri.

— Atunci dați-le cui le-au făcut...

— Păi, ăia nu-s de pe-aici, v-am mai spus, îs din altă parte. Cei care planifică și tipizează, adică resorturile astea ministeriale, departamentale. Noi cei de la județ executăm ce ni se ordonă... Da' uite, pe noi ne critică oamenii. La noi vin reclamațiile. Și au dreptate... Asta este !

Pînă la urmă a obținut el niște promisiuni pentru apartamente mai bune în curs de executare, dar cu asta nu putuse rezolva problema acută pe care o avea atunci. Nu se va lăsa pînă nu va pune în discuție treaba cu apartamentele în ședința de consiliu. Și

asta și cealaltă, povestea cu repartizarea apartamentelor neterminate, ca să poată fi raportat planul la locuințe îndeplinit integral și chiar înainte de termen. Dar omul trebuie să mai dea niște bani pe la unul și la altul ca să-l termine... Trebuia să se facă o cotitură și aici. Așa agitat intră în cabinet.

Îl găsi, aici pe colonelul Vilcu, șef în eșalonul superior, venit în județ pentru un caz anume. Îl clarificase repede, cu ajutorul anchetatorului Fătu care se ocupase mai dinainte de speța respectivă.

Schimbară păreri, opinii. Erau nu numai colegi, ci și vechi prieteni.

— Acu' Banule, dacă tot mi-a mai rămas o jumătate de zi la dispoziție, n-am nimic împotriva să mă duci la o baltă de pește...

— Cu plăcere. Mă tem însă, și te rog să mă ierți, că n-am să-ți fiu un partener prea bun și prea vesel. Nu mă prea pricep la pescuit. Sînt, după cum vezi, și foarte ocupat. Da' două ore tot le stăm noi împreună. Aștept vești într-o treabă grea care se află acum pe ultima sută de metri...

— Tot e bine.

Plecară.

În drumul lor, inspectorul îi povesti discuția cu vicele Traian și îi prezentă o parte din transformările edilitare care s-au produs în orașul de reședință al județului de cînd Vilcu nu mai trecuse prin aceste locuri. Și nu se scursese chiar așa de multă vreme. Apoi, întinderile de recoltă, „cît vezi cu ochii“, din cîmpia Burnazului, coloritul divers al culturilor și roadele care se anunțau foarte bogate.

— Să privești acest pămînt cînd mai toate plantele, această risipă de frumusețe, își dezvăluie culorile, zise Banu, nu poți rămîne nesimțitor.

Colonelul Vilcu înțelese cît de legat era Banu de acest colț de țară românească, că prietenul lui devenise un pătimaș om al cîmpiei.

— Voi ăștia de prin birouri ați cam uitat „gustul” pămîntului. De cînd te chem : „Vino, colega, vino, prietene, vino, să calci pămîntul care ne ține și ne hrănește. Să-ți bucuri ochii și să-ți liniștești sufletul”. Și tu... iar materiale, iar ședințe, iar rapoarte...

Mai schimbă cîteva vorbe, își depănă și cîteva amintiri din cazurile în care conlucraseră și Banu își ceru scuze că trebuie să plece.

— Fătu o să-ți fie un interlocutor bun. Trebuie să-mi iau „zborul spre sud”.

— Înțeleg, prietene. Treaba e treabă. Cu bine și-ți mulțumesc, Banule.

Defecțiunea fiind remediată, mecanicii hotărîră să se odihnească și ei, nu înainte însă de a-i raporta șefului că erau gata de plecare. În zori puteau porni motoarele și să ridice ancora.

Mecanicul șef, un bărbat subțire, trecut de a doua tinerețe, după ce-l căută pe Hans să-l întrebe dacă-l anunțase pe Braun, trecu întîmplător pe lîngă cabina Helgăi și, auzind voci ușoare, ciuli urechile.

„Îi merg afacerile bossului. Are de toate. Bani... bani, putere... putere, femei... femei, și ce femei ! distracții, călătorii. E bine că trăim și noi pe lîngă el...” își zise. „Nu, Hans, fii cuminte, te rog”, auzi el vocea femeii. „Ei drăcie, nu e bossul. E Hans, secundul. S-a învîrtit. I-a suflat-o !” Se apropie mai bine de ușă, încercînd să audă cît mai bine. „Mama lui de secund”. De cîte ori nu se uitase și el cu jînd la Helga ? ! Ce s-ar mai fi tăvălit cu ea pe podele. Era însă Braun la mijloc și... Descoperirea asta valora însă o avere. „Păi, dacă-i bal, să fie bal. Că dacă

am început-o cu echipajul ducem treaba pînă la capăt...”

În vîrfurile picioarelor, cu această viperă în inimă, mecanicul șef se îndreaptă spre cabina lui. Era obosit, ar fi dorit să doarmă, dar ceea ce auzise îi dăduse foc. Braun era doar patronul lui și trebuia să țină la el atît cît „ții la un șef”. Nici mai mult, nici mai puțin. „Dar dacă, se întrebă el, ar afla din altă parte, de la scafandrii ăștia care dorm sau se fac că dorm toată ziua cu șnapsul în nas, că eu știam mai demult și am tăcut, nu-mi dă un șut în cur și mă trezesc pe drumuri ? Și dacă-l trezesc acum, în puterea nopții, stricîndu-i somnul bossului, n-o fi la fel ?” Era ca pe jăromatic. Și cel mai mult îl ardea nu anunțarea bossului. Că pînă la urmă îl durea în fund de Braun. Femeia ! „Femeia asta păcătoasă care acum geme sub trupul lui Hans” îl înnebunea. „Trebuie să iau o hotărîre, își zise el punînd mîna pe o sticlă de pe noptieră și înghițind o gură strașnică din lichidul puturos. Era stăpînit de îndoială și de poftă. Să-și facă mai mult curaj !... „Și dacă bossul n-o să-l creadă ?” Se temea de mînia acestuia. „Dar acolo este sigur Hans. Nu era beat. Și tot acolo este și Helga. Și acum sînt goi, îmbrățișați, gemînd și tăvălindu-se. Și eu stau ca un dobitoc. Ar fi poate mai bine să tac. N-am auzit nimic”.

Mai sorbi cîteva înghițituri și simți că băutura îl moleșește și lucrurile începură să se învîrtească în jurul lui. „Mai bine așa, mă îmbăt și gata... Am fost beat ! Nu știu... n-am auzit nimic”. Și adormi buștean.

Să fi dormit o oră, două, cînd îl treziră strigătele răgușite ale lui Braun, strigăte la adresa tuturor. Mecanicul-șef, buimăcit, sări în picioare și văzînd că nu se prea poate încrede în ele, pe bîjbîite, se apropie de ușă și ieși pe culoar.

— V-ați îmbătat, neam de cățele, v-ați îmbuibat, ha ? V-ați îngrășat. Vă scot eu pe nas. Hans, unde ești ? Hans, toți v-ați dat la fund, nenorociților.

Era sus pe punte și striga de parcă ar fi luat foc ceva. Se produse o vînzoleală nebună, uși de cabine trîntite, tropăituri...

Mecanicul șef abia înainta, picioarele i se păreau de plumb, ceva îl trăgea în jos.

Îl văzu ca prin ceață pe Hans ieșind din cabina Helgăi și o luă spre el, în fugă, prăvălindu-l.

— Scuză-mă prietene, făcu Hans, în timp ce mecanicul șef, mai buimăcit ca înainte, se chinuia să se ridice.

Reuși, cu chiu cu vai, sprijinit de pereții cabinelor, și porni către puntea principală. Auzi vocea lui Hans, care urcase la Braun și încerca să-l potolească.

— Ți-am spus să te ocupi de oameni, Țipa Braun, ce-ai făcut ? Te-ai luat cu ei, v-ați îmbătat, cîini nenorociți, am să v-o plătesc eu.

— Domnule Braun, răspunse Hans, greșiți dacă ne tratați așa. Noi vă sîntem loiali, nu merită să ne socotiți niște cîini. Oamenii au muncit în tot acest timp. Și dacă vreți, pe apă, mai ales pe apă, toți sîntem egali. Și în fața lui Dumnezeu tot egali sîntem. Dumnezeu nu alege...

— Cum, porc de cîine ! strigă Braun și fața i se congestionase și bătea din picior ca un cal nărăvaș. Te întinzi la vorbă cu mine ? Tu egal cu mine ? Mă ameninți ?

Pe punte se adunaseră aproape toți membrii echipajului în afară de Helga.

— Domnule Braun, mă înjurați pe nedrept ! Dacă era vorba de altceva, nu acceptam să vă însoțesc în această aventură. Recunosc, sînteți omul care v-ați

îngrijit de mine, ați fost atent... Dar fără mine nu erați aici și fără mine nu ajungeți înapoi.

Braun înnebunise, nimeni nu se putea înțelege cu el.

— Tu vorbești, tu ! Te-am făcut om, nenorocitul, te-am ridicat din noroi, te-am...

Și tusea puse stăpânire pe el. Cei doi scafandri îl sprijiniră. De fapt erau și ei înmărmuriți.

— Eu, eu, behăi pe punte mecanicul șef, încercînd să se țină pe picioare, eu n-am nici o vină... eu n-am văzut nimic.

Hans se întoarse spre el și-l privi cu răutate.

— Ține-ți gura, că ne ia mama dracului, auzi ? îi suflă el la ureche.

— Ce-i spui, ce-i spui, ce pui la cale cu cîinele ăsta ? reîncepu Braun țipătul.

— Boss, nu e bine, îl rugă unul dintre scafandri, să nu se audă scandalul. Putem avea neplăceri...

Braun nu-l ascultă. Se avîntă și pe nepregătite îl lovi cu palmele peste față pe Hans. Acesta văzu negru în fața ochilor. Se clătină, dar se ținu pe picioare. Se abținu. L-ar fi terminat dintr-o singură lovitură. Dar nu era momentul și nici locul.

— Domnule Braun ți-am spus că greșești. Ai visat urît, atîta tot, asta e singura explicație...

Și în acel moment apăru pe punte Helga. Hans nu putea fi sigur că ea n-a văzut cum a fost pălmuit și n-a auzit cuvintele ce i-au fost aruncate. Era superbă. Cu părul ei auriu răvășit pe umerii goi, părea o zeiță ieșită din ape.

— Porniți motoarele, ordonă ea. Bossul mi-a dat această dezlegare.

Ajutorul mecanicului șef și mecanicul șef o luară încet spre sala mașinilor.

Braun auzind glasul femeii făcu ochii mari, de parcă în fața lui ar fi apărut o minune. Amuți. Nebunia fu pentru un moment curmată.

— Helga, rosti el, iartă-mă, ți-am deranjat somnul. Și căzu în genunchi.

Femeia se apropie de el și-l mângâie indiferentă pe creștet.

— Nu e bine cum te arăți în fața oamenilor tăi. Te compromiți. Du-te în cabină și odihnește-te. Voi veni și eu.

— Da ? strigă Braun și se ridică amenințător cu ochii injectați de o mînie oarbă. Am să fac ordine, Helga, spuse el și încercă să pună mîna pe umerii femeii.

Atunci, da, chiar atunci vasul porni, aruncîndu-l în brațele celor doi scafandri.

— Domnule Braun, odihniți-vă, zise același scafandru mai în vîrstă. Ne stricăm firma. Ascultați-o pe doamna Helga.

— Ai dreptate, recunosc în sfîrșit Braun și se îndreptă spre fotoliul împletit din răchită. Avea ochii încețoșați. Totul fusese un vis urît. Asta e. Începu să-i pară rău. „Da, ne stricăm firma, cîinilor, gîndi el. Abia așteptați să pun mîna pe comoară și să mă terminați, dar nu v-ați găsit omul...” Dă-mi un pahar de apă Helga, mi s-a făcut o sete !... Nu, nu se corectă el, o cafea ar fi mai bună... Voi, se adresă el bărbaților rămași, inclusiv lui Hans, pe care-l fulgeră cu privirea, puteți să vă vedeți de treburi. Vom avea o zi grea.

„Curios, își zise Hans plecînd, cum a devenit așa repede lucid. Ce dracu' ascunde în el omul ăsta ?” se întrebă el. Că doar n-o fi cununoscut cu... Se cutremură. Nu era de glumit. Amenințările lui Braun erau cumva calculate.

O întâlnește pe Helga și-i spune că Braun s-ar putea să le facă vreun pocinog, să fie atentă.

— A calculat totul, Helga, un om ca ăsta este în stare să ne dea dracului pe toți, îți spun.

— Vom vedea. În ochii Helgăi scâpără o lumină albastră.

Cu tava și două cafele mari, pentru ea și pentru Braun, urcă pe punte.

— Sînteți servit !

Acesta privea, de data asta calm, întinderea de ape. Părea total destins. Parcă nimic nu s-ar fi petrecut.

Helga așază tava pe măsuță și-i atinse umărul.

— Haide, dragă boss, am adus cafeaua...

— A, tu erai ? zise el, încercînd să se ridice. Renunță însă.

În cești cafeaua aburea.

— Ești o fată bună, continuă el. Și rămii la fel, chiar dacă eu... Luă ceașca și sorbi din ea. E foarte bună ! Mă întreamează, că e fără zahăr. Stai lângă mine.

Helga își trase un fotoliu alături de Braun. Se gîndea însă la altceva sau la altcineva. Mai sigur la Urdeanu sau la asigurările lui Hans.

— Helga, spune mai mult șoptit Braun. Helga, Helga, repetă el, mi se pare că m-am tîmpit. Mă lasă nervii. I-am luat pe ăștia, și rosti cuvîntul „ăștia“ cu mare scîrbă, prea dur. Am priceput, mai cu seamă am intuit, că-l iubești pe inginerul ăla...

— Boss... încercă Helga.

— Te rog... Așa-mi arată calculele mele, Helga...

Femeia deveni mai atentă. Braun sorbi din cafea de astă dată gata să surprindă orișice mișcare, orișice cuvînt.

„Calculele lui, își zise Helga. Ce calcule o mai fi făcînd ? Nu cumva unele care-l privesc pe Gelu ? Sau pe Hans ? Sau pe mine ? Pe mine, desigur, pe mine... Știe că-l iubesc pe Gelu, știe și acceptă. Se va răzbuna. Dacă Hans ar fi om de onoare poate m-ar apăra. E singurul care mă poate ajuta. Poate și omul acela cu care am vorbit. Dar el e departe. Sau tînărul de la căpitănie. Sau...”

— Calculele mele, zise Braun, parcă a părere de rău, după ce lăsă ceașca pe masă. Ceea ce fac eu... se opri. Ceva îl determina mereu să se oprească. Continuă totuși. Helga, tu mi-ești cea mai apropiată, te-am cunoscut, te-am jignit, poate mai mult, te-am vîndut, dar vreau să nu mă judeci greșit. Pentru tine am făcut totul. Ai să vezi....

— Nu, să nu vorbim despre asta, zise Helga, eu am priceput totul atunci și ți-am zis care a fost convingerea mea. Ai încercat să-ți atingi scopurile prin mine. M-ai cumpărat. M-ai folosit. Recunoaște că am plătit tot. Și dobînzile. Acum sînt liberă.

— Da !! exclamă Braun. Am impresia că te răzvrătești. Deci tot n-ai uitat, tot... cu privirea rătăcită apucă ceașca de cafea cu mîna tremurîndă și o scăpă. Ți-am spus că-mi pare rău, continuă el. Îți repet : îmi pare rău. Ce mai vrei ? Bani ? Îți dau. Bijuterii ? Îți dau. Vrei bărbați ? Ți-i cumpăr... Se ridică și începu să se plimbe pe punte. Vasul înainta în amonte cu viteză destul de mică. Am crezut în aceste zile că mă pot elibera de coșmaruri, dar iată că nu

se poate. Nici tu nu mă ajuți. Nu mai vrei. Te faci doar. Parcă nu mai ești tu, Helga. Te cunosc și te simt.

— În ultimul timp, observ, rosti calm Helga, cu o voce neutră, că bei cam mult. Asta face rău. De aici gânduri negre și alte prostii. Eu joc corect, boss, numai că nu vreau să mă mai vînd. Parcă vrei să te droghezi cu alcool și nu e cea mai nimerită cale, inima s-ar putea să cedeze.

Braun realizează că Helga îi vorbește cu „tu”. Pînă acum nu îndrăznise. Nici chiar atunci cînd erau în intimitate. Se făcu că nu bagă de seamă.

— Am alergat tot timpul, să fac, să strîng. Am alergat după himere. Tu crezi că eu sînt liber ? Că eu fac doar ce-mi trece prin cap ? Tu crezi că am venit aici, să mă... mănînce țîntarii, doar ca să găsesc vreo comoară ? Ești frumoasă, dar ești proastă, Helga, spuse el aproape în șoaptă, cu vocea tremurînd. Și mie mi-e frică. Și eu sînt cumpărat și vîndut.

Ultimele cuvinte le rostise șoptit. Avea o privire diabolică. Ură și disperare. Helga se cutremură. I se făcu frică. Bănuielile ei vechi căpătau contur. Omul acela avea dreptate. Aici e altceva la mijloc. Și e în joc viața lui Gelu, și viața ei.

„Unde vrea să ajungă ? Ce-o să facă ? Îl văd sălbatic, gata să sfîșie, să distrugă tot și pe toți. Din frică. Din răzbunare“.

Au trecut așa cîteva clipe. Așteptare grea. Apoi Braun își reveni. Își recîștigă respirația, tremurul

încetă și se așeză obosit în fotoliu. Criza trecuse. Furia îi dezvăluise spaimele. Acum încerca să se liniștească privind apele Dunării.

— Ești obosit, boss, rosti ea încercînd să-i prindă privirile, hotărîtă să fie gata pentru orice.

— Ba deloc. Nu sînt, Helga. Mi-a trecut. Cred că mă simt mai bine ca oricînd. De fapt, în preajma ta mă simt bine întotdeauna. Și începu să rîdă răgușit și nervos.

„Îl iubești pe inginer“, îi răsunau în urechi vorbele lui Braun. „Le-a rostit, așa, ca să mă încerce sau de ce? Aflase mai multe? Bănuiește, probabil, că eu și Gelu vrem să luăm viața de la capăt împreună, să ne descotorosim de el? Sau poate acest fapt n-a intrat încă în calculele lui. Înseamnă că la mijloc e altceva. Și acel *altceva* îl face irascibil, mereu cuprins de furii lăuntrice. Își îngăduie acum să mă tatoneze, să vadă în ce ape mă scald... Ce treburi secrete are? Despre ele mi-a vorbit și bărbatul acela. Să fiu cu ochii în patru“.

Braun închisese ochii, acceptînd clipa de tihnă. Nici el nu era însă liniștit. Urma treaba cea mai complicată: ridicarea casetei și salvarea celorlalte bunuri. Restul „va rezolva“ pe drum. Trebuie să fie calm. Să se stăpînească. Avea nevoie de întreaga echipă. Și de Helga.

„E mai inteligentă decît mi-am închipuit eu, își zise el admirînd profilul femeii și trupul acesteia

puțin aplecat peste balustradă. Totul e să nu fie prea inteligentă“.

Se gîndi apoi la inginer. Trebuie să fie prin preajmă. Îl va „recupera“ și îl va folosi. „Ei se cred puternici împreună. Sînt niște proști. Cu cît se iubesc mai mult, cu atît sînt mai vulnerabili. Unul va fi «miza» pentru celălalt“.

Își trecu degetele mîinii drepte prin barbă, apoi scoase din buzunarul hainei pipa. O agăță, fără s-o aprindă, în colțul gurii. Așa se putea concentra mai bine. Putea să-și pună ordine în planul pe care chiar în acea noapte îl va realiza. Să fie atent și la Urdeanu și la Helga, dar și la Hans. „Cine știe ce clocește și asta?“ Și deodată izbucni din nou în rîs. De data asta puternic și sigur pe sine. Braun redevenea cel de altădată. Se simțea stăpîn pe situație cu toate pîrghiile în mînă. Îi făcu semn Helgăi să se apropie.

— Te rog ceva, eu nu vreau să mă mai irit. Spune-i tu lui Hans că n-am nimic împotrivă dacă vrea să plece. E liber.

Helga rămase surprinsă. „Ce dracu îi trece ăstuia prin cap ? De ce ? Și de ce eu ?...“

— Bine, boss, răspunse ea, dar ce faci, că e singurul care se pricepe cu adevărat la navigație. Vrei să ne rămînă oasele pe aici !...

— Tu îi comunicî ordinul meu. De rest să nu ai grijă.

Helga îl părăsi și se îndreptă spre secund. După cîteva minute reveniră amîndoi.

— Am primit ordinul boss. E clar și nu mai există nici un dubiu că m-ați concediat. Păcat. S-ar putea să regretați. Dădu din mîină a lehamite. Eu mă conformez. Nu e nici pentru prima, nici pentru ultima oară, cînd primesc astfel de vești.

— Ha, ha, rîse nechezînd Braun. M-ai înțeles greșit, băiete. Eu n-am de gînd să te concediez. Eu am vrut să te încerc. Am vrut să văd cît îmi ești de loial, pricepi ?

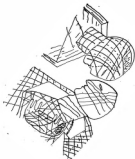
Helga și Hans se priviră scurt, uimiți...

— Degeaba vă puneți întrebări. Eu deja am răspuns la ele. Du-te, Hans, și vezi-ți de treaba ta. Și tu, Helga, spune-i bucătarului că mi s-a făcut foame...

Legănîndu-se în fotoliu, după plecarea celor doi, Braun jubila. În curînd, gata !

Conform înțelegerii stabilite, după ce termină de analizat cîteva lucrări la reședința unei subunități din teritoriu, inspectorul Banu hotărî ca în drumul său să-l vadă și pe inginerul Mantu, de care-l lega o veche prietenie. Mai ales vroia să afle cum se rezolvase, dacă se rezolvase, acea problemă stringentă care-l făcuse să apeleze la „bunăvoința” inspectorului. Adică să „pună” o vorbă bună la cei de la inspectoratul veterinar spre a-l ajuta. „Se lasă greu, așteaptă nu știu ce... parcă n-ar fi oile statului...”.

Nu-l găsi la sediu. Era undeva în cîmp, chiar la ferma de oi. Oi de Australia. Acolo, la ferma de oi, își petrecea Mantu o mare parte din timpul său.

Îl găsi. Era puțin nervos.

— Bine venirăți, tovarășe colonel, credeam că sunteți supărat pe mine. Mi-ați promis că veniți de acum o săptămână.

— De unde supărat ? răspunse Banu, dar blestematul ăsta de timp nu m-a lăsat. Ba una, ba alta ! Și cum pot eu să fiu supărat pe un prieten ?

— Fantastic, explodă Mantu. Nu știu cum să scap de beleaua asta, tovarășe colonel. Cît mi-aș storce mintea... Făcu o mică pauză, apoi adăugă. Mi-a spus doctorul Ponor de la Trust, cînd le-am preluat : „Să ai grijă ca de ochii din cap, Mantule, că altfel ești bun de plată, și nu numai de plată“. Bun, mi-am zis, și m-am străduit, cum se și vede, să le creez condiții. Saivane noi, hrană și îngrijire, nu mai zic. Dacă ar putea vorbi oile ? În primul rînd cred că „indigenele“ noastre s-ar plînge că nu e democratic să ne ocupăm mai mult de „intrusele“ astea decît de ele...

— Da, știu, se văd strădaniile, dar consecințele contează. Dacă n-ați reușit să stopați molima înseamnă că eficiența-i la pămînt. Asta-i buba.

— Păi, care e oful meu ? Și ce mama dracului să mai fac eu ? Campania încă nu o terminai și zilnic trebuie să trec p'aci, că se prăpădesc. Le vezi că se dau de-o parte și gata. Ai pierdut-o. Ai pierdut o oaie de asta, ai pierdut dolarii. O sută de oaie. Atît ne-a costat. Da' ce-a mîncat pînă acum ? Asta nu trebuie s-o punem la socoteală ? Că, de fapt, n-am scos pînă acum nimic de la ele.

— Păi, le văd tunse, așa că s-a scos ceva...

— Da, da, dar n-am predat încă lina.

— Lapte dau ?

— Lapte ? Nici vorbă, astea nu se mulg. Mi-au venit în martie, le-am ținut ca pe prințese. Acu' în căldura asta s-a ivit și boala. Deși nu se poate spune că e mai cald ca în Australia. Boală a dracului, de import, ca și oaia. Poate în costul ăsta să fi intrat și bolile.. rosti zîbind șiret, glumind cu amărăciune, Mantu.

Mergeau printre oi și Banu le privi cum erau rînduite la tratament, cam cincizeci se găseau „ținute din scurt“ de doi îngrijitori. Nu prea erau învățate ele cu rînduiala.

— Astea sînt învățate să trăiască nu în turmă, ci răzlețe, zise el, aplecîndu-se și cu penseta ridică o larvă pe care i-o arătă lui Banu. Vedeți, chiar și după îmbăiere, persistă aceste larve, deși îmbăierea cu lindavet o facem săptămînal sau cel mult la zece zile. Rămîn, mama lor de... cum Dumnezeu să le zic... Asta e o boală „științifică“, tovarășe colonel, încercă să glumească Mantu. Însă științifico-fantastică, că nu-i putem găsi leacul. „Miaza cutanată“, așa i se spune. Nu prea știu cum s-o vindecăm. Poartă oaia plaga asta, ca o broască țestoasă carapacea, pînă la moarte. Și ceea ce e mai rău, că e transmisibilă și la miel. Da, fapt constatat aci la noi. Așa ceva am putut vedea numai la rasa asta. Rasa „plowarth“. Și culmea, să știți și un alt fapt, nici nu mai intră

în călduri în perioada asta. Nu intră și pace. Fantastic !...

Banu se apropie mai mult de inginer care continua să vorbească stînd într-un genunchi și privind cu atenție o oaie.

— Vedeți, zise Mantu, ce plagă mare și urîță se formează. Aici roiesc, ca să zic așa, acele blestemate de larve. Trebuie să mă ocup și de asta, tovarășe Banu, continuă Mantu, ridicîndu-se. Sînt date dracului animalele astea, și, colac peste pupăză, ne dau de lucru și cu boala asta a lor...

Făcură cîțiva pași unul alături de celălalt.

— Terenul la noi, adăugă Mantu, e bun pentru cereale. Am rupt din acest teren bun, să fac pășunea asta. Că astea nu pasc pe oriunde ca ale noastre. Ce mai, acum n-avem decît să ne batem capul cu ele...

— O scoți dumneata la capăt, tovarășe Mantu, cum ai reușit cu altele, vei reuși ! Lasă că te știu eu!

— Vorbeam și eu, ca omul necăjit, nu-i așa ? Doar n-o să le las să moară... Dar mai bine să vă arăt instalația de biogaz. Fantastică. O trăsnaie de-a mea, dar a reușit. Cu adevărat.

— Da. De acord.

Și inginerul Mantu deveni alt om parcă. Se schimbase. În bine. Așa cum îl cunoscuse și-l întîlnise de multe ori Banu.

Vizită în grabă instalația. Trebuia să ajungă unde avea treabă, unde era așteptat, dar nu-i putea tăia bucuria inginerului.

— Putem bea o cafeluță „coaptă“ chiar la aragazul ăsta, alimentat cu biogaz.

— Desigur. Urgent. Mă simt onorat. Cum să nu vă ofer și eu o cafeluță a'ntîia...

— Fantastică, îi zise Banu și inginerul pufni în rîs.

Băură cafeaua și cei doi bărbați se despărțiră, fiecare cu treburile și gîndurile lui.

Aproape alergînd pînă la gară, după ce se despărțise de soția lui Urdeanu, și avînd în cap discuția avută cu aceasta, Tăutu abia apucă să prindă trenul. De fapt acesta chiar plecase, dar îl prinsese din mers. Norocul lui că-și cumpărase bilet încă de la sosire.

Intră într-un compartiment tot de a doua, de astă dată liber. Era probabil o cursă care în trecere avea să adune navetiștii sau alți călători cu diferite treburi prin localitățile pe unde trenul avea opriri fixate. I se făcuse foame, dar în asemenea garnituri nu există vagoane restaurant. Se lăsă păgubaș și-și aprinse o țigară.

„Și totuși aviditatea asta a lui Urdeanu de unde pornește? Sete de aventură, de bani, de funcție? Totul să fi pornit, așa cum de fapt a bănuît și bătrîna și cum mi-a confirmat soția lui, de la primele ieșiri afară? Deci de la contactul cu Braun? Dacă nu l-ar fi întîlnit și nu ar fi întîlnit-o pe Helga lucrurile puteau rămîne ca la început? Desigur, în el s-a produs această schimbare sub impulsul unor mari promisiuni. Este cert. Ce promisiuni? Asta nu era greu de presupus. Urdeanu a intrat într-un joc urît, murdar și periculos... Oare mai poate fi salvat? Oare el vrea să fie salvat?“.

Între timp în compartiment mai intrară doi bărbați care continuau o discuție începută probabil pe peron. Tăutu, cu brațul sprijinit pe banchetă, își urmă însă firul gândurilor nestingherit de sporovăiala celor doi.

„Urdeanu se va duce direct. Vom avea norocul să-l blocăm pe acest Braun. Poate îl vom prinde asupra faptului. Vom avea și corpul delict. Urdeanu nu are de unde pricepe că Braun e singurul care câștigă din această afacere. El și firma lui. Sub această firmă se ascund, desigur mai mulți. Cu cine știe ce treburi. Și or fi șefi mai mari decât Braun, față de care Braun e un cățeluș. Firme ca asta apar și dispar peste noapte. Poate și firma lui Braun o să dispară. Urdeanu nu știa asta. Credul și lacom, într-un moment când și-a pierdut capul a intrat în plasă. Braun îl ține strâns. Va realiza oare Urdeanu că e în pragul prăbușirii decisive ?“.

Coborî în gara din orașul de la Dunăre și se îndreptă spre Ostrov. Aici, aceeași căldură înăbușitoare. Dar peisajul era încântător. Chiar și așa, cu acest soare care parcă se hotărîse să „ardă“ totul. Îl găsi pe Mircescu, pe malul Dunării. Aștepta din clipă în clipă să sosească inspectorul șef Banu.

— Precis că a intervenit ceva, îi zise el colegului său. Dar e bine că ești și tu aici. Acum se poate reface întregul.

— Este ! răspunse Tăutu. Cum a decurs discuția ? întrebă el, privind apa învolburată a Dunării.

— Normal. E o femeie înțeleaptă. O femeie la locul ei, care l-a iubit și i-a păstrat copilul...

— Cum adică ? Care copil ?

— Ce-ai auzit. Au împreună un copil !... Este un amănunt prețios. Încă o lovitură, nu ? Nici el nu știe !

— Unei asemenea vești tu îi spui lovitură !...

— Ceea ce trebuie să ne bucure, zise Tăutu, e că femeia nu a fost și nu este implicată în acest joc. Urdeanu a fost și este un înstrăinat... Ea n-a știut nimic. Poate doar schimbarea lui Urdeanu, comportarea lui după ieșirile și revenirile din străinătate. În rest, ce cunoaștem și noi. O mare dorință de aventură a inginerului și posibila lui ticăloșire. Da' spune-mi cum a decurs noaptea ? întrebă Tăutu.

— Să zicem că bine. A adormit în barcă, șnapa-nul. Putea fi oricând luat pe sus. Eu, după înțelegere, m-am întors și am preluat ostilitățile... Acum Urdeanu „pescuiește” și privește tot îngîndurat Dunărea. Așteaptă să apară vasul. Nu-i normal ?

Tăutu zîmbi. Mircescu îi plătea într-un fel cu aceeași monedă. Dar el începuse, nu ?

Apoi cei doi începură să-și rînduiască notele și considerentele pentru discuția cu inspectorul șef.

— Se poate aprecia, zise Mircescu la un moment dat, că putem declara declanșarea acțiunii. Numai să nu intervină ceva neprevăzut. Să apară vreo fisură.

— Sîntem foarte aproape, rosti Tăutu. Nu putem rata. Ei sînt siguri de reușita lor. Și asta e în avan-

tajul nostru. Mă refer la factorul surpriză ! Asta e o armă !

Erau unul aproape de celălalt. Priveau Dunărea. Apele erau tulburate, involburate. Priveau și erau încordați. Așteptau. Banu trebuia să apară dintr-un moment în altul. „Ostrov ! Ostrov !“ se auziră semnale la stația radio. Mircescu se repezi la microfon. Era vocea Helgăi. Nu-i putea răspunde. Aparatul nu permitea, și nici ei nu voiau să riște. Oricine putea pune mîna pe jucăria aia. „Ostrov, comunică ! Se pune ceva la cale. Se pune ceva la cale. Mi-e frică. Sînt singură. Nu știu dacă pot avea încredere în Hans. Ostrov. Se pune ceva la cale. A fost cules Gelu ! Salvați-l !“

Și tăcere.

Mircescu și Tăutu rămaseră pironiți. Cum să-i spună Helgăi că ei veghează ? Că o vor apăra. Cum s-o încurajeze ? Comunicatul indica însă că lucrurile se precipitau. Nici nu băgară de seamă că inspectorul șef era în spatele lor.

Fiecare dintre noi este uneori, chiar fără voia lui, invadat de amintiri care se întorc în cercuri ample, ne cuprind gîndurile și simțurile. Braun era acum urmărit de anumite episoade. Îi reveneau mereu clipele de groază prin care trecuse cu ani în urmă, tot aci, pe fluviu, cînd fusese nevoit să-și ia tălpășița el și ai lui.

De ce tocmai acum își aminti aceste momente era greu de înțeles. Și apoi fuga lui cu barca cu motor,

pînă reușite să „ajungă“ din urmă alt vas. Cum scăpase. Cum fusese prins, cum îl aștepta prizonieratul. și cum scăpase din nou. În sfîrșit, acasă ! Cum reușise să-și ascundă activitatea anterioară. Filmul care-l urmărea se oprea tocmai la secvențele frumoase și fericite, cînd redevenise Konrad von Braun. Acum trebuia să-i reușească întreaga mișcare. Dacă scapă de obsesia casetei e un om făcut. Atunci va putea fi cu adevărat liber.

Se ridică, își frecă mîinile mulțumit.

Reușise să se odihnească. Poate că și cuvintele Helgăi îi făcuseră bine. Vasul înainta cu motoarele în plin. Și el era într-o foarte bună formă. Pe punte urcă Helga îmbrăcată într-o rochie albă, transparentă. Era ispititoare.

— Boss, după cîte văd ne apropiem de punctul unde ne așteaptă inginerul...

— Ai dreptate, răspunse el privind malul drept. Dă-mi te rog, binoclul.

Privi acea porțiune unde bănuia că ar fi Urdeanu.

— Văd ceva. Mi se pare că se îndreaptă spre noi o barcă. El este. Înseamnă că ne-a observat.

Femeii i se luminează chipul și în ochi îi apărură două scînteii jucăușe.

— E om de cuvînt, continuă Braun și așa trebuie să fie. Nu stă la îndemîna oricui să fie așteptat de o femeie frumoasă, deosebit de ispititoare...

— Boss... zise ea cu vocea mieroasă.

— Nu face nimic, Helga. Uite, adaugă el, a pornit spre noi. Este cel mai bun moment. Am ajuns la timp. Îl strigă pe Hans și pe scafandru mai în vîrstă. Cînd aceștia apărură, le ordonă să fie gata să-l ajute pe inginer să urce pe vas cînd se va apropia.

Helga tremura. Căuta însă să fie tare. Rămase lîngă Braun, urmărind cu atenție sporită apropierea lui Urdeanu.

Hans coborî scara din frînghie pînă la apă. Urdeanu ajutîndu-se de lopeți atinse vasul și se apucă cu mîinile apoi de scară. Fixă barca de scară și așeză piciorul pe prima treaptă.

— În ordine ! strigă Hans.

Ajutat apoi de scafandru, Urdeanu urcă pe vas tot bagajul său și barca. Se apropie de Braun și de femeie.

— Mulțumesc domnule Braun, credeam că s-a întîmplat vreo nenorocire. Sărut mîinile, domnișoară Helga.

Braun îi întinse mîna.

— Bine-ai venit pe vasul nostru, domnule inginer. Helga se simțea stingherită. Nu știa ce să facă.

— Eu mă retrag, zise. Cred că aveți să vă spuneți unele lucruri...

— Bine faci, o aprobă Braun. Poți totuși să ne servești cu ceva.

Helga plecă îndreptîndu-se spre cabină. Atunci lansă apelul !

Ascunse în geantă aparatul lui Mircescu lăsîndu-l

deschis. Apoi luă din micul ei bar o sticlă de whisky și două păhăruțe.

Cînd urcă pe punte îi găsi pe cei doi în fotolii, discutînd cu însuflețire.

— În schimbul casetei, zise Urdeanu, aveți „Solar 5“.

— Adevărat, îi răspunse Braun. Da' nu uita că eu te și „scot“... Ceea ce crește prețul și se măresc obligațiile ! Da' asta o s-o mai discutăm noi cînd vom intra în posesia obiectului.

Și discuția continuă la fel chiar și în prezența Helgăi.

— Bine, domnule Braun. Cred că nu vă răzgîndiți. Eu am respectat înțelegerea noastră.

— Bine, bine, tinere inginer, nici eu n-am zis altfel...

Helga așeză păhăruțele pe măsută și turnă băutura.

— Bine-ai venit printre noi, îi ură Braun. Sorbiră pînă la fund.

— În sănătatea dumneavoastră domnule Braun, răspunse Urdeanu, încercînd să prindă măcar o privire a Helgăi, care părea speriată și agitată.

Soarele stătea să cadă în asfințit. Se apropiau de Ostrov și de locul unde aveau să oprească.

Braun îi părăsi pe cei doi și trecu să dea ordine lui Hans și celor doi scafandri. Trebuiau să se pregătească...

— Mi-e teamă, Gelule, zise femeia, după ce rămăseră singuri, strîngîndu-i discret mîna. Habar n-ai ce se pune la cale. În joc sînt lucruri grave. Nu cred

că e vorba de o comoară... comoară. Noi sîntem niște peștișori-nadă pentru rechinii cei mari. Braun ne va lichida pe toți. N-am timp să-ți spun. Trezește-te pînă nu e prea tîrziu. E și secu...

Helga se opri. Auzi niște zgomote în preajmă. Urdeanu era amuțit. Castelul lui de cărți se prăbușea ! I se părea că visează. „Nu ! Chiar visez ! Sînt în barcă și visez !” Închise și deschise ochii de cîteva ori.

— Nu...

— Domnule inginer, cum vă mai simțiți ? schimbă Helga vorba. Eu am citit ceva foarte interesant, dar n-am priceput tot. O carte polițistă. Dacă o veți citi și dumneavoastră poate mi-o veți lămuri mai bine.

Cei care se agitaseră pe lîngă ei s-au îndepărtat.

— Nu am vreme să-ți spun mai mult. Acum îți joci șansa vieții ! Dar nu cum ai crezut tu. Ci exact opus. Deschide ochii. Apără-te. Apără-mă. Fără tine sînt și eu pierdută.

Și Helga dispăru.

Vasul se apropie de Ostrov, apoi făcu o buclă mare și se întoarse pe al doilea fir de apă.

Seara cobora încet, nevăzută, peste luncă și peste apă. Nu se auzea decît zgomotul motoarelor. Dar și acestea la un moment dat tăcură. „Înseamnă că Braun e hotărît să le oprească. Am luat-o doar în jos”, gîndi Urdeanu privind către malul de unde venise. Se auzi apoi ancora lovind apa. Și vasul se opri. Cei doi scafandri, ajutați de Hans și de mecanicul șef, coborîră.

Apoi nimic. Din nou se așternu liniștea. Braun, cu pipa în colțul gurii, aștepta încordat, nervos chiar, apariția celor doi din apa Dunării. Urdeanu se apropie și el de ceilalți. Mai târziu veni și Helga.

Încordarea creștea, la fel și liniștea din jur. Braun simțea că-i ard templele, dar nu renunță. Așteptase atîția ani !... Acum era doar la un pas...

— Ați auzit tot ? tovarășe inspector șef

— Aproape tot. Oricum, am înțeles.

— Se apropie, tovarășe colonel. Într-o oră-două, sînt aici.

Și așa s-a și întîmplat. În mai puțin de două ore, vasul apăru, făcu o buclă și se întoarse cu motoarele stinse la locul unde se afla epava.

— Bătrînul, nenea Nae, e pe aici ? îl întrebă Banu pe Mircescu.

— Este, tovarășe colonel, e la dispoziție...

— Cu el și încă doi băieți, cînd se va întuneca mai bine îi dați drumul ușor spre vas. În cea mai mare liniște. Nici lopețile să nu se audă. Clar ? Bătrînul nu va urca pe vas. Să stea lipit de el. Atît. Veți acționa numai cînd veți primi semnalul.

— 'Nțeles ! rosti Mircescu.

— Tăutu, le preciză mai departe inspectorul, îi sub observație permanentă tot ce se întîmplă. Ai aparatura necesară, nu ?

— 'Nțeles ! rosti și acesta.

— Eu voi fi, de altfel, cu voi. A sosit ceasul. Cu-

rînd „vom strînge năvodul“. Să nu scăpăm nimic, Mircescule...

— 'Nțeles ! răspunse acesta, pipăindu-și buzunarul hainei.

— Pregătiți-vă !

Tăutu strînse discret mîna lui Mircescu și trecu la punctul de observație.

Mircescu plecă să-l caute pe nea Nae și să-l instruiască. Îl luară cu el și pe „castelianul“ Ion. Banu nu se împotrivi.

După ce-i văzu urcați în barcă pe cei trei lucrători, pe Nae și pe „castelan“, inspectorul se apropie de Tăutu, care raportă :

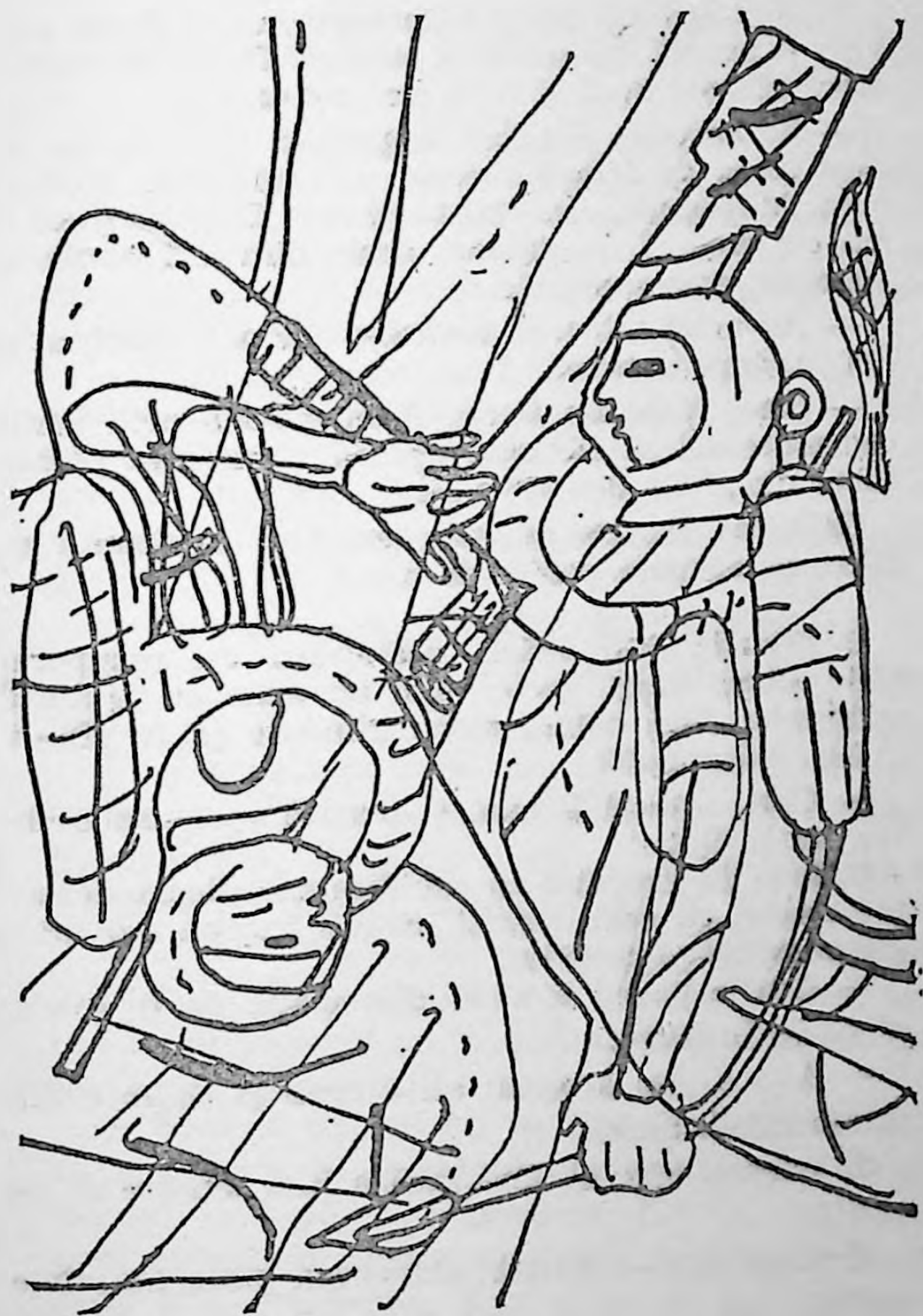
— Sînt toți pe vas. Scafandrii se află sub apă. Sînt în partea cealaltă. Probabil... cînd vor urca.. Eu mă bazez și pe reacția Helgăi. Și dacă a putut vorbi cu Gelu, și el cred, vreau să cred, îi va ajuta pe ai noștri. Poate și Hans... cine știe. Pînă una-alta e Mircescu pe fază. Fiți liniștit, tovarășe inspector șef.

— Desigur, desigur, rosti Banu, ațintindu-și privirea spre acel punct. Sînt foarte liniștit. Acum să așteptăm...

Abia atingînd apa, barca lui Nae și a lui Ion se îndrepta spre vas.

+ Numai să nu-i simtă, rosti Tăutu.

— În asemenea momente de maximă încordare, cînd ei așteaptă să apară scafandrii cu caseta, au uitat și de cele mai simple măsuri de prevedere, zise Banu. Sînt siguri pe ei. Braun n-a simțit nimic pînă acum. Mai periculos trebuie să fie omul care-l observă pe Braun. Și pe ăla nu-l știm. Ori e un scafandru, ori e un marinar. Îi vezi ?

— Sint aplecați peste balustradă. Ceva parcă plutește în aer. Și liniștea asta, adăugă Tăutu. Și tocmai parcă lipsește unul, o fi tocmai cel care...

— Se apropie. E chiar lângă vas. Ce bine că au lăsat scara de frînghie acolo. „Formidabil, ai avut noroc Mircescule. Așa ești tu băftos. Că dacă m-aș fi dus eu, cred că nu găseam acolo nimic. Trebuia să mă cațăr precum pisicile...”.

— Au urcat toți trei, tovarășe colonel. Bătrînul și Ion au rămas în barcă.

— Bine, răspunse Banu. Apoi ordonă prin stație camenilor săi să fie gata pentru a executa partea finală din „Acțiunea «Fluviul»”.

Calculînd fiecare mișcare, cei trei în frunte cu Mircescu ocupară poziții de luptă.

În primele scufundări, scafandrii au recuperat niște tuburi lungi, grele, apoi au adus cu ajutorul scripetelui două cutii mari, blindate și, în sfîrșit, caseta. Braun radia.

— Gata, ordonă Braun, și porniți motoarele. Întoarceți !... Gata !

Ordinul fu executat cu rapiditate. Aplecat deasupra casetei cu ochii măriți, Braun începu s-o mîngîie ca pe ceva scump lui.

— Asta e boss ? auzi el din spate, ca prin vis, glasul lui Urdeanu.

— Asta e. Am așteptat atîta timp și acum e din nou în mîinile mele...

Se întoarse spre el, fără însă a lăsa mîinile de pe casetă.

Urdeanu zîmbea strîmb. Cu vocea plină de mînie rosti :

— Nu cred boss. Caseta îmi aparține. Doar mi-ai promis-o. Trebuie să te ții de cuvânt... Spuneai că-i moștenirea mea !

Cei doi scafandri, care se dezechipaseră între timp, Hans și Helga, care și ei priveau la casetă, asistau la discuția dintre cei doi. Un singur marinar, unul care nu scosese pînă atunci nici un cuvînt, fiind cel mai disciplinat, stătea mai departe cu mâinile băgate în buzunare privind scena.

— Cum să-ți aparțină ? Glumești inginerule ! Cuvintele le rostea strivite parcă printre dinți. Chiar ți-ai închipuit că faci această călătorie pentru un timpit ? Ha, ha !

Urdeanu strînse pumnii și se apropie amenințător de Braun.

— Stai pe loc inginerașule, că ajungi înger, te întâlnești cu taică-tău în cer... Vrei gesturi filantropice nu ?

Cu o iuțeală pe care nimeni nu i-ar fi bănuțit-o, scoase un pistol de calibru mai mic. Toți rămaseră înmărmuriți. Mircescu și cei doi oameni ai săi, cu degetele pe trăgaci, așteptau replica lui Urdeanu.

Tensiunea creștea. Marinarul singuratic se apropie de Braun și îi dădu mîna la o parte. Împinse ușor caseta cu piciorul și, în același timp, îndreptă spre ei o armă automată.

— Sper că nimeni nu va face nici o prostie. Ceea ce se găsește în casetă ne interesează și pe noi. În primul rînd pe noi ! Domnule Konrad von Braun ți-ai îndeplinit misiunea. Restul te privește. Iar pe ăștia îi poți termina. Sînt ai tăi. Și fără sentimen-

talisme. Păstrează femeia, dacă vrei, dar vezi că s-a-ncurcat și cu Hans și cu inginerul. Gata ! Pornim ! La treabă. Nu dau lămuriri suplimentare.

Dintr-o dată, se auziră zgomote puternice și reflectoare de mare putere își îndreptară luminile spre vas.

— Mîinile sus !

În aceeași clipă, o dată cu Mircescu și ceilalți doi lucrători, Hans și Gelu săriră asupra lui Braun și asupra marinarului. Se auziră focuri de automat, împușcături și strigăte. Era greu să te lămurești ce se petrece. Dar totul n-a durat decît cîteva clipe sau cel puțin așa i s-a părut Helgăi, care se ascunsese.

La lumina reflectoarelor tabloul era acum limpede. Pe Braun îl ținea un lucrător și Gelu Urdeanu, care sîngera la umărul drept. Marinarul era deja legat și păzit de alt lucrător.

Mircescu avea caseta. Ceilalți stăteau și ei cu brațele ridicate. Nici acum nu-și veniseră în fire.

Helga tremura și plîngea. Voia să vadă ce e cu rana lui Gelu.

Lipsea cineva ? Hans ! Hans era căzut pe punte lovit de focul automatului. Cineva se repezise spre el. Mai trăia.

Helga se desprinsese din colțul ei și se apropie de inginer care se aplecase de durere.

— Nu-i nimic, dragule, am scăpat ! Trece ! Am scăpat !

În cîteva minute pe punte urcară Banu, Tăutu și încă doi oameni.

Banu îl privi întîi pe marinarul care se repezise la casetă.

— Cu dumneata vom vorbi mai târziu și nu aici. Este sigur că ai fost pus să-l supraveghezi pe domnul Braun. Să iei caseta și apoi... Te-ai bucurat prea de vreme. Despre identitatea dumitale se vor ocupa specialiștii mei. Apropo — să știi și dumneata că v-ați obosit degeaba. Am aflat la timp ce e în casetă. Am și scos documentele, listele și materialele de șantaj. Am pus caseta la loc ca să aveți și dumneavoastră o... bucurie. Luați-l !

Urdeanu și Hans fură apoi coborîți în șalupă. Helga era cu ei. Cu învoirea lui Banu o șalupă plecă spre spital.

— Și acum să stăm de vorbă, domnule Konrad von Braun. Nu încerca să ne păcălești, știm sigur că vorbești perfect românește.

— Cu cine am onoarea și de ce ați năvălit pe vasul meu ? Am să mă plîng... Este un abuz. Dreptul internațional...

— Lasă prostiile, domnule Braun. Sînt inspectorul Banu. Și nu am năvălit pe vasul dumitale. Dumneata ai încălcat legile noastre. Apoi, fiind intruși aici în spațiul nostru, noi punem întrebări, nu dumneata. Cred că mă înțelegi. De plîns poți să te plîngi și la papa... Mergem acasă, flăcăi. Hai, că avem atîtea treburi, le spuse Banu lui Mircescu și Tăutu.

Flancat de șalupe, vasul înainta pe apa Dunării, cu toate luminile aprinse.

— Vom opri desigur în primul port, domnule Braun, îl înștiință Banu. Dar nu mă rabdă inima să-ți mai dau o veste. Dar vezi, ține-te bine, că ai inima slabă. Nici proiectul primit de la inginerășul nostru, Urdeanu, nu e cel adevărat. Noi am aflat că

te interesează puțin înainte și tot ți-am lăsat ceva, o mapă cu niște planșe fără valoare. Am găsit și pie-sele din colecția lui Lovrin. E drept, nu toate, că inginerașul nostru a apucat să „piardă” câteva și am scos toată comoara din vas. Și lingourile. Domnule Braun, totul era al nostru. Și nimic din ce-i al nostru nu lăsăm să se piardă ! Ai trăit în România și n-ai reușit să ne cunoști. Te-ai înșelat amarnic, domnule Braun. Și vei plăti.

— Domnule inspector, rosti Braun, ciupindu-și barbișonul, nu-mi dau seama despre ce vorbești. Ce vrei să insinuezi ? Eu am venit în scop turistic... Aici am avut o defecțiune la vas, domnule, și...

— Se poate, domnule Braun, se poate să fie și cum spui dumneata. Dar să vedem ce spun faptele, nu vorbele... Bag de seamă că la vorbe vă pricepeți de minune... Avem toate probele. Am și fotografii și filme și... dar ce să-ți spun eu dumitale că tot nu vrei să pricepi...

Cînd ajunseră în port, vasul fu ancorat la chei, lăsat în pază strictă, așa cum ordonă Banu pînă la încheierea întregii acțiuni.

A avut multe de spus Braun, în fața probelor zdrobitoare. Încercase să tot dea vina pe cei trei — pe Hans, pe Urdeanu și pe Helga, apoi pe marinarul ticălos pe care nici nu-l știe pe nume. „El nu mîncase usturoi și nici gura nu-i mirosea...”

S-a luat legătura cu centrul și cu ambasada statului al cărui cetățean era Braun.

Braun a fost nevoit să recunoască totul. „Firma Braun dăduse faliment”, găsisse Tăutu o formulă isteată.

Helga n-a mai vrut să plece. A hotărît să rămînă aici unde se născuse, singurul loc unde a fost tratată ca un om, unde i s-a acordat toată încrederea. A fost dorința și hotărîrea ei de a începe o nouă viață pe pămîntul natal.

Urdeanu, care-și recunoscuse întreaga vină, avea să-și ispășească pedeapsa. Undeva îl aștepta soția și copilul.

Acolo, la Ostrov, continuă să împăratească în bună înțelegere nea Nae și Ion „castelanul“.

Cei doi ofițeri, buni prieteni, mai coboară împreună la Dunăre. Îi cheamă în acele locuri tainice frumuseți, se așază pe mal, ascultă glas de ape și privesc marșul cormoranilor. Și întotdeauna își amintesc de acele zile fierbinți, la propriu și la figurat, cînd s-au contopit cu o poveste de viață aspră, bărbătească de care sînt mîndri.

După un timp „echipa“ avea să se întâlnească tot acolo, pe malul Dunării, de data aceasta pentru un moment de „respiro“.

— Aici am tras „năvodul“, le zise Banu. Uf, și ce vară fierbinte a fost. Mai țineți minte ce călduri?! Îmi amintesc și de lupta lui Tăutu cu țînțarii și „fierbințeala“ lui Mircescu, a cărei cauză n-au priceput-o nici doctorii. Cum l-ați mai îngrijit, oameni buni, continuă el, adresîndu-se de data aceasta lui nea Nae și lui Ion „castelanul“.

— Tovarășe inspector șef n-am să uit niciodată nici mutra lui Braun, nici a marinarului ăla pus să „apere“ documentele, cînd au aflat că... sacul era gol! exclamă Tăutu. Trăsnet! Flagrant delict în re-

gulă, lovitura psihologică la țintă pentru a dezechilibra adversarul. Treaba a mers bine. „Acțiunea «Fluviul»“ o voi ține minte.

— Tovarășe inspector șef, vreau să fac o mărturisire. Îmi dați voie ? Eu, Mircescu, trecut prin atîtea și bune și rele, cînd am văzut-o pe Helga mi s-au înmuiat picioarele !...

Nea Nae și Ion au izbucnit în rîs.

— Asta, da, sinceritate, izbucni și Tăutu. Vorba lui nenea Iancu „ești mare stimabile“ !

— Mare, nemare, n-am mai văzut asemenea frumusețe. Trebuie să recunosc.

— Aprob mărturisirea ! Într-adevăr nu se poate spune că poți să vezi la tot pasul femeii atît de frumoase. Ei, să știți, le comunică Banu, că s-a hotărît să devină învățătoare, profesoară. Cînd i-am spus că asta înseamnă „post la țară“, s-a uitat la mine și mi-a spus : „tocmai de aceea !“ Aș zice fericite de copiii care vor învăța alfabetul conduși de chipul unei asemenea femei. A primit o lecție aspră din partea vieții, dar a ieșit călită...

Toți cinci erau la Ostrov. Acolo, pe malul Dunării, priveau apa, cerul ce se colora în apus, așteptau să fie gata „preparatele“ lui nea Nae și ale „castelanelui“ Ion. Depăneau amintiri.

— Acum dați-mi voie să vă fac alte cîteva mărturisiri. Tu, Mircescule, ai vorbit despre o femeie frumoasă și nu ai greșit. Și eu vreau să vorbesc despre ceva frumos, despre una din marile mele iubiri. Despre Dunăre. Și nu numai. Vreau să

vă spun că iubesc această cîmpie a Burnazului, cu întinderile și culorile ei, altele toamna, altele vara, altele primăvara. Că iubesc iarna cînd pămîntul acesta darnic și încărcat de atîta istorie se îmbracă în alb. Cred că am citit undeva un titlu de carte „Nevoia de alb“. Pot spune și eu : „nevoia de alb“ a pămîntului Burnazului. Și vreau să vă spun că iubesc toate locurile și toți oamenii de pe aici. Și să vă spun un secret, mi se pare că am foarte mulți prieteni pe aici. Ba mi se pare că toți oamenii de pe aici sînt prietenii mei adevărați. Asta e o parte a confesiunii.

Și cu asta am ajuns în inima confesiunilor. Acolo se găsește ea, Dunărea. Știu de unde izvorăște, știu cîte țări străbate, dar Dunărea, pentru mine, este pecete emblematică pentru România.

De cîte ori n-am stat pe malurile ei. De cîte ori nu i-am ascultat respirația, nu i-am căutat privirile și nu m-am străduit să-i cuprind înțelesurile.

Nea Nae și Ion, alături de Tăutu și Mircescu îl ascultau pe Banu emoționați. Erau spuse gîndurile lor, erau vorbite sentimentele lor. Toate astea ei le trăiau și nu prea știau să le adune în cuvinte. Mircescu era mîndru. Ca și Tăutu se bucura că Banu iubește Dunărea, că e cu ei, că sînt toți la un loc și că Dunărea era la doi pași.

— Și mereu am simțit că pierd ceva din frumusețea ei și că unele dintre adevărurile ei încă nu le-am pătruns. Și așa va fi întotdeauna. Ca orice capodoperă. Nu-i așa Tăutule? Niciodată nu poate fi pe deplin luată în stăpînire. Ea iradiază continuu

fațete noi de diamant, adîncimi nebănuite pînă atunci.

Ei bine, pentru că v-am mărturisit această legătură dintre Dunăre și mine, vreau să duc mai departe un anume gînd.

Atunci, pe cînd domnul Braun, nesocotind istoria, experiențele, lecțiile vieții, nesocotind adevărul nostru, a cutezat să întineze apele Dunării, atunci, pe acest mal, am descoperit — o să vă mire poate — o fațetă a acestui diamant. Cu siguranță că văzusem de mai multe ori în viață așa ceva. Desigur, nu era nimic nou. Doar că acum acest *ceva* a căpătat dintr-o dată o valoare nebănuită.

Acel *ceva* a fost și este *marșul cormoranilor*. Perfect simetric. După legi de la care nu se admit excepții. Într-o ordine perfectă. Model de disciplină. Echilibru și ordine. Frumusețe și armonie ! Marșul cormoranilor, care ne-a însoțit mereu, în acele clipe. Și acum propunerea : să nu-i mai spunem numai „Acțiunea «Fluviul»“, ci să-i zicem și „Marșul cormoranilor“.

— Excelent, pronunță Tăutu și aproape simultan Mircescu.

Banu a ridicat un pahar dorind să toasteze. A rămas cu el întins. Apoi l-a pus la loc pe măsuta improvizată și le-a spus.

— Și ar mai fi ceva de adăugat. Un fapt care mîine după analiză va fi public. Voi îl veți ști încă din seara aceasta. De altfel nu mai este un secret. Am primit ordin. Cît de curînd ne despărțim. Mă așteaptă un alt județ. Nu chiar atît de departe și,

spre norocul meu, tot la Dunăre. Recunosc, nu mi-e ușor. M-am legat de locurile acestea, m-am legat de oameni, m-am legat de voi toți. Și de câte ori veți vedea cormorani zburînd să vă amintiți. Clar ? E un ordin ! Dunărea ne va lega în continuare.

Tăutu și Mircescu nu mai fură în stare să rostească mai nimic. Vocea le era tremurîndă iar privirile li se împăienjeniră.

— De unde naiba praf acum ? se scuză Tăutu, ștergîndu-se cu batista la ochi.

Nea Nae și Ion „castelanul“ căzură pe gînduri. Borșul se răcise în castroane Paharele erau încă pline.

Banu se scuză și se retrase. Trebuia.

Redactor : ARIE MATACHE
Tehnoredactor : MARIA TAMEȘ

Coli tipar : 8,5
Bun de tipar : 28.III.1985

Comanda nr. 50126
Combinatul poligrafic „Casa Scintelă”
Piata Scinteli nr. 1, București
Republica Socialistă România

De același autor :

- „Revelion 214”, roman, 1973, Editura Scrisul Românesc ●
- „Călătorie în Marea Antilă”, 1974, Editura Scrisul Românesc ●
- „Descifrarea unei istorii necunoscute”, trei volume, 1973—1975, Editura Militară ●
- „Pirații în acțiune”, roman, 1975, Editura Scrisul Românesc ●
- „Flagelul terorismului internațional”, 1978, Editura Militară ●
- „Povestea Micaporei”, roman, 1979, Editura Militară ●
- „Diplomația românească în slujba independenței”, trei volume, 1978—1984, Editura Junimea ●
- „Inspectorul șef”, trei volume, 1979—1983 Editura Sport-Turism

Lei 11,50

